

Helga Zepp-LaRouche besvarer spørgsmål på Konferencen på Manhattan, 6. juni 2015

2.49.50

SPØRGSMÅL (parafrase): ... man ser vores ungdoms uvidenhed, det samfundsmæssige forfald, som vi er vidne til ... jeg læste, at, i nogle områder underviser de, at vi får vores rettigheder fra regeringen; skræmmende ting. Jeg spekulerer på, hvordan vi skal vende noget af omfanget af dette omkring. Jeg mener, at dagsordenen for at vende tilbage til de grundlæggende principper er så magtfuld og vidunderlig, men det virker som en hård række at hakke, med den uvidenhed og det samfundsmæssige forfald, vi ser i dag. Hillsdale College har talt om de grundlæggende fædre og landets grundlæggelse, og jeg undrer på, om LaRouche-bevægelsen arbejder sammen med Hillsdale, som ikke vil modtage statstilskud, så de er uafhængige af den politiske proces og regeringen. Har De nogen tanker omkring dette?

(Helga besvarer spørgsmålet generelt):

2.52.00

ZEPP-LAROUCHE: Idéer er en sjov ting, for man kan ikke købe dem i en forretning, man kan ikke veje dem, de har ingen dimensioner; de er immaterielle. Men de er alligevel det mest magtfulde, der findes i universet. For de kan ændre historiens gang; og hvis de krydser historiske korsveje, hvor det er de rigtige idéer for netop det øjeblik, så kan de flytte bjerge. De kan fuldstændigt ændre paradigmer, og det er sket mange gange i historiens løb.

Og jeg mener, at vi netop nu befinder os i en utrolig

afslutning på en epoke, og folk, der under normale omstændigheder ikke tænker så meget på historie, og det er grunden til, at vi ønsker at gå tilbage til historiske kampe, for at lære af dem. Men folk lever som regel deres liv, de ser på, hvad deres plan er, men de tænker ikke rigtigt på tidsepokernes lange buer. Men hvis man ser på universel historie fra dette synspunkt, så kan man faktisk se, at der i historiens løb har været et par gange, hvor paradigmerne blev fuldstændigt udskiftet. Mit yndlingseksempel er: Hvordan kom vi fra det 14. århundredes Mørke Tidsalder til Italiens Gyldne Renæssance, som dernæst kom til at udgøre grundlaget for de næsten 600 års efterfølgende historie? Og det var, fordi man havde et sammenfald: For det første brød det gamle paradigme sammen; man havde den Sorte Død, man havde flagellanter, heksebrændinger – virkeligt et samfund i forfald. Men så kom der en genoplivelse, fordi der var en håndfuld mennesker – Dante, Petrark, Padua-skolen, Jeanne d'Arc, Nikolaus af Kues, [kardinal] Bessarion, Plethon – det var virkeligt en håndfuld mennesker, der passede, og der kom en renæssance, der gik tilbage til den store, klassiske, græske periode, som kom i form af den delegation, som Nikolaus af Kues bragte ud af Konstantinopel, efter at byen var faldet i hænderne på muslimerne på den tid; og han førte en delegation fra den græsk-ortodokse kirke til Konkilerne i Firenze og (Cirenza?), og de medbragte Platons værker, der havde været glemt i Europa i 1700 år; der var ingen, der vidste noget om Platon længere. Og dette samt et par andre indflydelser medførte en sådan forandring, at den nye tid, der i realiteten defineredes af især Nikolaus af Kues, fuldstændigt ændrede paradigmet. Nikolaus af Kues sagde helt bevidst, at vi må afvise skolastikken, vi må afvise peripatetikerne, eleverne af Aristoteles' tænkemåde, og alt, der har med det at gøre, og han udviklede en ny metode for tænkning. Han sagde helt bevidst, nu siger jeg noget, som hidtil i historien aldrig har været sagt af noget menneske. Dette var ***De Docta Ignorantia (Om Lærd Uvidenhed)***, og der var især tænkningen med ***Coincidentia Oppositorum (modsatningernes sammenfald)***, idéen

om, at det Ene er af en højere kvalitet, en højere orden, end de Mange. Det er en metode til konfliktløsning, for når ens sind først er i stand til at tænke på fornuftens niveau; ikke kun på niveauet for at forstå, eller ratio, intellektets niveau, hvor man altid er fanget i konflikter, modsigelser, paradokser, man ikke kan løse, men at man kan lære at tænke på et højere niveau, ved at hoppe op til fornuftens niveau. På denne måde kan man udvikle en helt anden måde at tænke på, og det er, hvad vi prøver at gøre, for det er tydeligt, at hvis vi forbliver i området for geopolitik, såkaldte nationale interesser, såkaldt gruppeinteresse, så vil vi få Tredje Verdenskrig, og vi vil ikke alle sammen være her til at reflektere på det. Dette er blevet forstået blandt et voksende antal nationer omkring BRIKS, omkring det kinesiske lederskab, hele »win-win«-idéen. Dette er blevet mere attraktivt. Hvorfor tror man, at så mange lande allierer sig med BRIKS netop nu – hele Latinamerika er med BRIKS, hele Asien er med BRIKS; Afrika ser kun hen til Kina og Indien for at få hjælp, ikke til Europa eller USA.

Man kan se sådan på det: der er to modeller. Den ene er at have krige, konflikter, og det er USA-NATO-Europa-modellen; og så er der modellen med at gå med i store projekter, at få gavn af samarbejde om teknologi, videnskab, rumforskning. Overrasker det jer virkeligt, når de fleste lande siger, vi ønsker at være en del af den anden model?

Så jeg ser ikke bare på forandringen internt i USA, internt i Europa, for der er mange forskellige dynamikker, der kommer ind på nuværende tidspunkt. Jeg ser på dette som en periode med meget, meget pludselige forandringer, med pludselige skift. Hvis det europæiske system kollapser, så vil det omgående bringe spørgsmålet om Glass/Steagall på banen. Og derfor er hele spørgsmålet om et nyt præsidentskab [i USA] ikke blot et spørgsmål om 2016 eller 17, men spørgsmålet om, hvilken opsætning kan der blive mellem O'Malley – der er mange organisationer, der netop nu kæmper for aspekter af det. TPP –

der er mange spørgsmål, som folk mobiliserer omkring, for folk indser, at, nu er det slutspillet.

Vores fremgangsmåde er ikke blot at fokusere på eksisterende netværk, selv om det alt sammen er vigtigt og bør være inkluderet, men man må have en slags forudelse om, hvor historien vil være om et par uger, en måned, et par år eller et hundrede år fra nu af. Og hvis man har de rigtige idéer, der kan komme ind i disse dramatiske forandringer, kan man fuldstændigt ændre begivenhedernes gang.

(Spørgeren: Tak, De har inspireret mig.)

3.13.10

SPØRGSMÅL: Godaften, hvordan har De det? Jeg har et par spørgsmål. De har nævnt noget om højhastighedstog (eksprestog), som er en god idé. Hvordan ville De fremme dette spørgsmål, og hvor vil De få pengene fra? Det er et spørgsmål.

Mit andet spørgsmål: Jeg er enig med Dem i spørgsmålet om den måde, vores børn opdrages på, om medierne og det, vores børn ser på Tv. Noget af det, der kommer ud af radioen, er oprørende. Hvad er Deres dagsorden mht. at øge kendskabet/bevidstheden og forbedre præsidentskabet og øge bevidstheden omkring den måde, forældre opdrager deres børn på og det, der vises i Tv!

3.14.25

ZEPP-LAROCHE: Jeg har ikke noget Tv-apparat, men i går så jeg lidt amerikansk Tv – jeg zappede rundt på kanalerne, og jeg var fuldstændigt forfærdet! Når man ikke har set Tv længe, og man så tænder for det, kan man næsten ikke tro, at det kunne blive værre i forhold til for 10 år siden. Jeg må lige korrigerer: Jeg ser tysk Tv, russisk Tv, kinesisk Tv og andre

programmer, der har dokumentarer; men jeg mente især de almindelige, amerikanske, populære kanaler. Det er rædselsvækkende; det er så dumt, så banalt, så fuldstændigt designet til at gøre folk frygteligt dumme, og det har en metode. For nogle år siden sagde min mand, vi burde smide fjenden ud af vores stue ved at sparke deres Tv ud af vinduet på lossepladsen; det er måske det bedste, man kan gøre.

Jeg kan kun være enig med Confucius i, at man ikke kan regere ved dekret, men kun ved sit eksempel. I øjeblikket befinder vi os ved en sådan korsvej. For at sige meget klart, hvad jeg mener: Jeg mener, at vi inden for de næste par uger sandsynligvis vil se det transatlantiske finanssystem bryde sammen. Vi vil se en forhøjet fare for krig. Vi vil sandsynligvis se forandringer i USA's regering. Min mand har mange gange sagt, at, med mindre Obama fjernes fra embedet, ved forfatningsmæssige metoder, så vil denne verdenskrig komme, simpelt hen, fordi Obama er et redskab for denne imperiefraktion. Og hvor det er vanskeligt at se, hvor dette skulle komme fra – historien forløber ikke, som aviserne siger det. Hvis man ser på Første og Anden Verdenskrig, kan man se, at det, der stod i aviserne, blot var 1 %, lige som et isbjerg, hvor man ser 1 % over vandet, og resten er under. Der er i øjeblikket et oprør i institutionerne. Walter Jones [kongresmedlem, R] talte om de 28 sider [hemmeligstemplede, fra den officielle Kongresrapport om begivenhederne omkring 11. september, 2001], og det er utroligt, at man mørklægger begivenhederne omkring 11. september – alene det er utroligt! Men så har DIA for nyligt offentliggjort disse dokumenter, som gør det meget klart, at regeringen løj om Benghazi. De fortalte en historie, som de vidste ikke var sand, om, hvem der dræbte ambassadør Jack Stevens; de vidste, at de libyske våben skulle til de syriske oprørere; de vidste, at disse oprørere ville bygge et kalifat, hvilket er ISIS netop nu i Irak og Syrien. Disse dokumenter var kendt af Benghasi-komiteen, men nu er de deklassificeret, og de kan bruge dem. Der var også Hersh-afsløringerne og mange andre spørgsmål, som

er en forfatningsmæssig grund til at undersøge, om denne præsident bør forblive i embedet.

På den anden side er O'Malley fortaler for Glass/Steagall, og Glass/Steagall er første skridt; men derefter må man have et kreditsystem. Måden, hvorpå vi får maglev-tog eller eksprestog eller andre højteknologiske højhastighedstog er ved at anvende Alexander Hamiltons principper, for at fjerne kasinoøkonomien, vende tilbage til et kreditsystem, vende tilbage til en Nationalbank, udstede kreditlinjer. Hver gang, man i historien har anvendt dette Amerikanske Økonomiske System, såsom under Meiji-genoprettelsen, Tysklands genopbygning efter Anden Verdenskrig, hvor Kreditanstalt für Wiederaufbau brugte samme metode, som Roosevelts Reconstruction Finance Corporation til finansiering. Det var sådan, Tyskland blev genopbygget fra en ruinhob og til det tyske, økonomiske mirakel. Så finansieringen er ikke noget problem, for man kan bevise, at i hvert eneste tilfælde, hvor dette blev anvendt, var fordelen større, selv skatteindkomsten var større end den oprindelige kredit, der blev udstedt, simpelt hen fordi det er hemmeligheden ved menneskelig arbejdskraft, at den skaber mere, end den bruger til at arbejde med. Den skaber en merværdi i forhold til det, som råmaterialerne, værktøjet osv. oprindeligt repræsenterede. Så hemmeligheden ved et kreditsystem er, at det betaler sig selv. Man betaler ikke noget for det, man anvender bare den rigtige metode. Hvis dette sker, tror jeg, at der vil komme en opstand i hele verden, og folk vil kræve bedre uddannelse. De vil se tilbage på perioder i historien, hvor USA var storslået. Det er derfor, det er så vigtigt at gå tilbage til USA's oprindelse og studere, hvordan republikken rent faktisk blev dannet; men også at se på andre lande. Jeg har længe sagt, at vi kun vil komme ud af denne krise, når vi får en ægte dialog mellem civilisationerne, hvor hver kultur og hver nation relaterer til den bedste tradition i den andens kultur. Tyskland er ikke 12 års nationalsocialisme; Tyskland har sandsynligvis også det største antal store videnskabsmænd, opfindere, digtere. Hvis

man genopliver dem, og dernæst relaterer til Kina, den fem tusinde år gamle nation med Konfucius, Mencius; med mange perioder, hvor Kina var verdens førende nation, faktisk helt frem til det 15. århundrede. Vi relaterer til Indien, ikke ud fra standpunktet om den nuværende fattigdom i nogle egne af Indien, men som en af de største civilisationer; de vediske skrifter, Upanishaderne, Gupta-perioden, den indiske renæssance i slutningen af det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede, Tagore. Det samme med Rusland. Rusland har en storslået historie, med ikke blot Pusjkin og andre store digtere, men også med videnskab. Vi må simpelt hen fokusere på hele menneskehedens store præstationer, og så kommunikere dette og bygge en ny renæssance ud fra det. Jeg mener, at det er lige så meget inden for rækkevidde, som at den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen. Hvis vi kommer igennem den kommende periode, som altså er krakket, genindføre Glass/Steagall, vende tilbage til politik efter Hamiltons principper, gå med i BRIKS, få en gældskonference for Grækenland og hele Europa, og så gå med i den Nye Silkevej; hvis vi gør det, så vil vi, om et par år, se tilbage på denne periode og sige, hvor var vi dumme, at vi ikke foretog dette spring noget før. Nu læser folk, de studerer, de nyder at være skabende, de distribuerer det og viderekommunikere det til deres børn.

Det beror alt sammen på den aktuelle periode, det er ligesom en prøve for civilisationen; vi kunne miste alt, det kunne ske, at vi ikke mere vil eksistere. Men hvis vi arbejder sammen for denne eksisterende plan, der allerede er i færd med at blive virkeliggjort af mere end halvdelen af menneskeheden, kunne vi få en ny renæssance, der er skønnere end nogen af fortidens renæssancer. Og jeg ønsker, at I virkelig skal have forestillingsevne; hvordan ønsker I, at verden skal se ud om hundrede år? Og så hjælpe os med at kæmpe for at virkeliggøre det.

SPØRGEREN: Blot et tillægsspørgsmål: er det korrekt at sige,

at vi er i krig inden for et år?

ZEPP-LAROUCHE: Faren er der lige nu. Det er derfor, min mand bliver ved med at sige, at Obama må fjernes fra embedet ved forfatningsmæssige midler. Grunden til, at jeg nævnte isbjerget, at man kun ser den øverste del, og ikke den nederste; hvis man ser tilbage på historien, og man skriver Anden Verdenskrigs historie, så ser man, at der var en stor del, der lå under vandet, som var diplomati, efterretninger, hemmelige efterretningstjenester, alle mulige processer, som man ikke ser; og jeg har en klar mistanke om, at der bag alle disse skandaler, der nu rammer Obamaregeringen, er et engagement fra nogle institutionelle kræfter i USA, der ønsker at stoppe 3. verdenskrig. Det er min [overbevisning] – jeg har ikke bevis for det, men jeg tror, at hvis man ser tilbage på, hvordan historien fungerer, så bruger folk undertiden en skandale til at standse noget, som de ikke har modet til at sige højt og ligeud. Jeg ser i øjeblikket en stor uro – f.eks. pressekonferencen om de 28 sider, som Rand Paul afholdt sammen med kongresmedlemmerne Walter Jones, Massey og Lynch, og familierne til ofrene for 11. september, og så Bob Graham, senatoren, den tidligere leder af Kongresundersøgelseskomiteen for 11. september var der også; det fik pressedækning over hele USA og internationalt. Når det først begynder at ske, så kan det ikke stoppes. Hvorfor er det så vigtigt? Fordi man så kommer frem til de virkelige årsager til terror, finansieringen af terror. Man må genoverveje hele den aktuelle politik, som f.eks. Irak, baseret på løgne; Afghanistan, baseret på løgne; Libyen, totalt løgn; Syrien, totalt løgn. Alt dette vil blive undersøgt, og folk vil sige: Vent lige et øjeblik. Var disse krige, baseret på løgne, virkeligt fremmede for amerikanske interesser? Eller var de det modsatte? Forårsagede halshugningen af én terrorist ved magt ikke, at der opstod 30 nye? Burde vi ikke have en helt anden fremgangsmåde, og hvis USA ville gå med i BRIKS og den Nye Silkevej, kunne vi gå sammen med Rusland, Kina, Indien, Iran, Egypten, Syrien, og så kunne vi udvikle Mellemøsten, og så

ville man udtørre terroren. Hvis man blot fortsætter med at bombe, vil det skabe mere kaos og mere ... Så man må have et komplet overblik over det hele, og det kunne ske i de næste uger og måneder.

SPØRGER: Om sandsynligheden for 3. Verdenskrig: USA sendte en militærenhed ind i Ukraine for at være rådgivere for de ukrainske nazister, der har magten, og denne militærenhed var 173. Luftbårne, 'De skrigende ørne'. Rent historisk sender man ikke 'De skrigende ørne' ind, med mindre man har til hensigt at kæmpe. Sidst, de blev sat ind, var i den sydvietnamesiske republik for at rådgive dem, og I ved, hvad det førte til. Dette er blot en kommentar til sandsynligheden for 3. Verdenskrig; det er en reel trussel.

3.35.15

ZEPP-LAROCHE: Jeg mener, at denne idé med en win-win-strategi, som Kina har sat på dagsordenen, virkeligt er måden at overvinde det på, for når man først har – det er derfor Schiller Instituttet og EIR udgav denne nye rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, som virkeligt er idéen om den fælles interesse for alle. Det er sådan, man overvinder geopolitik, og jeg mener, at det faktisk er konceptet, at hvis man begynder med menneskehedens fælles interesser, kan man reorganisere alle institutioner til at tilpasse sig til det. Når man først har en Verdenslandbro, vil man få en ny sikkerhedsarkitektur, som slutteligt vil have til følge, at forsvar bliver unødvendigt. For hvis man arbejder sammen – vi skulle være i stand til at blive atomvåbnene kvit ved enten at fjerne dem eller gennem våben, der bygger på nye, fysiske principper, hvilket var SDI (Strategisk Forsvarsinitiativ), som Lyndon LaRouche promoverede, og næsten fik gennemført, for nogle og tredive år siden.

Jeg er fuldt og fast overbevist om, at vi har nået et punkt i

menneskehedens historie, hvor vi enten foretager dette spring, eller også vil vi ikke eksistere. Der bliver ikke endnu en lille krig ... jeg tror, at vi er ved et punkt, hvor vi enten foretager et evolutionært spring til det nye paradigme for menneskehedens fælles mål, eller også er det efter al sandsynlighed ikke værd at diskutere, hvad der bliver tilbage.

...

(Helga om princippet om én menneskehed)

Jeg taler faktisk ikke om en ny organisation; jeg taler om et nyt princip. Et princip, som på en vis måde er idéen om, at man har nationale interesser imod andre nationers, eller grupper af nationers, interesser. Det er en udlevet idé. Vi må gå over til den idé, at der kun er én menneskehed, og at denne ene menneskehed kun har én interesse. Vi må se på det, lige som astronauterne, som den blå planet ude fra rummet, uden for planeten, og de siger alle det samme, kosmonauter, taigonauter, astronauter; de kommer alle sammen hjem med den samme oplevelse, de siger: Min Gud, vores planet er så lille i det enorme Solsystem, i en endnu større galakse, og der er milliarder af galakser der ude, som vi næsten intet ved om. Så hvorfor ikke arbejde som én civilisation og forsvare denne blå planet i dette ekstremt store univers og forsøge at forstå, hvordan vi som art kan overleve? For den menneskelige civilisation er skrøbelig. Geofysikere fortæller os, at, i universets historie opstod mennesket blot ét sekund før midnat, og det vil forsvinde ét sekund efter midnat. For når Solen ophører med at fungere, om to milliarder år, eller vi rammes af asteroidenedslag, så er det farer, der kunne eliminere os pga. farer fra rummet. Vi fastholder, at dette er en tåbelig idé, for argumentet imod disse mennesker er, at det ville betyde, at Beethoven har komponeret forgæves, eller Schubert eller Schumann, Bach, Mozart; og det er en uacceptabel idé. For hvordan kan man have en sådan skønhed i musik, der forsvinder? Så vi må tænke på, at vi skal være den udødelige art. Vi skal være den første art – og vi ved jo

ikke, om der er andre arter et sted, vi har ikke mødt dem – men på nuværende tidspunkt er vi den eneste, skabende art. Vi må sørge for, at vi nu gør det rigtige, så vi kan eksistere om to milliarder år, ti milliarder år, eller i al evighed. At tænke sådan; tænk ikke på små spørgsmål, tænk på store spørgsmål. Det er det, der gør os til mennesker; intet dyr har nogen som helst idé om fremtiden. Hvis man siger til sin hund, at i morgen vil vi gå en tur, så vil hunden løbe hen til døren og 'sige' gå en tur! Den har intet begreb om, at, i morgen er i morgen. Den hører 'gå tur', og så vil den gå tur nu. Hvis man siger til sin hund, at man vil give den en dejlig steg til dens fødselsdag om tre måneder; det er bare ærgerligt!

...

(Helga om en positiv bevægelse for fremtiden)

3.44.00

Jeg vil gerne sige, at det, vi har brug for i USA, og de fleste andre steder i verden, er en massebevægelse for udvikling. De fleste mennesker har et spørgsmål, som de kan lide at kæmpe IMOD – det er nyttigt, og det bør ske – men jeg mener, at det, vi virkeligt har brug for, er en massebevægelse for fremtiden. En massebevægelse for en kulturel renæssance, for en global genopbygning af økonomien, for kun, hvis man har en positiv løsning, at man kan løse kriminaliteten, ungdomskriminalitet, pornografi, alle mulige perversiteter; man må have en positiv idé.

...

(Helga om betydningen af historie som videnskab)

3.51.20

Jeg vil gøre det ganske kort: Det, der er så fascinerende ved historie, er, at det er en videnskab. De fleste mennesker mener ikke, at historie er videnskabelig. Beviset er, at

f.eks. at Friedrich Schiller var i stand til at gennemskue Habsburg-imperiets forkerte rapporter om Wallenstein og uden historiske optegnelser kunne nå frem til en korrekt vurdering af, hvem Wallenstein var, hvilket først blev bevist af historikere 150 år senere. Med andre ord, så var han i stand til at erkende den nødvendige idé, baseret på den idé, at han allerede havde mistanke om, at kildematerialet var forkert, baseret på, hvem der havde videregivet det. Det er for mig et meget godt eksempel på en evne til forudelse, som gør Lyn i stand til hele tiden at give et begreb et navn, en ny udvikling, hvor han siger, det er dette, og så siger folk flere måneder senere, nå ja, LaRouche var den første til at give det et navn. Der er en enestående overensstemmelse med sindets skabende evner, og så, hvordan historien udvikler sig, hvilket er en videnskab. For mig er der en stor overensstemmelse med Friedrich Schillers skrifter, 'Hvorfor bør vi studere universalhistorie', som jeg virkelig vil anbefale alle at gå hjem og læse, 'Hvorfor, og til hvilket formål, studerer vi universalhistorie?'. I slutningen siger han, at hvis man forstår den rigdom, vi har arvet fra tidligere generationer, bør det opmuntre og inspirere os alle til at bidrage med noget, således, at når vi forlader livets scene, har vi tilført en rigdom til de kommende generationer. Og det kan vi alle sammen gøre. Det inspirerer os. Det forbinder os med den kæde af generationer før os, der er døde, og det er forbindelsen og broen til fremtidens generationer, hvis vi organiserer vores liv på en rig måde, så vi bidrager til civilisationens fremskridt. Det er i realiteten meningen med historie på en ikke-akademisk måde.

...

Friedrich Schiller: Oversigt over danske artikler om Schiller

- Schiller på andre sprog
- Schiller på dansk

[»Den danske hjælp til Schiller«](#)

af Tom Gillesberg

Relaterede artikler:

[»Friedrich Schiller – Alle landes frihedsdigter«](#)

af Tom Gillesberg

[Uddrag af Friedrich Schillers skuespil »Don Carlos«, 3. akt, scene 10](#)

[»Timoleon og Immanuel«](#)

af Tom Gillesberg

[»Schiller og Historiens Dynamik«](#)

af Michelle Rasmussen

[»Vi behøver Schillers æstetiske breve i dag«](#)

af Feride Istogu Gillesberg

Links til Schillers foredrag: »Hvad er, og til hvilken formål studerer vi universalhistorie?«:

[På originalsproget på det tyske Schiller Instituts side:](#)

klik paa "antrittsrede" på venstre side for at komme til

"Was heisst und zu welchem Ende studiert man Universalgeschichte?"

[På engelsk på det amerikanske Schiller Instituts side:](#)

["What is, and to what end, do we study Universal History?"](#)

Artikler om Friedrich Schiller på Schiller Instituttets hjemmesider i andre lande:

[Svensk:](#)

[»Vårt behov av Schiller i dag«](#), af Helga Zepp-LaRouche

[Svensk oversættelse af Schillers udvalgte værker](#)

[Tysk side](#)

[Amerikansk side](#)

Friedrich Schiller på dansk:

[Udvalgte Skrifter, oversat af Frederik Schaldemose \(1833\).](#)

Indeholder :

Kabale og Kærlighed side 1 (13) og

Maria Stuart side 147 (159)

[Schillers udvalgte værker bind 3, oversat af Johannes Magnussen \(1896\).](#)

Indeholder:

Jomfruen fra Orleans

[Schillers udvalgte værker bind 8, oversat af Johannes Magnussen \(1896\).](#)

Indeholder:

Wallenstein-trilogien.

[10 digte oversat af Uffe Birkedal \(1906\).](#)

Indeholder bl.a. Ibykus's Traner.

**Video: Friedrich Schillers
æstetiske filosofi
v/Leni Rubinstein. Dansk tale**

Se også: [Oversigt over vore danske artikler om Schiller](#)

**Fest i anledning af Friedrich
Schillers fødselsdag**

Helga Zepp-LaRouche: Et valg mellem liv og død i form af to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution vil forandre verden

International videokonference, Mexico City 20. nov. 2014.

Schiller Instituttets stifter, Helga Zepp-LaRouche, talte til et overfyldt publikum på flere end 100 mennesker, de fleste unge, der var samlet i Mexico City til et seminar med titlen »Et valg mellem liv og død og to systemer: BRIKS og den videnskabelige, økonomiske revolution, som vil forandre verden«. Zepp-LaRouche bragte dette budskab til denne nabo til USA midt i politiske omvæltninger og sagde til dem, at den revolution, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejsinitiativ og BRIKS-nationernes kamp for udvikling giver anledning til optimisme for Mexico, og for menneskeheden i almindelighed.

Helga Zepp-LaRouche: Goddag. Det glæder mig meget at sende jer mine hilsner på denne måde, og ikke blot til jer i Mexico, men også til de mennesker, der lytter i Argentina, Chile, Columbia, Peru, Guatemala, Spanien og sandsynligvis i mange andre lande.

Vores civilisation befinder sig i øjeblikket ved en korsvej, hvor menneskehedens fremtid er et fuldstændig åbent spørgsmål. De er stadig mulighed for at vi ender med en global krig, der

ville føre til civilisationens udslettelse. Denne fare er til stede, og den er meget akut.

Men grunden til, at jeg ikke desto mindre er optimistisk med hensyn til, at vi har en chance for, ikke alene at undgå dette, men også for at indlede en ny æra i civilisationen, som er radikalt anderledes og meget mere i overensstemmelse med menneskets værdighed, og dette har at gøre med udviklingen i BRIKS-landene og i mange lande, der har tilsluttet sig denne kombination af nationer.

Lige nu er der en enorm fare til stede, på grund af præsident Porosjenkos provokationer i Ukraine, hvor han ikke alene afskærer befolkningen i Østukraine fra humanitær hjælp, skoler, pensioner, midler til at drive hospitalerne, i et tydeligt forsøg på at provokere Rusland til at respondere og dernæst få Rusland viklet ind i en krig, eventuelt med NATO; Porosjenko har endda udtrykkelig sagt, at man ikke kan udelukke en krig med Rusland. Jeg mener, at det eneste måde at besvare dette på er, at det internationale samfund kommer ud og fordømmer, hvad Porosjenko laver, han, som kom til magten gennem et kup i Kiev, som fik hjælp af mange nazister, og endnu i dag er hans regering gennemsyret af nazister. Dette kup var resultatet af en mangeårig manipulering, især fra briterne, USA, NATO, EU og ulykkeligvis også den tyske regering. Så jeg mener, at det eneste svar må være, at det internationale samfund fordømmer det, som Porosjenko laver og absolut standser sanktionerne mod Rusland, for det var alt sammen baserede på løgne og åbenlyse provokationer. Derfor bør alle lande, især de europæiske, der ønsker at overleve, standse denne politik og se på det perspektiv, som findes for alle andre i form af BRIKS-landene.

Verden er heldigvis forandret, og magtkombinationen er ikke længere, som den var, for blot fire måneder siden. Det begyndte faktisk for over et år siden, da den kinesiske præsident Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej: Det var idéen om at forbinde de gamle handelsruter fra antikkens tid

mellem Kina og Europa gennem Centralasien, og alene dette var et fantastisk perspektiv, fordi antikkens Silkevej ikke alene forbandt lande og nationer, men i datiden betød at overvinde enorme udfordringer i form af ørkenen og have, og det førte til et stort spring fremad i evolutionen og udviklingen af civilisationen på daværende tidspunkt. I dag ville dette have endnu større betydning, hvilket jeg vil tale om hen ad vejen.

Det næste skridt kom så i november måned sidste år, da Xi Jinping tilføjede idéen om Den maritime Silkevej, som igen var idéen om at forbinde alle landene omkring Stillehavet og øge handelen gennem at bygge havne og søfartsruter, og helt enkelt integrere hele Sydøstasien og Sydøstasien i langt, langt højere grad.

Det næste, virkelige store skridt i udviklingen af et nyt system var topmødet, der fandt sted i maj måned mellem præsident Putin og Xi Jinping i Shanghai, hvor de indgik 48 betydningsfulde, økonomiske samarbejdsaftaler, samt den berømte 30-årige gasaftale, som i sig selv var en virkelig stor begivenhed, fordi det betød, at Rusland og Kina fra nu af var bundet i et strategisk partnerskab, som var kommet for at blive.

Det næste virkeligt kvalitative skridt skete, da BRIKS-landene mødtes i juli måned i Fortaleza, Brasilien, hvor de indgik store aftaler og, i særdeleshed, hvor de besluttede at opbygge en ny finansinstitution, den Nye Udviklingsbank, en bank, som udelukkende kun var helliget finansiering af projekter, og ikke længere spekulation; og de skabte ligeledes valutareservefonden, Contingency Reserve Arrangement, CRA. Begge disse institutioner fik indledningsvis en startkapital på 100 milliarder dollars, og meningen med CRA er, at den skal forsvare alle deltagende lande mod spekulative angreb fra gribbefondene, fra hedgefondene og lignende institutioner.

På denne BRIKS-konference opsummerede Xi Jinping den 16. juli ånden i sin indsats. Han sagde: »Historien lærer os, at

junglens lov ikke er den rette vej at følge for menneskehedens sameksistens. Alle nationer bør følge det samme princip om tillid, at lære af hinanden, at arbejde sammen til fælles fordel og at skabe en harmonisk verden og vedvarende fred til fordel for det almene vel.«

De vestlige lande har meget svært ved at forestille sig, at der findes en gruppe nationer, hvis ledere rent faktisk virkelig arbejder for at fremme det almene vel. Men historisk set kan denne idé imidlertid føre sin filosofiske tradition tilbage til værkerne af Nicolaus Cusanus, det 15. århundredes store tænker og grundlæggeren af den moderne nationalstat og af moderne videnskab. Han havde denne idé, at overensstemmelse i universet, og på planeten, kun er mulig, hvis alle elementer i mikrokosmos udvikler sig i harmoni med et enkelt makrokosmos. Hvis man overfører denne tanke til nationerne, så kan der kun opnås fred på planeten, hvis alle nationer opnår deres maksimale, potentielle udvikling og samtidig gør til deres interesse at udvikle de andre nationer bedst muligt, og omvendt. Denne idé indgik for øvrigt i Den westfalske Fred, som endelig afsluttede 150 års religionskrige i 1648, og dette blev faktisk atter til grundlaget for international lov og FN-charteret.

Denne idé er i dag BRIKS-landenes ledende princip. Det, der er vokset af denne ånd, er et enormt antal projekter. Efter BRIKS-konferencen var der også et møde mellem BRIKS-landenes statschefer og statscheferne fra Unasur og lederne af Celac. De har alle sammen indgået aftaler om et sådant antal projekter, at hvis disse alle gennemføres, og det er man allerede begyndt at gøre, så vil det fuldstændig transformere Sydamerika i løbet af få år. For eksempel: der er samarbejde omkring atomkraft mellem mange lande, mellem Kina, Brasilien, Argentina, Rusland, Indien, Bolivia og mange flere. Der er konstruktionen af en sekundær Panamakanal gennem Nicaragua med kinesisk hjælp. Kina hjælper også med at bygge en transkontinental jernbane i hele Sydamerika, begyndende med en

jernbanelinje fra Brasilien til Peru.

Det, der i det væsentlige er sket med denne geometri er, at en enorm optimisme er brudt ud, og at lande, som i årevis har forsøgt at bygge projekter, men som ikke fik lov til det pga. af IMF's betingelsespolitik med krav om nedskæringer, nu kan gå videre med det, med hjælp fra BRIKS, med hjælp fra de nye finansinstitutioner, som man er i færd med at opbygge; så dette er en fuldstændig ny fase i civilisationens historie.

Og denne proces har taget endnu et stort spring fremad i de seneste tre uger: For, for tre uger siden, var der midtvejsvalg i USA, som førte til et bragende nederlag for Obama, og dette har i en vis forstand medført, at, alt imens det ikke har løst USA's problem, for nu har man de endnu mere problematiske republikanere, der vil overtage magten i begge Kongressens huse til januar, så foregår der alligevel også noget i USA. Obamas nederlag symboliserer imidlertid også på en vis måde USA's fald, og ligeledes formindsnelsen af Europa, der er en slags koloni til den nuværende regering i Washington.

Dette blev meget klart under mødet i APEC [Det økonomiske samarbejde i det asiatiske Stillehavsområde] i Beijing. For det, de skete der, var grundlæggende set, at både Obama og – europæerne var ikke til stede – men ved det efterfølgende G20-møde i Australien blev også Europæerne virkelig kørt ud på et sidespor, for de har faktisk intet at tilbyde. Europæerne og USA har et system, der udelukkende er baseret på monetarisme. Og dette system, som er blevet fordømt, for øvrigt af Pave Frans, som har sagt, at dette økonomiske system må have tilføjelsen af det femte bud, »Du skal ikke dræbe«, fordi det er et system, der dræber! Faktisk har dette system, som udelukkende er bygget på profit og kun har gjort en håndfuld mennesker rige, mens det har forarmet de mange; dette system har gjort, at nu 85 individer på planeten tjener lige så megen rigdom, som 3,5 milliarder mennesker! Pave Frans sagde også, at et system, hvis eneste formål er profit, virkelig bør

ændres, og det var hans budskab til G20-topmødet.

På APEC-topmødet blev det meget klart, at det døende, monetaristiske system er på vej ned. Det var præsident Obamas oprindelige plan, at han ikke engang ville tillade, at kinesernes Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, eller Silkevejen, blev diskuteret på APEC-mødet! Men i de syv dage forud for APEC-ledermødet ændredes dynamikken totalt. Xi Jinping præsenterede, trin for trin, de kinesiske initiativer – den Nye Silkevej, som er et program – de betyder faktisk, at Kina, som har været igennem den største udvikling, noget land har gennemført på planeten i de seneste 30 år, har løftet hundrede millioner af mennesker ud af fattigdom, siden Deng Xiaopings reformer, og i løbet af disse 30 år er Kina kommet langt. I begyndelsen begik landet nogle fejl ved at producere billigt arbejde, til eksport til USA og Europa; men skridt for skridt har landet overvundet dette. Der var også den periode, hvor Kina blot kopierede fra andre lande – alle, der nogensinde har gennemført en industriel revolution, har kopieret fra andre lande, inklusive USA. Jeg ville sige, at det gør USA stadig i dag, med NSA's udspionering, som f.eks. oprører europæiske industrifolk meget, så folk burde ikke lave for meget postyr over kopiering – men Kina har nu også med held ladet denne periode bag sig. For Kina er nu baseret på et innovationsbaseret samfund og ditto industri, og inden for mange områder er det nu en verdensleder.

Alt dette blev præsenteret af Xi Jinping, med samt den nye Silkevejsfond, som Kina finansierer med 40 mia. dollars, og på det efterfølgende ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] annoncerede de, at de ville investere 20 mia. dollars på at få søsat den Maritime Silkevej.

Der er en enorm optimisme, og det førte til en situation, hvor man kunne sige at alle de andre lande ligesom flokkedes omkring Kina. Frihandelsaftalen for det asiatiske Stillehavsområde, FTAAP, var den dominerende frihandelsmodel, og selv Obama sagde i sin tale, at TPP, Trans-Pacific

Partnership, hvis oprindelige hensigt var at ekskludere Kina, blot ville være et skridt på vejen til den mere inkluderende, kinesiske model.

Kina har derfor taget lederskabet, og det har taget lederskabet ikke alene med alle disse økonomiske infrastrukturinitiativer, men også med rumprogrammet. Kina skabte et enormt gennembrud med sin månemission sidste december, hvor Yutu månerobotten landede på Månen, og det har fremskyndet nye missioner siden da, med idéen om meget snart at bringe råmaterialer tilbage fra Månen til Jorden, som udvindingen af helium-3 for dernæst at anvende det til en økonomi baseret på fusionskraft på Jorden. Dette er et fantastisk perspektiv, for når vi først kan bruge helium-3 til fusionsprocesser på Jorden, betyder, at mennesket kan opnå energisikkerhed, råmaterialesikkerhed, og vi vil således fuldstændig komme ud over udsigten til at skændes om angiveligt sparsomme ressourcer.

I de seneste aftaler mellem Rusland og Kina og mellem Rusland og Indien er man også blevet enig om samarbejde omkring rumfart, hvor Indien havde et sensationelt gennembrud med sin første kredsløbssatellit omkring Mars. Indien blev således den første nation, der lykkedes med at opsende en satellit i kredsløb om Mars i første forsøg, og det endda til 10 % af omkostningerne, som et lignende NASA-projekt på samme tid kostede.

Det eneste, positive element, der er kommet fra Europa for nylig, har været det storslåede gennembrud med Rosetta og Philae-landingsfartøjet, som landede på kometen »Chury« [komet P67 Churyumov-Gerasimenko], som er et program, der var ti år undervejs, hvor Rosetta måtte rejse 7,1 mia. kilometer for at nå til denne komet. Her er formålet at finde ud af universets oprindelse, livets udvikling og lignende spørgsmål.

Hvorfor er disse gennembrud i rummet så spændende? Først og fremmest er de en total gendrivelse af de løgne og det vanvid,

som kommer fra miljøbevægelsen og dens oligarkiske herrer, som Verdensnaturfonden, Romklubben, Prins Philip og Det britiske Imperium generelt. De har alle påstået, at vil lever i et lukket system med knappe ressourcer, og at en bæredygtig udvikling er den eneste måde, menneskeheden fortsat kan eksistere. Dette er selvfølgelig en total løgn, for selvfølgelig lever vi ikke i et lukket system; vi lever i et anti-entropisk univers under konstant udvikling, underlagt helt andre principper.

Den store, tysk-amerikanske videnskabsmand og raketspecialist Krafft Ehrlicke udviklede denne idé med, at kolonisering af rummet er den næste fase i menneskehedens udvikling. Han havde denne idé om, at livet oprindeligt i universets evolution udviklede sig ud af havene ved hjælp af fotosyntese og op på kontinenterne, og dernæst udviklede arter med en stadig højere energigennemstrømningstæthed i deres metabolisme. Da mennesket så kom, udviklede disse mennesker sig meget hurtigt ved først at bosætte sig langs have og floder og dernæst tid efter anden udviklede infrastruktur, kanaler, som Karl den Store, der var den første til faktisk at foreslå, at man byggede kanaler til at forbinde floderne, og veje, og med udviklingen af jernbaner erobrede denne infrastruktur mere og mere udviklingen af kontinenternes indre. Med det nye perspektiv med den Nye Silkevej, som vi for øvrigt foreslog, da Sovjetunionen kollapsede; først i form af den Produktive trekant, og dernæst, efter Sovjetunionens opløsning i 1991, foreslog vi en Ny silkevej til at forbinde de europæiske og asiatiske industri- og befolkningscentre, og vi kaldte det den Nye Silkevejs Eurasiske Landbro.

Dette projekt er nu kommet på dagsordenen, og når det er bygget, vil det være en Verdenslandbro, som vil bringe velstand ud til alle kroge i verden, og det vil overvinde indlandsområdernes underudvikling, som stadig eksisterer på de forskellige kontinenter.

Men denne fase i evolutionen vil slutte, og den næste,

naturlige fase i evolutionen vil dernæst blive opbygningen og udvidelsen af infrastrukturen til det nære rum, og et andet ord for dette er kolonisering af rummet og udvikling af rummet.

Den Nye Silkevej vil, på en vis måde ligesom den gamle Silkevej, også udveksle de mest avancerede teknologier. I den antikke Silkevejs dage var disse teknologier fremstilling af silke, papir, krudt og teknologier til fremstilling af porcelæn, og i dag vil det være udveksling af teknologi vedr. atomkraft, fusionsenergi, rumforskning og rumrejser, og hele verden, hele planeten, vil blive transformeret til at blive en mere og mere vidensbaseret økonomi. Og så kan enhver se, at Vladimir Vernadskijs fantastiske idé absolut går at bevise: Nemlig, at der er en fundamental forskel mellem mennesker og dyr; at mennesket er den eneste art, som atter og atter kan gøre fuldstændig nye opdagelser, som ingen før så meget som kunne tænke, som ingen har gjort før, og dette er en proces, hvor vi nu virkelig befinder os ved en skillevej, hvor virkelig er ved at komme i gang.

Tænk en gang på dette: De seneste 10.000 år af menneskets historie, siden den sidste istid, er en meget kort tidsperiode, hvis man sammenligner med universets alder generelt. Men den udvikling, der har fundet sted i løbet af disse 10.000 år, er simpelt hen absolut enorm. For eksempel, en genstand som den, der plejede at være en hånddøse eller en dobbeltsidet hånddøse [en stenalderhånddøse eller skæreredskab], er i dag på størrelse med en smartphone; og med en smartphone kan man gøre alt muligt; man kan have internationale videokonferencer, man kan udføre undersøgelser, man kan gøre en enorm masse ting. Tænk en gang efter, fra en hånddøse til en smartphone, objekter af samme størrelse, men hvor meget teknologi er medgået til det? Og tænk nu på, hvis vi fortsætter med at udvikle os på denne måde, hvor vil menneskeheden så være om 100 år fra i dag? Om 1.000 år? Om 10.000 år? Dette gør det åbenbart, at Vernadskijs begreb om,

at universets evolution fra den uorganiske til den biologiske sfære, til noosfæren, udvikler sig på en sådan måde, at noosfæren vil dominere mere og mere over biosfæren, og at den menneskelige kreativitet vil være det, der dominerer og er det fremherskende i hele universet.

Vi må derfor definere nutiden ud fra et fremtidsperspektiv, for vi kan allerede nu se, hvad menneskeheden vil være i stand til i de kommende århundreder og årtusinder, og vi stadig befinde os i civilisationens fosterstadie, og at tiden nu er inde til at blive voksne.

Det står også klart, at denne nye, økonomiske verdensorden, som meget, meget hurtigt er på vej frem ved hjælp af det centrum, som er Kina, Rusland, Indien og BRIKS-landene, absolut må kombineres med en ny, kulturel renæssance og menneskets æstetiske opdragelse. Det er baseret på det billede af mennesket, som går ud på, at ethvert menneske, hvert lille, nyt spædbarn, der fødes på denne planet, har potentiale til at blive et geni. Ikke et geni i form af en person, som bare gør underlige ting, men et geni, som er en skøn sjæl; en person, for hvem, i henhold til Friedrich Schiller, lidenskab og pligt, frihed og nødvendighed, er en og samme ting. Det er det, fordi der ikke længere er nogen modsigelse for en sådan person, der med glæde gør, hvad der bidrager til menneskets fortsatte udvikling, og så hvad han kan lide at gøre! Han/hun vil ikke udføre sin pligt som en opgave, han/hun ikke kan lide, men vil finde sin identitet i kreativiteten, og dette vil blive hele menneskehedens identitet.

Det er derfor, vi lægger så meget vægt på klassisk kultur, for vi må samtidig med at afvise det døende, monetaristiske system også afvise den frygtelige popkultur, som følges ad med globaliseringen, og som har tendens til at forvandle mennesker til dyr, eller i det mindste til dumme tåber.

Det, vi i stedet skal gøre, er at genoplive de bedste, kulturelle traditioner i hver nation. Kina har f.eks. en

vidunderlig, 5.000 år gammel historie, og konfucianisme, der er 2.500 år gammel, og denne filosofi leder i øjeblikket Xi Jinpings politik – jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at det forholder sig sådan.

Indien: Indien har ligeledes en lang tradition og er også en af civilisationens vugger. Det har en meget rig, filosofisk historie med den vediske tradition, Upanishaderne, Gupta-periodens skønne dramaer, den vidunderlige, indiske renæssance, der varede fra slutningen af det 19. til begyndelsen af det 20. århundrede og frembragte så fantastiske poeter som Rabindranath Tagore.

Der er Rusland, som har usædvanlige digtere som Pushkin og videnskabsmænd som Mendelejev og Vernadskij. Der er Spanien med Cervantes og Goya; Italien med Dante, Leonardo da Vinci og Brunelleschi. I Tyskland har vi de vidunderlige traditioner fra Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Kepler, Bach, Beethoven og Schiller.

Vi må genoplive alle disse kulturelle højdepunkter og dernæst få en dialog mellem civilisationer, hvor vi hver især, hver nation, relaterer til det højeste udtryk i den andens civilisation. På denne måde kan vi skabe en Ny Renæssance, der endda overgår det, der hidtil fandtes. Så vil vi have et helt nyt paradigme for civilisationen, og begyndelsen hertil finder allerede sted.

Det er grunden til, at jeg er absolut sikker på, at der også er håb for Mexico. På trods af de frygtelige farer og den degeneration, vi har set i de seneste mere end 30 år, siden López Portillos tid, hvor i dag narkotika, kidnapning og kriminalitet har overtaget meget af livet i Mexico, så, fordi der er en meget positiv udvikling i gang i Central- og Sydamerika, kan de være med til udefra at influere på det, der sker i Mexico lige nu. Vi kan derfor være håbefulde og have tiltro til, at en snarlig nyorientering af udviklingen kan opstå gennem en kombination af hjælp udefra og et stærkt

lederskab i selve Mexico.

Lad være med at fokusere på USA lige nu. USA må selv finde løsningen på sine problemer, og der er kræfter, der virkelig gør en stor indsats for at ændre USA's kurs. I bør derimod fokusere på Sydamerika, på Brasilien og Cuba, for da Lyndon LaRouche for 32 år siden arbejdede sammen med López Portillo omkring operation Juárez, så kunne denne idé, der var meget lig det, der sker i øjeblikket, på trods af det faktum, at López Portillo begyndte at gennemføre den, så kunne den ikke lykkes, fordi regeringerne i Brasilien og Argentina ikke støttede López Portillo.

I dag findes der en anden dynamik, fordi nu er regeringerne i Brasilien – ja, Brasilien er jo medlem af BRIKS – og Argentina; jeg er overbevist om, at sådan, som tingene forløber i øjeblikket, så vil Argentina meget snart gå med i BRIKS, og derfor har man en helt anden dynamik i hele Sydamerika. Se også på, hvad Cuba gør: Cuba er et meget lille land; der er ikke så mange indbyggere, men netop nu leverer landet et storslået lederskab i kampen mod ebola, et lederskab, der gør større og rigere lande til skamme. Cuba er rykket ind med lægelige forsyninger og enhver form for lægehjælp, da ingen anden gjorde det, og dette er virkelig et lederskab fra Cubas side, som bør stå som en model.

Vi arbejder hårdt – når jeg siger vi, mener jeg LaRouche-bevægelsen – vi arbejder hårdt på at forandre USA indefra. Der er folk i både det Demokratiske Parti og selv i det Republikanske Parti, der indser, at der ikke nogen som helst god grund til, at USA ikke skulle samarbejde med BRIKS, og i betragtning af, at Obama har tabt, og at der foregår store omvæltninger pga. den amerikanske økonomis sammenbrud og tørken i sydvest, og der kan hurtigt ske forandringer i USA. Men vi arbejder også med europæiske lande for at få dem til at gå med (i BRIKS).

På den afsluttende pressekonference mellem Xi Jinping og Obama

i Beijing, sagde Xi til Obama: Hør, jeg indbyder USA til at tilslutte sig BRIKS, tilslutte sig den Nye Silkevej, gå med i den Nye Silkevejsudviklingsfond, og dette tilbud er også åbent for ethvert andet land, der ønsker at deltage.

Vi vil forandre Europa, få Europa til at standse konfrontationen med Rusland, stoppe sanktioneerne, der er i færd med at ruinere Europa mere end Rusland. For Rusland er sanktioneerne nærmest en skjult velsignelse, som fremtvinger tættere bånd mellem Rusland, Kina, Indien og alle andre lande i BRIKS og Asien; mens den tyske industri, den franske og italienske industri, derimod er ved at kollapse som resultat af denne totalt umoralske og fejlagtige politik.

Så vi befinder os altså ved en skillevej: Det onde system med Det britiske Imperium, med Wall Street, med [City of] London eksisterer stadig. Men i virkeligheden er de allerede færdige. Spørgsmålet er blot, om de vil være i stand til at trække resten af verden ned i en katastrofe, eller ej. Men der findes det optimistiske perspektiv, at, med det nye magtcentrum, som grundlæggende set hviler på Rusland, Kina og Indien, og i en større sammenhæng BRIKS-landene, samt de lande, der nu allierer sig med BRIKS, så er menneskehedens flertal allerede i færd med at opbygge en ny, økonomisk verdensorden. Og der er derfor al mulig grund til at være optimistisk, og jeg vil derfor afslutte med en linje fra Schillers digt, Ode til glæden, som lå til grund for Beethovens komposition af den Niende Symfoni: »Alle mennesker forsones«; der er kun én menneskehed.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Friedrich Schiller 255 år 10. nov. 2014: Helga Zepp-LaRouche: Friedrich Schillers strategiske betydning i dag

For at fejre Friedrich Schillers 255. fødselsdag (10. november, 2014), og 30-års jubilæet for grundlæggelsen af Schiller Instituttet (SI), anførte grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, en lidenskabelig diskussion om Schillers unikt skabende intellekt og Schiller Instituttets historiske betydning. Idet hun indledte med en opdatering af den strategiske situation, sagde Helga, at verden i dag »hænger mellem Himmel og Helvede«, med truslen om en akut fare for krig (Ukraine og ISIS), men med BRIKS-nationernes nye »dynamik med maksimal økonomisk integration« på dagsordenen.

Hvad er nødvendigt for at vippe balancen over i vores favør? Dette spørgsmål førte til en meget fascinerende diskussion, som startede med en meget personlig rapport fra Helga om den store lykke, hun havde, da hun som skolepige opdagede Schiller. Hos Schiller mødte hun det skønneste billede af mennesket og idéen om, at man, gennem udviklingen af skønne sjæle, kan opnå et skønt samfund. Hun havde lejlighed til at genlæse Schillers værk i 1978, hvor den strategiske spænding mellem USA og Tyskland blev mere intens pga. atompolitikken; i begyndelsen af 1980'erne stiftede hun Schiller Instituttet for at skabe et nyt grundlag for relationerne mellem nationer.

I løbet af de forgangne 30 år har vi, i mange landes øjne, gjort Schiller Instituttet til en modsætning til den nuværende verden, som den domineres af imperiet. En betydelig del af denne indsats for at organisere folk har været at få folk til

at lære Schillers intellekt at kende, at udvikle et niveau af tænkning som hans og at »opøve følelserne«.

Under denne diskussion benyttede hun lejligheden til at tale om Schillers poetiske metode og hans brug af tragedien som midler til at opløfte et publikum. Frem for alt, sagde hun, kommer behovet for at kæmpe for skønhed. Forespurgt om, hvad der kunne gøres for at reformere den dystre uddannelsesproces i USA, svarede hun, at det måtte begynde med at genindføre klassisk musik i skolerne. Hun sammenlignede Marion Andersons skønne værdighed, når hun sang nationalhymnen, med Beyonces skammelige læbe-synkroniserede version, som et eksempel på forskellen mellem de ægte følelser, som en klassisk opførelse fremkalder, med Hollywoods degenererede forlorenhed.

Det var en meget indholdsrig, livlig fremstilling, som tog sigte på den almene befolknings smålighed, og som opmuntrede folk til at hæve sig op til det niveau for statsmandsskab, som er nødvendigt for at gå ind i æraen efter Obama – en meget passende måde at ære Schiller på, i den sarte alder af 255 år!

Der vil senere komme et udskrift af hele diskussionen.

(Billede: Statue af Friedrich Schiller, Belle Isle, Detroit, Michigan, USA. Denne statue af den tyske poet og skuespilforfatter blev bestilt af Detroit's tysk-amerikanske samfund i 1908 til en pris af 12.000 dollars; kunstneren er Herman Matzen.)

Helga Zepp-LaRouche i

anledning af 25-års dagen for Berlinmurens fald

For femogtyve år siden kom Berlinmuren ned, og i dag husker mange mennesker ikke engang, at det var begyndelsen til enden af Warszawa-pagten, COMECON og det kommunistiske system, og mange unge mennesker har slet ingen erindring om dette og ved ikke, hvilket ekstraordinært øjeblik i historien, dette var. Men det var et af de afgørende vendepunkter, et potentielt vendepunkt i historien, hvor alting kunne have været muligt. Det var, når det kommunistiske system var besejret, chancen for at etablere en ægte fredsorden for det 21. århundrede.

GDE Error: Requested URL is invalid

Til glæden – An die Freude Friedrich Schiller 1785 (1808)

(1)

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elisium,

Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligthum.
Deine Zauber binden wieder,
Was die Mode streng getheilt,
Alle Menschen werden Brüder,
Wo dein sanfter Flügel weilt.

Chor

Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuß der ganzen Welt!
Brüder – überm Sternenzelt
muß ein lieber Vater wohnen.

(2)

Wem der große Wurf gelungen,
eines Freundes Freund zu seyn;
wer ein holdes Weib errungen,
mische seinen Jubel ein!

Ja – wer auch nur eine Seele
sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der stehle
weinend sich aus diesem Bund!

Chor

Was den großen Ring bewohnt
huldige der Simpathie!
Zu den Sternen leitet sie,
Wo der Unbekannte tronet.

(3)

Freude trinken alle Wesen
an den Brüsten der Natur,
Alle Guten, alle Bösen
folgen ihrer Rosenspur.
Küße gab sie uns und Reben,
einen Freund, geprüft im Tod.
Wollust ward dem Wurm gegeben,
und der Cherub steht vor Gott.

Chor

Ihr stürzt nieder, Millionen?
Ahndest du den Schöpfer, Welt?
Such' ihn überm Sternenzelt,
über Sternen muß er wohnen.

(4)

Freude heißt die starke Feder
in der ewigen Natur.

Freude, Freude treibt die Räder
in der großen Weltenuhr.

Blumen lockt sie aus den Keimen,
Sonnen aus dem Firmament,
Sphären rollt sie in den Räumen,
die des Sehers Rohr nicht kennt!

Chor

Froh, wie seine Sonnen fliegen,
durch des Himmels prächtigen Plan,
Laufet Brüder eure Bahn,
freudig wie ein Held zum siegen.

(5)

Aus der Wahrheit Feuerspiegel
lächelt sie den Forscher an.

Zu der Tugend steilem Hügel
leitet sie des Dulders Bahn.

Auf des Glaubens Sonnenberge
sieht man ihre Fahnen wehn,
Durch den Riß gesprengter Säрге
sie im Chor der Engel stehn.

Chor

Duldet mutig, Millionen!
Duldet für die beßre Welt!
Droben überm Sternenzelt
wird ein großer Gott belohnen.

(6)

Göttern kann man nicht vergelten,
schön ists ihnen gleich zu seyn.

Gram und Armut soll sich melden
mit den Frohen sich erfreun.
Groll und Rache sei vergessen,
unserm Todfeind sei verziehn.
Keine Thräne soll ihn pressen,
keine Reue nage ihn.

Chor

Unser Schuldbuch sei vernichtet!
ausgesöhnt die ganze Welt!
Brüder – überm Sternenzelt
richtet Gott wie wir gerichtet.

(7)

Freude sprudelt in Pokalen,
in der Traube goldnem Blut
trinken Sanftmut Kannibalen,
Die Verzweiflung Heldenmut
– Brüder fliegt von euren Sitzen,
wenn der volle Römer kraißt,
Laßt den Schaum zum Himmel sprützen:
Dieses Glas dem guten Geist.

Chor

Den der Sterne Wirbel loben,
den des Seraphs Hymne preist,
Dieses Glas dem guten Geist,
überm Sternenzelt dort oben!

(8)

Festen Mut in schwerem Leiden,
Hülfe, wo die Unschuld weint,
Ewigkeit geschwornen Eiden,
Wahrheit gegen Freund und Feind,
Männerstolz vor Königstronen,
– Brüder, gält' es Gut und Blut –
Dem Verdienste seine Kronen,
Untergang der Lügenbrut!

Chor

Schließt den heiligen Zirkel dichter,
schwört bei diesem goldnen Wein:
Dem Gelübde treu zu sein,
schwört es bei dem Sternenrichter!

(9)

Rettung von Tirannenketten,
Großmut auch dem Bösewicht,
Hoffnung auf den Sterbebetten,
Gnade auf dem Hochgericht!
Auch die Toden sollen leben!
Brüder trinkt und stimmt ein,
Allen Sündern soll vergeben,
und die Hölle nicht mehr seyn.

Chor

Eine heitre Abschiedsstunde!
süßen Schlaf im Leichentuch!
Brüder – einen sanften Spruch
Aus des Todtenrichters Munde!

Til Glæden

Glæde, herlige gudinde, funke fra Elysium,
vi betræder fro i sinde, himmelske, din helligdom.
Ved din troldomsmagt fortønes tidens skranker, dagens
tvang.

Alle mennesker forsones af dit blide vingefang.

Kor:

Favnet være millioner! Glædens kys til hver især!

Brødre – over stjerners hær må der bo en mild forsoner.

Du, som fik dit held at vinde dig en ven, der holder ord,
du, som vandt en herlig kvinde, bland din jubel i vort
kor!

Ja – selv du, der blot kan fjæle dig hos én, syng med i
dag!

Den, det blev forment, må stjæle sig med gråd fra dette
lag.

Kor:

Alle klodens millioner, sympatiens stjernebro
fører til det høje bo, hvor en ukendt guddom troner.

Hun vil mætte alle munde ved naturens rige bord,
alle gode, alle onde følger hendes rosenpor.

Kys og druer, ven og frænde, rige gaver strør hun ud,
vi fik vellyst uden ende, og keruben står hos Gud.

Kor:

Løft jeres åsyn, millioner! Vend jert blik fra denne
jord!

Søg vor skaber, hvor han bor, over nattens stjernezoner.

Glæde, det er kendemærket på den evige natur.

Glæden, glæden driver værket i det store verdensur,

lokker blomsten frem og sender sole ud i dyst beredt,

himmelkugler, ingen kender, ingen stjernemand har set.

Kor:

Glad som himlens sole træder dansen gennem rummets pragt,
vandrer, brødre, uforsagt, som en helt til sejr og hæder.
Ud af sandheds ildspejl blinker den til forskeren: bliv
ved!

Og til dydens stejle brinker leder den en martyrs fjed.
Fjernt på troens solglansbjerge vajer deres sejrflag,
og fra gravens sprængte vægge ses de midt i englens lag.

Kor:

Lid og tål med tørstigt hjerte for en ny og bedre dag!

Over hvælvets stjernetag får vi løn for al vor smerte.

Gudeløn kan ingen yde – men vær guders væsen tro!

Sorg og armod skal vi bryde, så de frydes med de fro.

Læg din harm og hævn til side, tilgiv selv din fjendes
skam,

og lad ingen gråd og kvide, ingen anger plage ham.

Kor:

Stryg hver gældspost, der kan findes, sonet været nid og
nag!

Brødre, husk på dommens dag vil hver dom, vi dømte
mindes.

Glæden sprudler i pokaler, ja, lad druens gyldne blod

mildne alle kannibaler, gi' den slagne trøst og mod.

Brødre, rejs jer fra jert sæde, tag det fulde glas i
hånd,

denne skål til evigt glæde vier vi den gode ånd!

Kor:

Den, som stjerners lovsangstoner og serafers hymner får,
drik for ham, der forestår alt og over alle toner!

Hold dig stærk, om du må lide, hjælp, hvor uskyld trædes
ned,

og lad ven og fjende vide, du kan holde svoren ed.

Intet kryberi for tronen – brødre, bli'r end kampen hed,
så lad dåden bære kronen, og slå løgnens yngel ned!

Kor:

Slut jer nær og fast i kæden, sværg ved vinens gyldne
glød

trofast i liv og død, sværg ved ham, der gav os glæden

Kilde: Til glæden og andre gendigtninger / ved Martin N.
Hansen. – Odense Amts Bogtrykkeri, 1967.

Helga Zepp-LaRouche:
Hovedtale ved Schiller
Instituttets 30-års

Jubilæums-konference i New York, juni 2014: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Introduktion ved Jeffrey Steinberg.

Jeffrey Steinberg:

For nøjagtig 30 år siden var Helga Zepp-LaRouche dybt bekymret over, at det transatlantiske forhold var i dyb krise. Folk husker måske, at man dengang havde striden over opstillingen af Pershing-missiler i Europa. Der var stor bekymring over

risikoen for en situation, der kunne eskalere ud af kontrol og føre til en potentiel verdenskrig, en potentielt set katastrofal, termonuklear krig. Og det var i denne sammenhæng, og i en periode med en vis bitterhed frem og tilbage mellem USA og Europa, at Helga påtog sig den opgave at grundlægge Schiller Instituttet med det formål at skabe de historiske og kulturelle grundlag for en genoplivelse af transatlantisk samarbejde omkring de store principper om frihed og retfærdighed, som var hjørnestenene i den store Frihedens Poet, Friedrich Schillers skrifter.

Her er vi så, hvor vi ulykkeligvis igen står over for en alvorlig, global krise; truslen om krig, endda termonuklear krig, er igen en stor, overhængende fare, og det er i denne sammenhæng, at vi indkalder til denne konference i dag, både for at fejre Schiller Instituttets 30 års ekstraordinært vigtige arbejde, men også for endnu engang at udstede et opråb om nødvendigheden af globalt samarbejde for at forhindre udbruddet af endnu en potentielt overflødig og ødelæggende krig.

Faktisk behøver Helga ingen yderligere introduktion. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet, hun er hustru til den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, og jeg vil gerne præsentere Helga, der skal holde denne konferences åbningstale.

Helga Zepp-LaRouche:

I er kommet her på denne konference for at drøfte, hvordan man skaber en verden uden krig, og det kan synes at være et meget usandsynligt forslag, i betragtning af verdens aktuelle tilstand. Men før jeg kommer nærmere ind på en diskussion om, hvorfor jeg stadig er dybt optimistisk over, at vi kan opnå dette mål, så lad mig blot referere et par idéer, som spillede en rolle ved grundlæggelsen af Schiller Instituttet for 30 år

siden.

Som Jeff nævnte, så var det en tid med en forøget fare for krig. Folk talte om de muligheder, som lå i mellemdistancemissilerne, Pershing-2 og SS-20, som kun befandt sig et minuts afstand fra hinanden i Centraleuropa; at der ved et uheld kunne ske en affyring af blot et missil, og i det tilfælde ville hele arsenalet blive affyret af modstanderen, fordi der var så kort tid. Mange mennesker talte om, at vi befandt os på randen af Tredje Verdenskrig, og jeg tror, at folk var langt mere bevidste, end de er i dag – til trods for, at vi ved den mindste anledning kunne stå over for civilisationens udslettelse.

Hvorfor Schiller?

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Idéen om Schiller Instituttet var den, at udenrigspolitik ikke længere skulle være baseret på statskup, undergravning, sabotage og mord – som ulykkeligvis dominerer meget af

udenrigspolitikken i dag –, men at hver nation skulle referere til den anden på det højeste niveau af deres bedste kulturelle og videnskabelige præstationer. Når man således taler med USA, så bør man ikke tænke på slaveri og Vietnamkrigen, og mange andre ting, men man bør tænke på Benjamin Franklin, Uafhængighedserklæringen, Forfatningen, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, Martin Luther King, John F. Kennedy –, og at det bør være billedet af Amerika.

På samme måde, når man taler om Tyskland, så bør man ikke reducere det til 12 års nazistisk terror, men man bør tænke på alle de store tænkere og digtere og komponister, som Tyskland har frembragt: den klassiske kultur og de videnskabelige bidrag.

Schiller Instituttet blev således grundlagt på basis af denne idé, på den 3. og 4. juli for 30 år siden, i Arlington, Virginia, og dernæst, to måneder senere, i Wiesbaden, Tyskland. Og ved den stiftende konference i Arlington havde vi noget af et deltagereskare med 1200 mennesker fra 50 nationer, som alle sammen kom marcherende ind med deres flag, deres nationale hymne blev spillet, og vi besluttede, at vi ville arbejde utrætteligt på idéen: »Nu kommer Schillers tid« –, at vi skal skabe en tid, hvor Friedrich Schillers idéer ville dominere verden.

I begyndelsen var det meningen, at det skulle være en tysk-amerikansk indsats, men det blev meget klart, at forholdet mellem Europa og USA var i en forfærdelig forfatning, og med den såkaldte Tredje Verden stod det endnu værre til. Så det blev meget hurtigt en international indsats.

Siden da har vi virkelig afholdt hundredvis af konferencer over hele verden. Vi arbejdede på udviklingsplaner for hele verden: for Afrika, Latinamerika, en Oaseplan for Mellemøsten, et 40-årigt udviklingsprogram for Indien, hvor vi arbejdede med Indira Gandhi, sammen; en 50-årig Plan for Stillehavsbækkenet, og efter 1989, efter Berlinmurens fald,

havde vi den idé at forene Europa og Asien gennem den såkaldte Eurasiske Landbro, gennem infrastruktur-korridorer. Og i mellemtiden, hen over de seneste 25 år, har vi udvidet dette til Verdenslandbroen, som betyder en virkelig, dybtgående udvikling af alle dele af verden, og det er stadigvæk absolut konceptet for en fredsorden for det 21. århundrede.

Rødderne til 'regimeskifte'

Dette er tydeligvis ikke verdens tilstand netop nu. Så jeg vil gerne stille spørgsmålet, hvordan kom vi, 69 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, til det punkt, hvor vi nu befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, som, hvis den kommer, iflg. tingenes natur ville blive en termonuklear krig og derfor føre til civilisationens udslettelse.

Årsagen er, da vi havde denne idé om den Eurasiske Landbro i 1989, og især, da vi udvidede idéen efter Sovjetunionens sammenbrud, hvorfor blev den afvist?

Ja, ved et ulykkeligt, historisk sammentræf havde vi Margaret Thatcher som premierminister for Det britiske Imperium; og i USA havde vi de neokonservative. Og snarere end at bruge den mulighed, som bød sig med kommunismens forsvinden, til at skabe en sådan ny fredsorden, besluttede de at satse på den såkaldte nye amerikanske århundrede-doktrin, som i virkeligheden var en opskrift på et anglo-amerikansk domineret verdensimperium.

Disse menneskers første mål var at reducere Rusland fra at være en tidligere sovjetisk supermagt til at være et Tredjeverdensland, som producerede råmaterialer. Og de midler, hvormed de opnåede dette, var den såkaldte chokterapi, ved hjælp af hvilken, f.eks., Ruslands industrielle kapacitet blev reduceret til 30 % fra 1991 til 1994.

Det andet hovedmål var at eliminere Rusland som en potentiel

konkurrent på verdensmarkedet. Efter at den anden supermagt var forsvundet, satsede de på det, der kaldes globalisering, eller ubegrænset globalisering, hvilket betød den totale afregulering af finanssystemet, skabelsen af markeder med billig arbejdskraft og forvandlingen af hele verdensøkonomien til en kasinoøkonomi, der blev beskyttet af private sikkerhedsfirmaer, forvandlet til det, som min afdøde ven J.C. Kapur, en stor, indisk filosof, kaldte »pansret kapitalisme.«

Dernæst besluttede de at satse på regimeskift imod alle lande, som ikke ville underkaste sig dette nye verdensimperium. Det var den grundlæggende årsag til den første Irakkrig i 1991, som blev ført af Bush, sr. Dernæst havde vi otte år med Clintonregeringen, som var en slags blandet form – en lille smule imperial, en lille smule mere republikansk. Men efter dette satsede de på idéen om at eliminere alle suveræne nationalstater, som blev anset for at være en hindring til dette verdensimperiums magt.

Og så begyndte regimeskift. Det skete i Irak, Afghanistan, Libyen. De forsøgte i Syrien. De har opnået det i Ukraine, for indeværende. Og med hensyn til Europa har de besluttet at forvandle Den europæiske Union til det regionale udtryk for dette imperium. Man krævede af kansler Kohl, at han skulle opgive D-marken for at etablere Den europæiske monetære Union, som prisen for Tysklands genforening – især med den hensigt at forhindre Tyskland i at udvikle stærke bånd til Rusland, som det historisk set ofte havde gjort.

Dernæst transformerede de EU med Maastricht-traktaten i 1991 til et imperium. Man aftalte kriterierne for Den europæiske Møntunion, Stabilitetspagten, som forvandlede EU til grundlæggende set at være et instrument i bankernes interesse.

I 1992 introducerede man den monetære version af EU, og i 2002 euroen som en kontantvaluta.

Så havde man i mellemtiden, den 4. november 1999, ophævelsen

af Glass-Steagall, som var begyndelsen til den totale afregulering af finanssystemet, og samtidig afklarede disse kræfter de endelige idémæssige støttepiller for imperiet.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte.

Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden.

Så igen, de besluttede grundlæggende set at satse på regimeskift over for alle nationer, der ikke ville underkaste sig, og EU var forvandlet til et totalt imperium. Hvis man ser på tilstanden i EU i dag, som begår folkemord mod de sydeuropæiske folk, kan man se, at der ikke er nogen sandhed i noget af det, de siger.

Farverevolutionerne og 11. september

Med hensyn til især landene i det tidligere Sovjetunionen besluttede de at udvikle »farverevolutioner«. Farverevolutioner er et synonym for et helt udvalg af forskellige metoder til regimeskift. Det er en ikke-erklæret krigsførelse, men det er krig, som har forskellige karaktertræk, der passer til hvert land.

Det, jeg siger, vil sandsynligvis komme som en overraskelse for de fleste mennesker, men min mand, hr. LaRouche, sagde for nylig, at 11. september i USA var en form for »farverevolution«, fordi det forvandlede det amerikanske folk,

som allerede tidligere havde nogle problemer, til et instrument for imperiet. Og at forvandle USA til den militære gren, til muskelkraften, med briterne som hjernen, var en slags forudsætning for, at de øvrige regimeskift kunne lykkes.

Under Clintonregeringen var USA stadig væk en slags halvrepublik, men efter 11. september blev USA til dette imperies spydhoved.

For en god ordens skyld; nogle af Jer vil huske, at hr. LaRouche holdt et profetisk webcast den 3. januar 2001, tre uger før Bush jr.-regeringen tiltrådte, hvor han sagde, at denne regering ville blive konfronteret med så mange problemer med finanssystemet, at de ville satse på en 'Rigsdagsbrand'. Det var nøjagtig ni måneder før 11. september.

Og I husker alle, hvad der skete med 11. september, det hysteri, som greb befolkningen med deres gule bånd ('yellow ribbons'), med de gentagne Tv-indslag, om og om igen, som viste flyene flyve ind i World Trade Center, og alle de andre billeder. Og det blev dernæst brugt til at gennemføre Patriot Act (den patriotiske lov), Nationale Defense Authorization Act (loven om bemyndigelsen af forsvarsbudgettet) [2012], den totale udvidelse af NSA's udspionering til at omfatte hele verdens befolkning og derved især krænke praktisk enhver borgers menneskerettigheder på hele kloden. Og det, der så skete, mere og mere; at Bush, og senere præsident Obama, regerede ved dekret og således eliminerede regeringsmagts tredeling.

Efter 11. september blev der erklæret krig mod Afghanistan ved at påkalde sig NATO's artikel 5; og hvis man så tænker på det, der virkelig er kommet frem for dagens lys – og det vil vi høre mere om i dag, hvad der virkelig var involveret i 11. september, hvilket var nøjagtig, hvad der vil blive afsløret, når de 28 sider, som er blevet hemmeligstemplede i den oprindelige Fælles [Kongres-] Undersøgelse af 11. september, endelig bliver frigivet – og det vil vi høre om senere med

budskaber fra Walter Jones og Terry Strada, at der er en kraftig grund til at mene, at det blev ledet af briterne, og at saudierne havde en hånd med i et.

Se så hvad der er sket efter 13 års krig i Afghanistan. I Afghanistan er der nu en 40 gange så stor produktion af opium i forhold til før krigen. Med Irak og Afghanistan har man fået 120.000 traumatiserede [NATO-]soldater, hvis liv er ødelagt. I Afghanistan ligner træningen af de såkaldte sikkerhedsstyrker mere en mafia, som allerede nu, mens soldaterne fra USA og NATO stadig er til stede, terroriserer befolkningen.

Så havde man i 2003 den anden Irakkrig, der, som vi nu ved, var fuldstændig baseret på løgne. Der var ingen masseødelæggelsesvåben. Der var ingen missiler, som kunne nå alle byer i verden på 45 minutter. Det, man lovede under begge Irakkrige, skete: bombningen af landet tilbage til stenalderen, og alt dette var i overvejende grad baseret på denne mands løgne (Figur 1), som instruerede MI-5 og MI-6 i at udarbejde det berømte dossier, som dernæst blev brugt af Colin Powell i hans berygtede tale i FN.

Nogle af Jer husker, at præsident Bush jr. på et tidspunkt ankom til Irak i sin bombepilotjakke og erklærede »Missionen er udført«. Hvis man ser på, hvad der sker i Irak i dag, så har man ISIS' overtagelse af magten, denne ekstremistiske udbrydergruppe af al-Qaeda, en gruppe, hvis terror, selv for al-Qaeda, er for voldelig, som nu har indtaget Mosul og adskillige andre byer i Irak.

Og iflg. diverse artikler i den britiske presse betyder dette, at den gamle opdeling af Mellempøsten i henhold til Sykes-Picot-traktaten, der blev etableret under Første Verdenskrig (1916), er død. De er allerede nu i færd med at tegne kortet om. Olien i Mosul er nu sunni-olie og tilhører saudierne. Alene fra Mosul er 1 mio. mennesker på flugt, og ISIS har meddelt, at de vil vælte Kong Abdullah af Jordan. De vil forsøge at besætte Sinai, Gaza og Libanon. Og der er

selvfølgelig en umiddelbar fare for en fuldt optrappet krig i hele området.

Og dette er naturligvis også et sikkerhedsproblem for Europa og USA, fordi der blandt disse mennesker befinder sig tusinder af europæere og amerikanere, som har sluttet sig til dem [der flygter].

Farverevolutionen imod Rusland og Kina startede allerede på en måde i 1970'erne og 1980'erne med Projekt Demokrati og National Endowment for Democracy (NED), der blev stiftet i 1983 og finansieret af International Republican Institute, National Democratic Institute og Open Society of George Soros. De gik frem med opbygningen af såkaldte »demokratiske« bevægelser imod regeringer, som gjorde modstand mod globaliseringstendensen. Det fulgtes ad med idéen om et frihandelssystem for at forvandle befolkningerne til billig arbejdskraft og grundlæggende set organisere hele verdensøkonomien omkring princippet »køb billigt, sælg dyrt«, og behandle mange folk i mange lande som heloter, som »unyttige spisere«, sådan, som de anses for at være af Prins Philip, der mange gange har meddelt, at han ønsker en reduktion af verdens befolkning fra 7 til 1 milliard mennesker, og som offentligt har udtalt, at han gerne vil reinkarnere som en virus for bedre at kunne være med til at reducere befolkningen.

Hele dette system har mere og mere ført til et svælg mellem de superrige og de fattige. Det blev for nylig offentliggjort, at 85 individer på denne planet ejer lige så meget, som 3,5 milliarder mennesker!

Den britiske 'moder'

Dette optrappedes så selvfølgelig efter Sovjetunionens sammenbrud, hvor de samme kræfter gik frem med opbygningen af »civilsamfund«, som de kalder det, i Central- og Østeuropa.

Mens hovedfinansieringen kom fra amerikanske institutioner, så stammede koncepterne og strategien faktisk fra britiske universiteter, især Oxford og Cambridge, som er en slags intellektuelle hovedkvarterer for Det britiske Imperium.

Mens Cambridge stod mere for den teknologiske side, ting, der har med informationsalderen at gøre, Internettet, de sociale medier, spionapparatet, GCHQ, som modsvarer NSA i Storbritannien, så stod Oxford mere for den operationelle side. De var basis for operationer allerede ved overgangen til det 20. århundrede for Cecil Rhodes, som havde temmelig dystre planer for den Tredje Verden; de var oprindelsen til Round Table (klub); de udvalgte Rhodes-stipendiater fra hele verden, og det primære formål med dette var at generobre den tidligere koloni USA.

Efter at et ikke lykkedes dem at annullere den Amerikanske Revolution med militære midler i Krigen i 1812 og Borgerkrigen, besluttede de at undergrave det amerikanske etablissement, så det vedtog modellen for Det britiske Imperium som dets egen, for at skabe et verdensimperium, baseret på det særlige, anglo-amerikanske forhold. Enhver, der ønsker at undersøge dette, bør læse bogen af H.G. Wells fra 1928, *The Open Conspiracy* (Den åbne sammensværgelse).

En mentor, der kom ud af dette, var William Yandell Elliott, som var professor og mentor for sådanne folk som McGeorge Bundy og Sir Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og Samuel Huntington. Og de har naturligvis en ny generation, hvor man finder fortalere for interventionisme omkring [national sikkerhedsrådgiver] Susan Rice og andre.

Oxford-projektet, hvor alt det her kom fra, havde navnet »Civil modstand og magtpolitik«, ledet af Sir Adam Roberts, som var en af Susan Rices mentorer, og som er en af hoved fortalere for »liberal internationalisme«. Og de tilskriver sig tilbage til Lord Palmerston-doktrinen i det 19. århundrede. Samarbejdspartnere til Sir Adam Roberts og Timothy

Garton Ash ledede dette projekt på Oxford University, som hed »Oxford Universitetets Program om den ændrede karakter af krig.« Idéen var at opbygge civil modstand i forbindelse med militærstrategi, og i marts 2007 afholdt de en konference i St. Anthony College, i Oxford, med titlen »Civil modstand og magtpolitik, erfaringen om ikkevoldelig aktion fra Gandhi til nutiden.« De besluttede at udvikle nye teknikker, og i kataloget over disse nye teknikker spørger de, »Er økonomiske sanktioner nyttige til at støtte de civile modstandsbevægelsers handlinger?«

En af talerne på denne konference var Michael McFaul. Her har I Nadia Diuk fra National Endowment of Democracy og McFaul (Figur 2); en anden deltager var Gene Sharp (Figur 3), som er den virkelige ophavsmand, forfatter, til farverevolutioner. Han sidder i Albert Einstein Institute i Boston, Massachusetts, og er forfatter til et trebindsværk, The Politics of Non-Violent Action, som han skrev som en disputats allerede i 1968; Fra Diktatur til demokrati, En konceptuel rammeplan for frihed, som blev udgivet i 1993.

Dette værk er blevet udgivet på 40 sprog, finansieret af George Soros, og det underviser i teknikkerne for politisk trods. Han nummererer 198 taktikker, fra boykot, til symbolisme, og – led ikke efter en teoretisk understøttelse; jeg prøvede at finde det, men det kunne jeg ikke – det reducerer alting til et enkelt ord, eller sætning, som en farve, »orange« eller »rosa«, eller uforskammede fagter, eller en eller anden symbolik, som en knytnæve. Dernæst ville de forsyne disse aktivister i de lande, der er udset som mål, med mærker, med flyveblade, undertiden med rockbands, med beklædning, og de ville bruge falske henvisninger til folk som Mahatma Gandhi og Martin Luther King, men i virkeligheden er det i bund og grund blot betalte aktivister.

Der er en videotale af Gene Sharp fra 1990, som man kan se på YouTube (den har ikke noget indhold, det er bare »modstand«, nærmest monotont), men dette har nu spredt sig som såkaldte

»farverevolutioner« til dusinvis af lande over hele verden.

International Republican Institute (IRI) og American Enterprise Institute (AEI) afholdt træningsøvelser, f.eks. i 2000 i Ungarn, hvor de skabte den serbiske farverevolution »Otpor!«, som betyder »Modstand!« De var ansvarlige for at vælte Slobodan Milosevic. Så indrømmede NED, at de finansierede Otpor! for Georgien og Ukraine, og på YouTube kan man finde en video af Otpor!, hvor deres nuværende leder i Serbien indrømmer, at de har trænet aktivister over hele verden. De tager ansvaret for det Arabiske Forår. Gene Sharp siger, at han også var en nøglefigur i oprøret på Tiananmen-pladsen i 1989 i Kina.

I Ukraine har dette apparat rekrutteret 2.200 NGO'er! De lavede den Orange Revolution før; de lavede Rose-revolutionen i Georgien, og så, det, der brød ud på Maidan i Kiev efter, at præsident Janukovitj annullerede EU-associeringsaftalen i november sidste år, var præcis dette apparat, en blanding af sådanne NGO'er, fortrinsvis finansieret af USA, og neonazister, som havde en ubrudt tradition tilbage til Stephan Bandera, som var en af nazisternes kollaboratører, som hjalp nazisterne med at invadere Ukraine i 1940'erne.

I henhold til dette koncept bliver disse millitanter forstærket af lejesoldat-typer, som har trænet med al-Qaeda og ISIS i Syrien. De blev afskibet til Ukraine, og de var for en stor del ansvarlige for de ugerninger, som blev begået der; barrikaderne, molotovcocktails, snigskytterne, som skød på begge sider, både politi og demonstranter, og som var ansvarlige for kuppet i Ukraine den 22. februar.

Den aktuelle »Jats«-regering – jeg kalder ham ikke Jatsenjuk, men »Jats«, for det er det navn, Victoria Nuland gav ham, og hun satte ham til magten; dette var en regering baseret på et kup. De har nu syv medlemmer af Svoboda i deres regering, og det er en nazistisk organisation; Sektor Højre er tæt integreret i den Ukrainske Hær, og de udfører i øjeblikket

luftangreb imod deres egen befolkning i det østlige Ukraine.

Alt dette har ledt frem til en situation, hvor der nu, i dag, kunne blive mere militæraktion, efter at de østlige pro-føderaliststyrker i Ukraine nedskød dette angrebsfly, og nu er der fare for et virkeligt udbrud af en større konflikt mellem Ukraine og muligvis Rusland, hvis dette forsætter.

Ruslands nye doktrin

Som respons på alt dette har det russiske militær bebudet en ny militærdoktrin, som er af den største vigtighed. Dette var i sammenhæng med Sikkerhedskonferencen i Moskva, som fandt sted den 23. maj, hvor de erklærede, at anvendelsen af farverevolutioner er en form for krigsførelse imod Eurasien.

Ruslands gen. Vladimir Zarudnitsky, som er operationel chef i de Russiske Væbnede Styrkers Division for Militærstaben, erklærede, at

»farverevolutionerne er en fuldstændig lovløs, middelalderlig og afskyelig form for aggressionskrig. En ny form for Trediveårskrig, med samme taktik, men langt værre end det, nazisterne gjorde.«

Og ser man på, hvad disse andre farverevolutioner foretager sig i Irak eller Syrien, eller i det østlige Ukraine, kan man kun være enig. De bruger nye aggressionsteknikker, med det geopolitiske mål at destabilisere lande, som har en uafhængig politik, og de har, iflg. denne general, udset Rusland, Kina, Sydvestasien, Afrika og Central- og Sydasiens som mål.

En af amerikanerne, som deltog i konferencen, Anthony Cordesman fra CSIS, var så imponeret over fremgangsmåden på konferencen, at han offentliggjorde sine notater i en 52-siders rapport på sin webside, hvor han grundlæggende siger, at det russiske militær nu anser farverevolutionerne for at

være en ny amerikansk og europæisk metode til krigsførelse imod Rusland og Kina, baseret på minimale omkostninger og tab, men at det alt sammen fører til en væsentlig kilde til terrorisme. (Figurerne 4 og 5). Dette er fra Power Point-præsentationen, som blev vist der.

Dernæst understregede forsvarsminister Shoigu ligeledes, at disse protester, som angiveligt skulle komme fra befolkningen, i virkeligheden er støttet gennem militære midler og irregulær krigsførelse (Figur 6). De bruges i Serbien, Libyen, Ukraine og Venezuela, og det såkaldte »Arabiske Forår«, som har destabiliseret (Figur 7) hele det nordafrikanske område. Som et resultat er flere afrikanske lande i færd med fuldstændig at disintegrere, som et resultat af det, der skete i Libyen, for så flygtede tuaregerne og andre til Mali og andre lande, og spredte terrorismen.

Den russiske generalstabschef gen. Gerasimov sagde også, at dette er en ny metode til krigsførelse, som gennemføres af USA. Det begynder med de ikke-militære taktikker i farverevolutionerne, og så bag det, militærstyrke, og hvis der ikke er tilstrækkelig potentiale i opstanden, så intervenserer militære styrker åbenlyst for at frembringe regimeskift, som vi har set det i Ukraine, Syrien og mange andre steder.

Den hviderussiske forsvarsminister, Juri Zhadobin, pegede på Gene Sharp som forfatteren til disse farverevolutioner og erklærede, at disse revolutioner altid startes udefra. Den russiske general Zarudnitsky sagde også, at Vesten anser farverevolutionerne for at være et fredeligt middel til regimeskift, men begivenheder i Mellemøsten og Nordafrika »viser, at militærstyrkerne er en integreret del« af det, og hvis ikke sanktioner er tilstrækkeligt, så fortsætter de med militære operationer.

Dette er selvfølgelig fuldstændig ulovligt, det overholder ikke Genève-konventionerne, som har etableret regler for krigserklæringer, og derfor er det så meget desto mere farligt

og kriminelt, og det udføres desuden af åbenlyse terrorister og private sikkerhedsfirmaer, som vi har set det i Ukraine, hvor lejesoldater fra Blackwater og Academi er blevet udstationeret.

Det er meget lig den måde, som John Perkins beskriver afsættelsen af regeringer i sin berømte bog *Confessions of an Economic Hit Man* (En økonomisk lejemorders bekendelser), hvor man anvender forskellige teknikker til at narre lande, først til at komme i gæld, og dernæst med bestikkelser; hvis bestikkelserne ikke virker, brug destabilisering; og hvis det alt sammen ikke fungerer, sats på militære midler, som Perkins meget detaljeret beskriver.

Betydningen af denne nye russiske og hviderussiske militærdoktrin er absolut enorm, og den kendsgerning, at man ikke har læst om det i *New York Times* betyder ikke, at det ikke er sådan. For hvis Rusland siger, at farverevolutionerne er en ikke-erklæret aggressionskrig, så betyder det, at vi i øjeblikket er i krig! Så hvis man lægger dette oven i alle de andre situationer, i Mellemøsten og i Stillehavsområdet, tror jeg, folk bør blive bange og gøre noget ved det, snarere end at udvise ligegyldighed[1].

NATO's inddæmning af Rusland og Kina

Dette skal ses i sammenhæng med NATO's og EU's inddæmningspolitik over for Rusland og Kina.

Man har også ændret USA's og NATO's militærdoktrin, for da vi havde krisen med mellemdistancemissilerne i begyndelsen af 1980'erne, som var den sammenhæng, i hvilken Schiller Instituttet skabtes, havde man stadig MAD, Mutually Assured Destruction (Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på den idé, at anvendelsen af atomvåben var fuldstændig umulig, fordi det ville føre til hele menneskehedens udslettelse.

Men i mellemtiden har man ændret dette til en doktrin om førsteangreb (forebyggende angreb), som er grundlaget for ABM-systemet (Anti Ballistic Missile, missilforsvar) i Østeuropa, der som sådan er blevet fordømt af russerne. Det danner grundlag for Prompt Global Strike-doktrinen, som går ud på den idé, at man, med moderne midler, cyberkrig, og andre moderne teknologier, på en eller anden måde kan snige sig bag om et fjendelands forsvarslinjer og gøre det af med deres gengældelsesangrebs-kapacitet (Figur 8). Og det er også idéen bag Air-Sea Battle-doktrinen imod Kina.

Det er den utopiske idé, at man kan vinde en atomkrig. Og der er militærfolk, selv i USA, som har påpeget, at disse førsteangrebsdoktriner opmuntrer begge sider til at satse på et førsteangreb, for hvis man venter for længe, er man forsvarsløs, så det er bedst at komme først.

Allerede for to år siden på Sikkerhedskonferencen i Moskva sagde daværende præsident Medvedev, og også på et juridisk forum i St. Petersburg, at denne, de vestlige staters politik med at bruge humanitære interventioner som påskud, fører til regionale krige, inklusive brugen af atomvåben. På den samme konference sagde daværende generalstabschef gen. Nikolai Makarov, at Rusland ikke vil acceptere videreopførelsen af det amerikanske ABM-system til dets tredje og fjerde fase, fordi det så ville give en førsteangrebsevne, som ville gøre Rusland forsvarsløs.

I sammenligning med denne erklæring fra for to år siden er den nye, russiske militærdoktrin er klar skærpelse, for de har nu bekræftet, hvad vi har sagt i mange, mange år, men som nu er blevet officiel russisk doktrin.

Og hvis man ser på hele det billede, jeg har fremlagt, og det bør man, kan man kun komme til én konklusion: Vi befinder os i øjeblikket på randen af Tredje Verdenskrig, og følgelig på randen af menneskehedens udslettelse. Vi har et uopsætteligt behov for en international debat om dette. Vi må erklære

farverevolutioner for absolut illegitime. Vi må fordømme den farce, at disse personer går rundt i verden og intervenserer militært overalt og kalder det »demokrati«, »frihed« og »menneskerettigheder«, når det i virkeligheden er mord, forbrydelse, terror og aggressionskrig.

Hvis man dræber nogen i en officielt erklæret krig, så er det nok forfærdeligt og tragisk, men det sker i overensstemmelse med reglerne i fastlagte, internationale konventioner, som Genève-konventionen. Men hvis man dræber nogen i en ikke-erklæret krig, så er det mord. At anstifte en aggressionskrig gør den person, som gør dette, til en forbryder for Nürnberg-domstolen.

Den kendsgerning, at vi allerede er i krig, i en slags global krig, betyder, at vi sidder på en global krudttønde, hvis lunte er blevet antændt mange steder – i Ukraine, i Mellemøsten, i Stillehavsområdet. Og spørgsmålet er så: Kan vi standse dette i tide, før menneskeheden udsletter sig selv?

Grib Alternativet!

Lykkeligvis er det potentielle alternativ allerede på plads: Det, som LaRouche-bevægelsen har arbejdet for i 39 år, som hr. LaRouche foreslog for første gang i 1975, nemlig at erstatte Den internationale Valutafond (IMF) med Den internationale Udviklingsbank, og dernæst især, efter at vi for 25 år siden fremlagde forslag til den Eurasiske Landbro (Figur 9), så er den nu på bordet.

De gode nyheder er, at den kinesiske regering har lagt den Eurasiske Landbro, eller den Nye Silkevej, på bordet. På en konference i Kasakhstan sidste september, i siden på det nylige russisk-kinesiske topmøde i Shanghai, indgik Xi Jinping og Putin ikke alene den 30-årige aftale om levering af gas, som blev meget omtalt i medierne, men også 46 aftaler om samarbejde omkring den Nye Silkevej, og den kendsgerning, at

der på højeste niveau, nemlig mellem præsidenterne for de to lande, er en aftale om samarbejde, som giver håb om, at man også på lavere og regionale niveauer kan overvinde stadig eksisterende spændinger.

Alt imens det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran en eksplosion, så er der en gigantisk dynamik omkring en meget, meget hastig udvikling af den Nye Silkevej. Den nye, indiske premierminister Narendra Modi har givet udtryk for, at han fuldt ud har til hensigt at samarbejde med Rusland og Kina om denne Nye Silkevej og hjælpe med at bygge Silkevejens nord-sydgående ekstension. For nylig var udenrigsminister Wang Yi i Indien, hvor han lovede fuld støtte til den indiske udvikling for at opgradere jernbanerne og motorvejene, anlægge industriparke og bygge mange atomkraftværker i Indien. I mellemtiden var den kinesiske premierminister Li Keqiang i Bukarest, hvor han mødtes med 16 statsledere fra Central- og Mellemeuropa og annoncerede, at Kina vil bygge et højhastigheds-jernbanenet i Øst- og Centraleuropa, noget, som EU tydeligvis ikke er i stand til.

Han besøgte også flere afrikanske stater og lovede, at Kina ville forbinde alle afrikanske hovedstæder gennem et system af højhastigheds-jernbaner. Og ved det kommende BRICS-topmøde i juli vil Xi Jinping og Putin indlede en rundrejse i Latinamerika for at engagere hele Latinamerika i konceptet om den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Dette udgør vores eneste håb om at standse og vende udviklingen imod krig og terror, som nu eksploderer i Mellemøsten, og forhindre, at det kommer til Europa, Asien og Afrika. På en Schiller-konference i november 2012, som vi ligeledes havde indkaldt på grund af den voksende krigsfare, præsenterede vi en omfattende plan for den Eurasiske Landbro for hele området mellem Afghanistan og Middelhavsområdet, Centralasien og Golfen.

Hvis man ser på dette fra den afrikanske, atlantiske kyst,

hele vejen over Den arabiske Halvø og ind i Kina, så har man et stort, sammenhængende bånd af ørken. Det meste af Mellemøsten er ørken. Og det eneste håb om fred i dette område er at gøre ørkenen grøn ved hjælp af grundvandsmagasiner, omdirigering af floder, storstilet afsaltning af havvand ved hjælp af den fredelige anvendelse af atomkraft (Figur 10), og have det håb, at Rusland, Kina og Indien, Iran, nogle europæiske nationer, som har gjort sig fri af EU-kommissionens åg, samt et ændret USA, vil arbejde sammen om udvikling, som den nye verden for fred.

Den nye Centralasiatiske Ekspertklub for Eurasisk Udvikling afholdt for nylig en todages konference i Dushanbe, Tadsjikistan[2], hvor direktøren for Centret for Strategiske Studier, Sayfullo Safarov, og ligeledes Juri Krupnov fra Tilsynsrådet for Ruslands Institut for Demografi, Migration og Regional Udvikling (IDMRD), talte, og de fremlagde et økonomisk udviklingsprogram for elimineringen af narkotikaproduktionen i Afghanistan, et program, som Victor Ivanov (direktør for den russiske narkotikakontroltjeneste, -red.) allerede i marts måned havde foreslået i Moskva, og som atter blev præsenteret i Islamabad, Pakistan, som et udviklingsprogram for Pakistan og Afghanistan.

Juri Krupnov fremlagde fire hovedområder for en sådan udvikling af Afghanistan: landbrug og fødevarerforarbejdning, maskinfremstilling, transportinfrastruktur, hurtig opførelse af vandkraftværker på floden Panj og uddannelse i forskning og teknologi. På denne konference blev det også besluttet at gennemføre forebyggende foranstaltninger til afværgelse af et ukrainsk scenarie i området.

Dette er altså, hvad Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen foreslog for 50 år siden, hvor vi lagde ud med den såkaldte »Produktive Trekant« for Øst- og Vesteuropa, og, efter Sovjetunionens opløsning, med den Eurasiske Landbro, som vi i mellemtiden har udvidet til Verdenslandbroen (Figur 11). Grundlæggende set et globalt program for genrejsning af

verdensøkonomien, og dette program er ved at blive virkeliggjort. Dette repræsenterer et meget konkret perspektiv for alle nationer på denne planet.

Problemet er Det britiske Imperiums dominans i USA. Og hr. LaRouche har på det seneste mange gange erklæret, at den eneste måde at stoppe Tredje Verdenskrig er gennem USA's tilbagevenden til sin forfatningsmæssige karakter af en republik – og det kan kræve en udskiftning af regeringen, som vi også vil høre mere om senere i dag.

Hr. LaRouche har præsenteret et firepunktsprogram: Det er et videnskabeligt dokument, et lovgrundlag, som USA kan vedtage.

Bail-in versus Glass-Steagall

Dette er ikke et teoretisk spørgsmål, men, som jeg sagde, så står det transatlantiske finanssystem umiddelbart foran en eksplosion. Det er meget, meget mere bankerot end i 2008. Den europæiske Centralbank, ECB, har netop gennemført negative rentesatser, og chefen for Hamborgs Institut for Verdensøkonomi Thomas Straubharr, som er en meget konservativ økonom, erklærede, at dette var »afslutningen på kapitalisme.«

Det, som de har planlagt i Europa og i USA, er den såkaldte »bail-in«, Cypern-modellen[3], men vi har beregnet, at selv, hvis man eksproprierer alle mennesker i Europa og USA, en 'hårklipning' af indehaverne af bankkonti og forretningsbankkonti, så ville dette kun give 1 % af de udestående derivatkontrakter. Så det, vi i virkeligheden står over for, er faren for et pludseligt sammenbrud af realøkonomien, og min mistanke går på, at dette kun kan håndteres under krigsforhold – eller dette er, hvad disse mennesker håber på.

Så derfor, siger hr. LaRouche, er vort eneste håb om at standse denne fare, at gøre en ende på Imperiet, gøre en ende

på dette monster, som har udviklet sig efter Sovjetunionens sammenbrud. Og den eneste måde at gøre det på er at drive Wall Street bankerot, erklære Glass-Steagall, og gøre det nøjagtigt som Franklin D. Roosevelt gjorde det, og dernæst gå over til et program for en Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton, Det amerikanske, økonomiske System, og erstatte det nuværende, monetaristiske system.

Alt dette må gøres ud fra hr. LaRouches fjerde punkts perspektiv, som er Vladimir Vernadskijs idé[4], og som grundlæggende set definerer loven for evolution i universet: nemlig, at noösfæren, indflydelsen fra den menneskelige erkendelse og evne til at gøre opdagelser, i stigende grad dominerer biosfæren; at den menneskelige erkendelses (tæknings), den menneskelige evne til at gøre opdagelsers rolle i stigende grad vil indvirke på universet.

En ny videnskabelig standard

Dette sætter også en helt ny standard for fysisk videnskab. Mennesket er den eneste art, som er i besiddelse af skabende fornuft, og det adskiller sig fra alle andre skabninger; at det var i stand til at have magt over ilden – det kan intet dyr – og øge sin magt over naturkræfterne gennem en konstant opdagelsesproces, som følger en linje med en højere og højere energi-gennemstrømningstæthed, som kan anvendes i produktionsprocessen. Og denne menneskelige evne har ført til en stigning i den relative, potentielle befolkningstæthed, og må derfor være målestok for den fysiske økonomi, for afgørelsen af, hvorvidt en investering er god eller dårlig.

Pobisk Kuznetsov, den afdøde russiske videnskabsmand, bebudede for flere år siden på en videnskabskonference i Moskva, at hr. LaRouche vil blive kendt for sin opdagelse, nemlig ved at betegne potentiel, relativ befolkningstæthed med ordet »La«, fra »LaRouche«, på samme måde, som andre opfindere og opdagere

har lagt navn til deres opfindelse, som »watt«, »ampere« osv.

Menneskeligt fremskridt er universets hensigt! Det er et fysisk princip, og det er selve universets lov. Vernadskij grundede sig på Nikolaus von Kues (Nicolaus Cusanus)[5], den store tænker fra det 15. århundrede, som var den første til at opdage evolutionens biogenetiske lov. Han var den første til at skelne mellem det uorganiske, det organiske eller biologiske, og det tredje niveau, skabende fornuft, og han definerede dernæst også et fjerde niveau, som er Skaberen. Han sagde: Evolutionen i universet finder sted på en sådan måde, at enhver art kun opnår kulminationen af sin karakter, hvis den, på mindst et punkt, er delagtig i den næste, højere art.

Så evolution fremkommer ikke fra neden, som en Darwinistisk 'den stærkeres overlevelse', men, iflg. Cusa, fra oven. Det højere niveau river det lavere opad, næsten som et voldsomt, opadgående træk. Derfor kan man aldrig måle det højere domæne med det lavers målestok; man kan ikke måle det biologiske rige med det uorganiskes målestok, og man kan ikke måle det menneskelige sind med den biologiske sfæres redskaber. Derfor er det menneskelige princip for en opadgående evolution, for noösfærens forøgede magt, den eneste målestok, hvormed menneskelige anliggender kan måles.

LaRouche siger i dette fjerde punkt: Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok i universet, og det er denne idé, som må lede den fysiske økonomis praksis.

Nicolaus Cusanus diskuterede allerede princippet i denne opfattelse, ved at sige, at Skaberen skabte det fysiske univers, men efter, at Han skabte mennesket, fortsatte mennesket skabelsen af det fysiske univers som *imago Dei* (i Guds billede) gennem sin *vis creativa*, sine skabende evner.

Problemet med det nuværende Imperiesystem, med globalisering, er, at det måler hele menneskeheden ud fra det organiske niveau, eller det uorganiske, med penge som udgangspunkt: Det

er derfor, det fører til så inhumane resultater. Det, som Verdenslandbroen og Silkevejen er synonym for, er den bevidste beslutning om den næste fase i menneskehedens opadgående evolution, det er udelukkende kun fuldførelsen af Verdenslandbroen, som indbefatter samarbejde mellem mange nationer omkring bemanded og ubemanded rumfart, koloniseringen af det såkaldte »Nære Udland« i rummet. Det er den endelige del af Verdenslandbroen.

Nicolaus Cusanus sagde allerede i det 15. århundrede, at ethvert menneskeligt individ opsummerer hele universets evolution i sit sind, og når det bliver bevidst om det, kan det, med absolut videnskabelig præcision, determinere, hvad der må være det næste, nødvendige skridt inden for opdagelse. Det er grunden til, at Lyndon LaRouche, som udviklede dette koncept med potentiel, relativ befolkningstæthed, som følges med den absolutte nødvendighed af højere energigennemstrømningstæthed i den produktive proces, har determineret, at menneskeheden kun kommer ud af krisen, hvis vi satser på et forceret program for termionuklear fusionskraft. For kun da kan vi håbe på, at mennesket har en fremtid som en art i universet, for vores planet er ikke den eneste planet i sig selv, men vi er beliggende i et Solsystem, i en galakse, og de udfordringer, som stammer derfra, må imødegås.

Befri verden for Imperium

Vi må altså skabe en situation, hvor menneskets sande identitet er at være en skabende art. Hvis vi ønsker at overleve, må vi befri vore institutioner for oligarki og Imperium, som er blevet sataniske. Krig kan ikke længere være et middel til konfliktløsning. Den må derfor forbydes, straffes, udslettes, kendes ulovlig, bandlyses og fordømmes. Og vi må skabe en international kampagne for at gøre præcis dette.

Gerningsmændene til denne krig må stilles for retten, og jeg foreslår en ny Nürnberg Domstol. Selv den britiske indenrigsminister Norman Baker sagde, mht. Irak, at det var Blairs og Bush' intervention, som har ødelagt dette land og blottet det for ekstremister, og at det, vi nu ser i Irak, er arven efter Tony Blair.

Blair forsøger netop nu at kæmpe for at blive den nye præsident for Den europæiske Kommission, ved at lave intriger for, at Jean Claude Juncker ikke skal få posten, og jeg er fuldstændig helliget til, og opfordrer Jer alle til at hjælpe, så det ikke sker, og at Blair bør have en helt anden plads, måske knap så komfortabel, men sikker. Enhver, der grundlæggende set støtter denne person, som efter min mening er en krigsforbryder, lever ikke selv op til en moralsk standard.

Vi har derfor en enorm situation, og jeg kan blot sige, at efter i 40 år at have været i denne bevægelse, LaRouche-bevægelsen, og efter at have været igennem nogle temmelig ubehagelige oplevelser, som Ramsey Clark også ved en masse om, men ikke desto mindre må jeg sige, at verden befinder sig i stor fare. Og jeg kan ikke give nogen en garanti for, at vi vil være her om et par uger eller dage, for dette er meget, meget farligt. Men ikke desto mindre kan jeg fortælle Jer, at jeg aldrig har mistet min dybe optimisme omkring menneskets sande karakter, og jeg mener, at Leibniz havde absolut ret, da han sagde, at et stort onde også i mennesket frembringer et større ønske om, og evne for, det gode. Og derfor, efter 30 år med Schiller Instituttet, tror jeg stadig på:

Nu kommer Schillers tid!

Helga Zepp-LaRouche: Om Schillers digt »Nänie«, klassisk kultur og sjælens udødelighed

Den store betydning, som Schiller Instituttet tillægger klassisk kultur, har alt at gøre med håbet om at komme ud af denne civilisationskrise, for vi har ikke blot en finanskriser, en politisk kriser og en militær kriser, men vi har i bund og grund en kulturkriser, og hvis vi ønsker at komme ud af den, må vi sørge for, at befolkningen i almindelighed får adgang til klassisk musik og klassisk poesi, for det er den eneste måde, hvorpå vi kan sørge for, at mennesker får adgang til deres indre kilde til deres egen skabende evner, og der er næsten intet andet ud over klassisk musik og klassisk poesi, som kan gøre dette.

De fleste mennesker har ingen idé om, hvad klassisk vil sige. De tror, klassisk musik er Rolling Stones eller noget andet gammelt, og faktisk er den klassiske kunst, som den udvikledes i Tyskland i den Klassiske periode, og naturligvis også i andre lande, men den tyske Klassik repræsenterede faktisk den højeste standard af både musik og poesi, og havde den højeste standard af, hvad der hører til det.

Det klassiske digt, Nänie, som vi skal høre nu i en komposition af Brahms, er et fuldkomment digt. Det har alle de bestanddele, som Goethe, Schiller og nogle af de andre store digtere, som fastlagde universelle, æstetiske love, definerede. Det har en skøn, poetisk idé. Denne idé er gennemkomponeret, og det har en transformation til en højere idé, som man ikke kan udtrykke i et prosastykke, og der er ikke ét ord for meget, og det ville kræve, at jeg sagde endnu mere, men jeg lader det være godt med det.

Jeg vil gerne læse digtet Nänie først på tysk for Jer, og dernæst vil John Sigerson læse det på engelsk, og dernæst vil jeg komme med et par kommentarer om digtet, for de fleste mennesker har glemt, hvordan man 'åbner' digte. De læser noget, der er skrevet af Shakespeare eller andre digtere, Shelley; og de siger, at de ikke synes, det giver nogen mening, men de gør sig ikke den anstrengelse, ord for ord, linje for linje, strofe for strofe faktisk at erobre digtet, og på denne måde komme ind i, hvad det betyder; og når de gør det, vil man se, at det giver adgang til den mest blide, den mest lyriske del af sjælen.

Poesi er faktisk den absolut mest nødvendige måde at få adgang til kreativitet på, at den kendsgerning, at kunst er gået så meget tabt, har alt at gøre med den aktuelle krise, som vi befinder os i. Så jeg vil læse digtet »Nänie« for Jer:

Nänie

Auch das Schöne muß sterben! Das Menschen und Götter
bezwinget,

Nicht die eherne Brust rührt es dem stygischen Zeus.

Einmal nur erweichte die Liebe den
Schattenbeherrscher,

Und an der Schwelle noch, streng, rief er zurück sein
Geschenk.

Nicht stillt Aphrodite dem schönen Knaben die Wunde,

Die in den zierlichen Leib grausam der Eber geritzt.

Nicht errettet den göttlichen Held die unsterbliche
Mutter,

Wann er am skäischen Tor fallend sein Schicksal

erfüllt.

Aber sie steigt aus dem Meer mit allen Töchtern des Nereus,

Und die Klage hebt an um den verherrlichten Sohn.

Siehe! Da weinen die Götter, es weinen die Göttinnen alle,

Daß das Schöne vergeht, daß das Vollkommene stirbt.

Auch ein Klagelied zu sein im Mund der Geliebten ist herrlich;

Denn das Gemeine geht klanglos zum Orkus hinab.

Naenie på engelsk

Even the beautiful must perish! It vanquishes men and Gods alike,

yet it moves not the steely breast of the Stygian Zeus.

Only once did love make The Lord of Shadows relent,

But, still on the threshold, he sternly withdrew his gift.

Aphrodite failed to stanch the beautiful boy's wound,

which the wild boar had gruesomely gashed in-to his delicate body.

The divine hero could not be saved by his im-mortal mother,

when, dying at the Scean gate, he fulfilled his fate.

And yet, she rises from the sea with all Nereus' daughters,

and lifts her voice in lament over her glorified son.

Look! The Gods are weeping, all the Goddesses are bemoaning

that the beautiful must pass away, that the perfect must die.

Even to be a song of lament in the mouth of she, who is loved, is glorious,

because the tawdry goes down to Orcus unsung.

(Translation: John Sigerson)

Nänie på dansk (blev naturligvis ikke læst op på konferencen)

End må det skønne dø! Hvad mennesker og guder besejrer,

ej den stygiske Zeus' pansrede hjerte bevæger.

En gang kun kærlighed gjorde Skyggernes Hersker blød,

Og endnu på tærsklen, nådesløs, trak han tilbage sin gave.

Ej kan Afrodite hele den skønne ynglings sår,

som i det sarte liv så grusomt ornen flåede,

Ej redde den guddommelige helt kan den udødelige moder,

Da, døende ved den Skæiske port, han opfylder sin skæbne.

Men af havet med alle Nereus' døtre hun stiger,

Og over den herliggjorte søn en klage opløfter.

Se! Da guderne græder, da græder alle gudinder,
at det skønne forgår, at det fuldkomne dør.

Men herligt en klagesang på de kæres læber at være;

Thi ubesunget det tarvelige ned til Orcus går.

(Oversættelse: astj)

Lad os tage den første reference til græsk mytologi, som Schiller bruger, myten om Orfeus og Eurydike: Dette er en meget smuk mytologisk fortælling, hvor Orfeus af guden Apollon fik evnen til en smuk sangstemme, og også til at spille så kraftfuldt på lut, at han ikke blot bevægede mennesker til tårer, men også træer og sten bevægedes. Han forelskede sig i Eurydike, som var en flodnymfe, og de giftede sig, men hun døde kort efter, og Orfeus var så fuldstændig fortvivlet, at hverken bøn eller sang eller noget som helst kunne få ham ud af sorgen, eller bringe hende tilbage.

Så han tog en beslutning, som intet andet menneske før havde taget. Han besluttede at tage ned i de dødes rige for at bringe hende tilbage, ind i Tartaros, og der taler han med Hades, Underverdens Hersker. Og han sang for ham om sin udødelige kærlighed og sin smerte, som var stærkere, end han kunne bære. Så han kaldte på Hades om mindede ham om, at han var blevet forelsket i sin hustru Persefone, som han havde røvet fra en eller anden udenlandsk by og dernæst ægtet. Og noget sådant var aldrig før sket, så alle Underverdens skygger, alle de mytologiske skikkelser, samlede om ham og lyttede til hans skønne sang. Og selv Eumeniderne, hævnens gudinder, var rørt til tårer af hans udtryk for skønhed og kærlighed. Selv den dystre Underverdens Hersker var rørt, og dernæst kalder hans hustru, Persefone, på Eurydikes skygge og

siger til Orfeus, at deres store kærlighed har rørt dem, og at de vil opfylde hans bøn, og at hun kan følge ham, men kun på én betingelse: Han må ikke se sig tilbage, for ser han sig tilbage én gang, så har han mistet Eurydike for altid.

Så går Orfeus, og Eurydike følger ham naturligtvis, men eftersom hun er en skygge, kan han ikke høre hende. Så på et tidspunkt går der fuldstændig panik i ham, og han ser sig tilbage og ser, at hun virkelig er der. Og hun ser på ham et øjeblik, sorgfuld, meget ømt, og i samme øjeblik, hvor han vil omfavne hende, forsvinder hun i intetheden. Fuldstændig ude af sig selv kaster han sig i Styx, som er den flod, der adskiller Underverden fra den jordiske verden, og han græd i syv dage og syv nætter, men forgæves – Guderne forblev uberørte.

Se, Naenie er navnet for en klagesang, som var et meget almindeligt fænomen i græsk filosofi, i græsk mytologi; hver gang en stor, mytologisk skikkelse døde, var der en klagesang, en naenie, og denne naenie, denne klagesang, blev til en selvstændig kategori af poesi.

Digtet Nänie begynder tydeligtvis med en meget følelsesmæssig erklæring, som giver mening for alle mennesker, for alle oplever det en eller flere gange i deres liv: Selv det skønne må dø. Hvor tit har vi ikke sagt, hvorfor dør det skønne? Det er en universel, menneskelig følelse, men Schiller taler imidlertid ikke om tabet af en person, han taler om tabet af skønhed, og han kommer med tre eksempler. Det første er eksemplet med Eurydike og Orfeus, som jeg nævnte, og som er kærlighedens skønhed. Det andet er myten om Afrodite, gudinde for skønhed, og hendes elsker, den smukke yngling Adonis, som såres af en vild orne og dør. Og det tredje refererer til Akilleus' død i Troja. I den græske mytologi var Akilleus søn af Thetis, der igen var datter af Nereus og hustru til Peleus.

Schiller kalder Akilleus den guddommelige helt, og hans skønhed er karakter, dyd og mod. Han kæmpede, men selv hans udødelige moder kunne ikke redde ham. Men så rejser hun, den

udødelige moder, sig af havet med alle Nereus' døtre, og de synger naenien, klagesangen, over Akilleus. Og så sker der noget meget smukt; der er et skift i digtet. Det siger, se, alle guderne græder, og alle gudinderne begræder, at skønhed forsvinder, at det fuldkomne må dø.

Se, de tre eksempler, som Schiller giver os i dette digt, begynder alle sammen med et 'ej' i den tyske version; det går tabt i den engelske oversættelse, for der skal en poet til at oversætte et klassisk digt lige så smukt på et andet sprog; og jeg siger ikke, at John ikke er en poet, jeg siger bare, at han ikke havde tid nok (latter) til det, og ønskede, at folk skulle have adgang til en relativt vanskelig tekst; men på tysk er sætningerne 'nicht die eherne Brust', 'nicht stillt Aphrodite', 'nicht errettet den göttlichen Held' kunstneriske greb, med hvilke man sikrer sig, at tilhørerne forstår, at det faktisk er det samme emne.

Så er der også i det tyske digt meget skønne former, som rytmerne, som er en sekvens af heksameter og pentameter, og på tysk har ordet 'Dichtung' (digtning) en helt speciel betydning; 'dicht' betyder 'tæt' eller 'intens', så 'Dichtung' betyder fortætning, så man fortætter prosaen på en sådan måde, at man kommer til et højere niveau.

Så i det første tilfælde, selv det skønne må dø, og alle guderne og gudinderne græder; det skønne er ikke død, for, og her er det, transformationen opstår, for **i klagesangen bliver det skønne udødeligt**. Så digtets emne er ikke tabet af skønhed, for skønheden er i klagesangen, i naenien, i poesien, for det gemene, det tarvelige, forsvinder ubesunget i Orcus.

Se, det, digtet her siger, er, at skønheden i kunst er udødelig. Selv, hvor døden ødelægger det skønne, kommer skønheden atter til syne i kunsten, og det er selvfølgelig også sandt for enhver, der i sit liv bidrager med noget til menneskeartens udødelighed og fremskridt. Se, Nikolaus fra Kues sagde, at sjælen er det sted, hvor al videnskab og al

kunst skabes; at den skabte videnskab, den skabte kunst, er udødelig. Det betyder samtidig, at det er det absolutte bevis på, at sjælen er udødelig, for selvfølgelig er det, som skaber, af en højere orden end det skabte. Så når sjælen først skaber udødelige ting, er sjælen udødelig.

Se, skønhed i alt dette er ekstremt vigtigt, for i adskillige digte og skrifter taler Schiller om konflikten mellem begæret, nydelsen her og nu, sansernes nydelse, og så sjælens skønhed, som er forbundet med universelle principper og udødelighed. Og han stred, og gjorde denne strid kendt, at for at være en universel sjæl, for at være en filosofisk sjæl, for at være en skøn sjæl, for at være et geni, så må man løse denne konflikt, for din sjæl kræver en ting, og dine følelser siger noget andet; man kan ikke løse det, og hvis man blot adlyder pligten, så ender man som Emmanuel Kant, man bliver til en af disse kantianske typer, som gør deres pligt, men er fuldstændig glædesløse.

Så dette løser Schiller ved at sige, at skønhed er det domæne, hvor konflikten mellem de sanselige glæder og de sjælelige glæder overvindes. For det er hævet over enhver tvivl, at skønhed hører til sansernes domæne, man kan føle det, man kan se det og nyde det med sine følelser, men det er også noget, der påvirker ens sjæl.

Og det er derfor det, som løser konflikten, og det har alt at gøre med behovet for civilisationens æstetiske opdragelse, og det har været Schiller Instituttets fuldstændige overbevisning, og en af årsagerne til dets grundlæggelse, at vi må opdrage menneskeheden æstetisk, for den barbarisme, som vi ser i verden i dag, er simpelt hen en total mangel på denne form for æstetiske opdragelse.

Og derfor beder jeg Jer alle: Hjælp os med at udbrede klassisk kultur, for kun, hvis man elsker klassisk kultur, er mennesker virkeligt menneskelige.

(Ovenstående er en tale, Helga holdt på Schiller Instituttets 30-års Jubilæumskonference i New York, juni 2014)

Helga Zepp-LaRouche: Om Schillers digt 'Nänie', klassisk kultur og sjælens udødelighed. Aug. 2014

Den store betydning, som Schiller Instituttet tillægger klassisk kultur, har alt at gøre med håbet om at komme ud af denne civilisationskrise, for vi har ikke blot en finanskris, en politisk kris og en militær kris, men vi har i bund og grund en kulturkris, og hvis vi ønsker at komme ud af den, må vi sørge for, at befolkningen i almindelig-hed får adgang til klassisk musik og klassisk poesi, for det er den eneste måde, hvorpå vi kan sørge for, at mennesker får adgang til deres indre kilde til deres egne, skabende evner, og der er næsten intet andet ud over klassisk musik og klassisk poesi, som kan gøre dette.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Helga Zepp-Larouche: Om Schillers digt »Nänie«, klassisk kultur og sjælens udødelighed

Schiller Instituttets 30-års Jubilæumskonference i New York, 15. juni 2014.

Den store betydning, som Schiller Instituttet tillægger klassisk kultur, har alt at gøre med håbet om at komme ud af denne civilisationskrise, for vi har ikke blot en finanskrisen, en politisk krise og en militær krise, men vi har i bund og grund en kulturkrise, og hvis vi ønsker at komme ud af den, må vi sørge for, at befolkningen i almindelighed får adgang til klassisk musik og klassisk poesi, for det er den eneste måde, hvorpå vi kan sørge for, at mennesker får adgang til deres indre kilde til deres egen skabende evner, og der er næsten intet andet ud over klassisk musik og klassisk poesi, som kan gøre dette.

De fleste mennesker har ingen idé om, hvad klassisk vil sige. De tror, klassisk musik er Rolling Stones eller noget andet gammelt, og faktisk er den klassiske kunst, som den udvikledes i Tyskland i den klassiske periode, og naturligvis også i andre lande, men den tyske klassik repræsenterede faktisk den højeste standard af både musik og poesi, og havde den højeste standard af, hvad der hører til det.

Det klassiske digt, Nänie, som vi skal høre nu i en komposition af Brahms, er et fuldkomment digt. Det har alle de bestanddele, som Goethe, Schiller og nogle af de andre store digtere, som fastlagde universelle, æstetiske love, definerede. Det har en skøn, poetisk idé. Denne idé er gennemkomponeret, og det har en transformation til en højere idé, som man ikke kan udtrykke i et prosastykke, og der er ikke ét ord for meget, og det ville kræve, at jeg sagde endnu

mere, men jeg lader det være godt med det.

Jeg vil gerne læse digtet Nänie først på tysk for Jer, og dernæst vil John Sigerson læse det på engelsk, og dernæst vil jeg komme med et par kommentarer om digtet, for de fleste mennesker har glemt, hvordan man 'åbner' digte. De læser noget, der er skrevet af Shakespeare eller andre digtere, Shelley; og de siger, at de ikke synes, det giver nogen mening, men de gør sig ikke den anstrengelse, ord for ord, linje for linje, strofe for strofe faktisk at erobre digtet, og på denne måde komme ind i, hvad det betyder; og når de gør det, vil man se, at det giver adgang til den mest blide, den mest lyriske del af sjælen.

Poesi er faktisk den absolut mest nødvendige måde at få adgang til kreativitet på, at den kendsgerning, at kunst er gået så meget tabt, har alt at gøre med den aktuelle krise, som vi befinder os i. Så jeg vil læse digtet »Nänie« for Jer:

Nänie

Auch das Schöne muß sterben! Das Menschen und Götter
bezwinget,

Nicht die eherne Brust rührt es dem stygischen Zeus.

Einmal nur erweichte die Liebe den Schattenbeherrscher,

Und an der Schwelle noch, streng, rief er zurück sein
Geschenk.

Nicht stillt Aphrodite dem schönen Knaben die Wunde,

Die in den zierlichen Leib grausam der Eber geritzt.

Nicht errettet den göttlichen Held die unsterbliche Mutter,

Wann er am skäischen Tor fallend sein Schicksal erfüllt.

Aber sie steigt aus dem Meer mit allen Töchtern des Nereus,

Und die Klage hebt an um den verherrlichten Sohn.

Siehe! Da weinen die Götter, es weinen die Göttinnen alle,
Daß das Schöne vergeht, daß das Vollkommene stirbt.

Auch ein Klagelied zu sein im Mund der Geliebten ist herrlich;
Denn das Gemeine geht klanglos zum Orkus hinab.

Naenie på engelsk

Even the beautiful must perish! It vanquishes men and Gods
alike,

yet it moves not the steely breast of the Stygian Zeus.

Only once did love make The Lord of Shadows relent,

But, still on the threshold, he sternly withdrew his gift.

Aphrodite failed to stanch the beautiful boy's wound,

which the wild boar had gruesomely gashed into his delicate
body.

The divine hero could not be saved by his immortal mother,
when, dying at the Scean gate, he fulfilled his fate.

And yet, she rises from the sea with all Nereus' daughters,
and lifts her voice in lament over her glorified son.

Look! The Gods are weeping, all the Goddesses are bemoaning
that the beautiful must pass away, that the perfect must die.

Even to be a song of lament in the mouth of she, who is loved,
is glorious,

because the tawdry goes down to Orcus unsung.

(Translation: John Sigerson)

Nänie på dansk (blev naturligvis ikke læst op på konferencen)

End må det skønne dø! Hvad mennesker og guder besejrer,
ej den stygiske Zeus' pansrede hjerte bevæger.

En gang kun kærlighed gjorde Skyggernes Hersker blød,
Og endnu på tærsklen, nådesløs, trak han tilbage sin gave.

Ej kan Afrodite hele den skønne ynglings sår,
som i det sarte liv så grusomt ornen flåede,

Ej redde den guddommelige helt kan den udødelige moder,

Da, døende ved den Skæiske port, han opfylder sin skæbne.

Men af havet med alle Nereus' døtre hun stiger,

Og over den herliggjorte søn en klage opløfter.

Se! Da guderne græder, da græder alle gudinder,

at det skønne forgår, at det fuldkomne dør.

Men herligt en klagesang på de kæres læber at være;

Thi ubesunget det tarvelige ned til Orcus går.

(Oversættelse: astj)

Lad os tage den første reference til græsk mytologi, som Schiller bruger, myten om Orfeus og Eurydike: Dette er en meget smuk mytologisk fortælling, hvor Orfeus af guden Apollon fik evnen til en smuk sangstemme, og også til at spille så kraftfuldt på lut, at han ikke blot bevægede mennesker til tårer, men også træer og sten bevægedes. Han forelskede sig i Eurydike, som var en flodnymfe, og de giftede sig, men hun døde kort efter, og Orfeus var så fuldstændig fortvivlet, at

hverken bøn eller sang eller noget som helst kunne få ham ud af sorgen, eller bringe hende tilbage.

Så han tog en beslutning, som intet andet menneske før havde taget. Han besluttede at tage ned i de dødes rige for at bringe hende tilbage, ind i Tartaros, og der taler han med Hades, Underverdens Hersker. Og han sang for ham om sin udødelige kærlighed og sin smerte, som var stærkere, end han kunne bære. Så han kaldte på Hades om mindede ham om, at han var blevet forelsket i sin hustru Persefone, som han havde røvet fra en eller anden udenlandsk by og dernæst ægtet. Og noget sådant var aldrig før sket, så alle Underverdens skygger, alle de mytologiske skikkelser, samledes om ham og lyttede til hans skønne sang. Og selv Eumeniderne, hævnens gudinder, var rørt til tårer af hans udtryk for skønhed og kærlighed. Selv den dystre Underverdens Hersker var rørt, og dernæst kalder hans hustru, Persefone, på Eurydikes skygge og siger til Orfeus, at deres store kærlighed har rørt dem, og at de vil opfylde hans bøn, og at hun kan følge ham, men kun på én betingelse: Han må ikke se sig tilbage, for ser han sig tilbage én gang, så har han mistet Eurydike for altid.

Så går Orfeus, og Eurydike følger ham naturligtvis, men eftersom hun er en skygge, kan han ikke høre hende. Så på et tidspunkt går der fuldstændig panik i ham, og han ser sig tilbage og ser, at hun virkelig er der. Og hun ser på ham et øjeblik, sorgfuld, meget ømt, og i samme øjeblik, hvor han vil omfavne hende, forsvinder hun i intetheden. Fuldstændig ude af sig selv kaster han sig i Styx, som er den flod, der adskiller Underverden fra den jordiske verden, og han græd i syv dage og syv nætter, men forgæves – Guderne forblev uberørte.

Se, Naenie er navnet for en klagesang, som var et meget almindeligt fænomen i græsk filosofi, i græsk mytologi; hver gang en stor, mytologisk skikkelse døde, var der en klagesang, en naenie, og denne naenie, denne klagesang, blev til en selvstændig kategori af poesi.

Digtet Nänie begynder tydeligtvis med en meget følelsesmæssig erklæring, som giver mening for alle mennesker, for alle oplever det en eller flere gange i deres liv: Selv det skønne

må dø. Hvor tit har vi ikke sagt, hvorfor dør det skønne? Det er en universel, menneskelig følelse, men Schiller taler imidlertid ikke om tabet af en person, han taler om tabet af skønhed, og han kommer med tre eksempler. Det første er eksemplet med Eurydike og Orfeus, som jeg nævnte, og som er kærlighedens skønhed. Det andet er myten om Afrodite, gudinde for skønhed, og hendes elsker, den smukke yngling Adonis, som såres af en vild orne og dør. Og det tredje refererer til Akilleus' død i Troja. I den græske mytologi var Akilleus søn af Thetis, der igen var datter af Nereus og hustru til Peleus. Schiller kalder Akilleus den guddommelige helt, og hans skønhed er karakter, dyd og mod. Han kæmpede, men selv hans udødelige moder kunne ikke redde ham. Men så rejser hun, den udødelige moder, sig af havet med alle Nereus' døtre, og de synger naenien, klagesangen, over Akilleus. Og så sker der noget meget smukt; der er et skift i digtet. Det siger, se, alle guderne græder, og alle gudinderne begræder, at skønhed forsvinder, at det fuldkomne må dø.

Se, de tre eksempler, som Schiller giver os i dette digt, begynder alle sammen med et 'ej' i den tyske version; det går tabt i den engelske oversættelse, for der skal en poet til at oversætte et klassisk digt lige så smukt på et andet sprog; og jeg siger ikke, at John ikke er en poet, jeg siger bare, at han ikke havde tid nok (latter) til det, og ønskede, at folk skulle have adgang til en relativt vanskelig tekst; men på tysk er sætningerne 'nicht die eherne Brust', 'nicht stillt Aphrodite', 'nicht errettet den göttlichen Held' kunstneriske greb, med hvilke man sikrer sig, at tilhørerne forstår, at det faktisk er det samme emne.

Så er der også i det tyske digt meget skønne former, som rytmerne, som er en sekvens af heksameter og pentameter, og på tysk har ordet 'Dichtung' (digtning) en helt speciel betydning; 'dicht' betyder 'tæt' eller 'intens', så 'Dichtung' betyder fortætning, så man fortætter prosaen på en sådan måde, at man kommer til et højere niveau.

Så i det første tilfælde, selv det skønne må dø, og alle guderne og gudinderne græder; det skønne er ikke død, for, og

her er det, transformationen opstår, for i klagesangen bliver det skønne udødeligt. Så digtets emne er ikke tabet af skønhed, for skønheden er i klagesangen, i naenien, i poesien, for det gemene, det tarvelige, forsvinder ubesunget i Orcus.

Se, det, digtet her siger, er, at skønheden i kunst er udødelig. Selv, hvor døden ødelægger det skønne, kommer skønheden atter til syne i kunsten, og det er selvfølgelig også sandt for enhver, der i sit liv bidrager med noget til menneskeartens udødelighed og fremskridt.

Se, Nikolaus fra Kues sagde, at sjælen er det sted, hvor al videnskab og al kunst skabes; at den skabte videnskab, den skabte kunst, er udødelig. Det betyder samtidig, at det er det absolutte bevis på, at sjælen er udødelig, for selvfølgelig er det, som skaber, af en højere orden end det skabte. Så når sjælen først skaber udødelige ting, er sjælen udødelig.

Se, skønhed i alt dette er ekstremt vigtigt, for i adskillige digte og skrifter taler Schiller om konflikten mellem begæret, nydelsen her og nu, sansernes nydelse, og så sjælens skønhed, som er forbundet med universelle principper og udødelighed. Og han stred, og gjorde denne strid kendt, at for at være en universel sjæl, for at være en filosofisk sjæl, for at være en skøn sjæl, for at være et geni, så må man løse denne konflikt, for din sjæl kræver en ting, og dine følelser siger noget andet; man kan ikke løse det, og hvis man blot adlyder pligten, så ender man som Emmanuel Kant, man bliver til en af disse kantianske typer, som gør deres pligt, men er fuldstændig glædesløse.

Så dette løser Schiller ved at sige, at skønhed er det domæne, hvor konflikten mellem de sanselige glæder og de sjælelige glæder overvindes. For det er hævet over enhver tvivl, at skønhed hører til sansernes domæne, man kan føle det, man kan se det og nyde det med sine følelser, men det er også noget, der påvirker ens sjæl.

Og det er derfor det, som løser konflikten, og det har alt at gøre med behovet for civilisationens æstetiske opdragelse, og det har været Schiller Instituttets fuldstændige overbevisning, og en af årsagerne til dets grundlæggelse, at

vi må opdrage menneskeheden æstetisk, for den barbarisme, som vi ser i verden i dag, er simpelt hen en total mangel på denne form for æstetiske opdragelse.

Og derfor beder jeg Jer alle: Hjælp os med at udbrede klassisk kultur, for kun, hvis man elsker klassisk kultur, er mennesker virkeligt menneskelige.

Schiller og historiens dynamik

Af Michelle Rasmussen

Om Friedrich Schillers indledende foredrag som historieprofessor på universitetet i Jena i 1789.

Menneskeheden er i dag nået frem til en historisk korsvej: Vil den igangværende globale økonomiske sammenbrudskrise, som har været under opbygning gennem flere årtier, ende i en tragedie, eller vil den anspore os til at gennemføre de politiske forandringer, der er nødvendige for at sikre os en lys og bedre fremtid? Skal vi have held med det sidste, er det en forudsætning, at vi forstår historiens dynamik, herunder det paradoksale forhold mellem den måde hvorpå historien bestemmer vort nuværende samfund, og det enkelte individs evne til, viljemæssigt, at forandre historien. Til det formål er Friedrich Schillers allerførste forelæsning, da han i 1789 tiltrådte stillingen som historieprofessor ved universitetet i Jena, en pragtfuld og rig inspirationskilde. Tiltrædelsesforelæsningen bar titlen: »Hvad er, og til hvilket formål studerer vi universalhistorie?«, og den giver ikke alene en bedre forståelse af begrebet »historisk dynamik«, men styrker også den enkeltes personlige identitet som et bindeled

mellem fortiden og fremtiden.

Indledningsvis udfordrer Schiller sine studenter, og studenter til alle tider, ved at stille spørgsmålet: »Hvorfor ønsker I egentlig at uddanne jer?« Er det for at skaffe jer en stilling, der kan sikre jer mad på bordet? Schiller kaldte denne kategori af studerende for »de brødlærte«, og han advarede om, at med en sådan identitet og indstilling følger automatisk misundelse og jalousi over for andres viden og kunnen. For den »filosofiske student« derimod, for hvem lærdom og ny viden bærer belønningen i sig selv, vil andres gennembrud i stedet vække en følelse af taknemmelighed, fordi sådanne nye ideer vil bane vejen for en større tankemæssig harmoni og enhed. Schiller vil inspirere sine studenter til selv at hæve deres identitet op på et højere niveau.

Schiller beskriver, hvorledes historien skaber den kultur, som den enkelte gennemlever i sin samtid. Han gør historien levende ved at lade alle de paradoksale og modstridende processer, der fører til menneskehedens fremadskriden, væve et historisk billedtæppe, gennem hvilket han påviser nødvendigheden af at tage hele menneskehedens samlede historie som udgangspunkt, hvis man eksempelvis skal forklare og forstå, hvorledes ham og de studerende med deres sprog og religion, er samlet for at diskutere disse begreber på dette givne historiske tidspunkt.

Hvordan har menneskeheden været i stand til at udvikle sig fra bestialske samfund, kendetegnet ved slaveri, menneskeofringer og »alles krig imod alle«, til en samfundsorden, der inden Den franske Revolutions blodbad, syntes at åbne sig, hvor love og den indre moral syntes at gøre det muligt for folkeslag og nationer at leve i fred og fordragelighed med hinanden? Hvor det enkelte individ syntes at have friheden til at opdage nye videnskabelige principper, der kunne ændre naturen omkring dem, og skabe bevægende kunst til glæde for samfundet som helhed. Svaret skal findes i universalhistorien.

Universalhistorikeren stiller sig selv spørgsmålet: »Hvilke

begivenheder og processer har skabt dette historiske øjeblik?« Derfra går han tilbage i tiden for at afdække en lang række af årsager og virkninger. Den enkelte historiske begivenhed kan nemlig ikke forstås isoleret fra andre begivenheder og processer. Man er nødt til at undersøge, hvad der skabte den, og hvad den ledte til. Men Schiller advarer også om, at historien på ingen måde er lineær. Et eksempel er Kristendommen, hvis fulde historiske effekt først viste sig flere århundreder efter den historiske begivenhed, der ledte til dens opståen. Eftersom der er mange huller i de historiske overleveringer, må universalhistorikeren også gøre brug af sin forestillingsevne, baseret på naturlov og den menneskelige sjæl, i forsøget at forklare menneskehedens fremskridt, selv om det ikke er helt præcist. Men så kommer man tættere på at »løse problemet med verdens orden, og møde den Højeste i Hans Skønneste effekt.«

At gribe ind i historien

Men de enkelte individer i et samfund kan desværre sagtens svigte deres forpligtelse til at møde samtidens udfordringer. Samme år som Schiller holdt sin indtrædelsesforelæsning brød Den franske Revolution ud, og det efterfølgende blodbad fik Schiller til at betegne begivenhederne som »et stort øjeblik«, der havde fundet »et lille folk«. Med det i baghovedet kan man fristes til at spørge, om det egentlig er muligt for den enkelte at forandre samfundet i tide, så en tragedie kan undgås?

I en række artikler gennem de seneste måneder har Lyndon LaRouche med Schiller, Shakespeare og Percy Shelley som udgangspunkt beskæftiget sig med historiens dynamik. Her har han forklaret, at det er helheden, der bestemmer de enkelte bestanddele – at de enkelte samfund er formet af den kultur, de har arvet, som igen er tilvejebragt gennem sammenstød mellem modstridende kulturelle verdensanskuelser. Men, i epoker med alvorlige eksistentielle kriser, som den vi

gennemlever netop nu, kan enestående individer finde styrken til at rejse sig op over samtidens dekadente kultur. I direkte modsætning til Shakespeares tragiske Hamlet, der aldrig fandt hverken mod eller mandshjerte til at hæve sig over det faktum, at der var »something rotten in the state of Denmark«.

Det enkelte individ er faktisk i stand til både at udpege og derefter kæmpe imod de dele af tids-åndens kultur, som vil lede til samfundets tragiske endeligt. Individer kan opdage og blive bevidste om, at mange af de forestillinger og meninger de engang troede, de selv havde formet og dannet, i virkeligheden er noget, de uden at have tænkt over det, har tilegnet sig gennem tidens medier, populærkultur, toneangivende personligheder og indlærte teorier. Når det så står klart, at samfundet står overfor et afgørende vendepunkt eller en dyb tragedie, tvinges det enkelte individ til at stille spørgsmålstejn ved de forestillinger og antagelser, man hidtil har taget for givne, og i en sådan situation vil man være i stand til at fralægge sig de holdninger, som man nu indser, har ført til krisen. Her, og kun her, opstår muligheden for en fredelig revolutionær forandring, der kan redde civilisationen. Og så, som var det en gnist, der antændte en omfattende brand, kan millioner af mennesker pludselig, og på én gang, reagere imod det, de nu finder forkert og uretfærdigt og rejse sig med ordene: »Vi er folket, og vi har fået nok«.

Den store engelske digter Percy Shelley skrev i sit essay Til digterkunstens forsvar, at i historiens store øjeblikke bliver det enkelte individ så at sige »større end sig selv«. Og hvad digterne angår, skrev Shelley, bliver de nærmest »forundrede over deres egne opdagelser, for det er mindre deres egen end tidsalderens ånd«. Tidens revolutionære ånd har kraft til at befri mennesker fra deres fastlåste tankegang og til at udløse en intens epoke med skabelse af nye opløftende ideer.

Som afslutning på sin tiltrædelsesforelæsning fremlægger Friedrich Schiller løsningen på historiens paradoks ved at

vide, at det faktisk er muligt for det enkelte individ, formet af den forgangne tid, at ændre det som kommer, altså fremtiden. Han udvikler den smukke forestilling om, at man kan tilbagebetale den gæld, vi alle har til tidligere tiders generationer, til alle dem, der har måttet lide afsavn for at skabe vort historiske øjeblik, ved at gøre noget helt særligt i vor egen tid, som vil øge det, vi har arvet og yde et udødeligt bidrag til de kommende generationer. Læs Schillers egne ord:

Afslutning af Schillers foredrag

»Alle forudgående tidsaldre har – uden at vide det eller opnå det – anstrengt sig for at skabe vort menneskelige århundrede. Alle skatte, som flid og geni, fornuft og erfaring i løbet af verdens lange historie efterhånden har frembragt, tilhører os alle. Først via historien vil De lære at værdsætte de goder, som vane og følelsen af selvfølgelighed gør os utaknemmelige overfor: kostbare, dyrebare goder, som de bedste og ædleste mennesker har udgydt deres hjerteblood for, og som har måttet tilkæmpes gennem mange generationers møjsommelige arbejde. Og hvem blandt Dem, som besidder en vågen ånd og et følsomt hjerte, kan være bevidst om denne høje forpligtelse, uden at der hos ham opstår et ønske om at afvikle den gæld til de kommende generationer, som han ikke længere kan betale til de allerede svundne. Et ædelt ønske må flamme op i os om – så godt vi kan – at bidrage til den rige arv af sandhed, moral og frihed, som vi har modtaget fra de forrige generationer og rigt forøget atter må videregive til de kommende og dermed give vort bidrag til den uforgængelige kæde, som snor sig gennem alle menneskeslægter og derigennem styrke vor flygtige tilværelse.

Hvor forskellig den bestemmelse end er, som venter Dem i det borgerlige samfund – et eller andet kan De alle bidrage med! Enhver fortjenstfuld indsats åbner en vej til udødeligheden –

den sande udødelighed, mener jeg – hvor handlingen lever og forplanter sig, selv om dens ophavsmand skulle forblive ukendt.«

Med den nuværende krise har vi for alvor nået et historisk øjeblik, hvor alt, hvad tidligere generationer har opbygget, står på spil. Lyt derfor nøje efter. Kan du også høre fortidens stemmer bønfalde dig om handling og aktivt ansvar, der kan sikre, at deres ofre og afsavn ikke var forgæves? Kan du høre dem fremlægge deres modige gerninger som inspiration, så vores generation også vil gøre det muligt for fremtidens kvinder og mænd at give deres bidrag til menneskehedens videre udvikling?

Historien selv har til fulde vist, at det enkelte individ kan forandre historiens gang. Schiller gjorde i hvert fald. Med sine store poetiske, dramatiske, filosofiske og historiske evner bidrog han til uddannelsen af mennesker, så de kunne modstå og undgå den tragedie, som Den franske Revolution udviklede sig til og samtidig forme de kommende generationer, så de engang i fremtiden vil blive i stand til at skabe ægte frie republikker i Europa:

Er du klar til at tage imod Schillers udfordring?

Læs Schillers tale på: schillerinstitut.dk/schiller250

Foto: Buste af Schiller foran Jenauniversitetets hovedbygning

Vi behøver Schillers Æstetiske Breve i dag

af Feride Istogu Gillesberg

Frihedsdigteren Friedrich Schiller har et utroligt smukt og kærligt menneskesyn. For ham er mennesket skabt til noget bedre. Han skriver om den skønne sjæl, hvor menneskets følelser og dets fornuft går op i en højere enhed. Her handler mennesket godt, ikke af pligt men af egen fri vilje, fordi det ønsker at gøre godt. For Schiller er der først mulighed for sand politisk frihed, når mennesket er frit gennem at fornuft og følelser er forenet i denne højere enhed og handler passioneret for det almene vel.

I hans skrifter, som f.eks. »Om det ophøjede« og »Menneskets æstetiske opdragelse i en række breve«, arbejder han med, hvordan man kan udvikle menneskene til sådanne skønne sjæle. De æstetiske breve har tre hovedtemaer. Det første er nødvendigheden af at forædle menneskets karakter, det andet kunstens betydning for at opnå det og det tredje om, hvordan dannelsen af en skøn sjæl i mennesket er nøglen til politisk frihed.

Schillers skrifter er indholdsfulde og dybsindige. De kræver en koncentreret indsats for at begribe ideerne, men spring ud i det. Der er en stor skat, der venter på at blive tilegnet.

Den skønne sjæl

Schillers skønne sjæl handler med passion for andre mennesker og for retfærdighed af et godt hjerte, ligesom den barmhjertige samaritaner. For at kunne blive til sådan en ophøjet sjæl må man uddanne både sine følelser og sin fornuft. Følelserne og fornuften må bringes i en harmonisk balance.

Det hedonistiske menneske, der kun handler ud fra umiddelbart begær, er ikke et helt menneske men en slave af sine drifter og følelser – og dermed ikke frit. Omvendt er et kantiansk menneske, der kun kan handle fornuftigt gennem at undertvinge sine følelser, emotionelt amputeret og heller ikke helt sig selv. For at blive et helt menneske mener Schiller derfor, at følelserne må udvikles og ophøjes, så de kommer i harmoni med fornuften – uden at hverken menneskets følelser eller dets fornuft må tvinges i lænker.

Hvordan kan det lade sig gøre? Der kræver en forenende kraft af transcendent karakter. Noget der både har rod i dem begge og samtidigt løfter sig over dem: skønheden! Tænk på Beethovens 9. symfoni (der var inspireret af Schillers digt »Hymne til Glæden«) eller på en græsk statue, der virker som om, at den er i fysisk og åndelig bevægelse, selvom den er mejslet i sten. Skønheden opløfter både følelserne og fornuften.

Kunstnerens opgave er at skabe skønhed på det højeste universelle niveau. Han må kende den kunst, der kendetegnede de største civilisationer, som f.eks. det klassiske Grækenland, for at kunne handle på det højeste niveau i sin egen tid. Schiller mener, at det er kunstnerens opgave at uddanne befolkningens karakter gennem at give dem det de behøver, ikke det tidsånden begærer. Så vil kunstnerens egen ædle sjæl vække genklang og opløfte befolkningen.

Hvor er den smukke kunst i dag? Dagens »moderne kunst« er mangt og meget, men skøn er den i værd fald ikke!

Frihed – vores majestætsret

For Schiller drejer det sig om at uddanne mennesker til skønne sjæle uden at krænke deres frie vilje, som han kalder menneskets majestætsret. Tænk på et barn. Hvordan lærer det bedst? Ikke igennem tvang, men gennem leg. Schiller skriver, at mennesket kun et helt frit når det leger, og kun kan lege

fuldt, når det er frit. Kunsten er at vække folks legedrift, hvor kreativiteten kan blomstre. Ved at være fri gennem denne form for leg vækkes menneskets passion og bliver kilden til yderlig kreativitet og handling. Og den klassiske kunst er den fremmeste skueplads for denne form for leg, fordi den er baseret på kreativitet uden at give afkald på en højere ikke-arbitrær lovmæssighed.

Mennesket er først rigtigt frit, når det har en skøn sjæl. Et sådant menneske kan frit følge sine drifter, fordi det har nået en udvikling, hvor fornuften kan stole på følelserne, da følelserne er blevet en forlængelse af fornuften. Fornuft og følelser er vokset sammen til en højere enhed.

Når menneskets følelser og fornuft er blevet til ét, støtter de og udvider hinanden. Vores følelsers indlevelsessevne vokser samtidigt med indsigten hos vores fornuft. Jo større indsigt vi får i os selv og verden omkring os, desto større frihed har vi til at gøre det, vi egentlig vil, og dermed få sand frihed. Kun når mennesket føler med verden og lever sig aktivt ind i den, kan det også påvirke den.

Selvom Schiller skrev for evigheden, forsøgte han ikke at flygte fra sin tid, men mente tværtimod, at man må tage ansvar for den. Han skrev de æstetiske breve for at angive en vej ud af den tilsyneladende håbløse situation, der opstod i Europa efter den mislykkede franske revolution. Han skriver i det femte æstetiske brev: »Naturstatens bygning vakler, dens mørke fundamenter giver efter, og der synes at bestå en fysisk mulighed for at sætte loven på tronen, for endelig at respektere mennesket som sit eget mål og gøre sand frihed til grundlag for den politiske forening. Et forfængeligt håb! Den moralske mulighed er ikke til stede, og det gavmilde øjeblik finder en uimodtagelig slægt«.

Andetsteds i brevene spørger Schiller, hvordan man kan skabe en frihedsstat, når masserne er dominerede af had og brugen af vold, eliten er degenereret og staten korrump. Det er derfor han skriver sine æstetiske breve. Det er kun gennem menneskets

æstetiske opdragelse – gennem at forædle folks karakter – at sand frihed og dannelsen af en fri stat er mulig. For Schiller er den største kunst den at skabe politisk frihed.

Hvad med i dag?

Med det internationale finanssammenbrud, og faren for at Obama-administrationen indfører fascistiske nedskæringer, står vi på kanten af at få en ny sort tidsalder. Det store spørgsmål er, om vi denne gang er i stand til, med Schillers ideer om den skønne sjæl, og de politiske løsninger som den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche har fremlagt, at gribe ind i historiens gang og sørge for, at vi ikke gentager fejltagelserne fra den franske revolution.

Vær ikke passiv på historiens skueplads. Vær et helt menneske der handler på vegne af den nulevende og de kommende generationer.

Michelle Rasmussen har bidraget til denne artikel.

Schillers breve findes oversat til dansk af Per Øhrgaard som »Menneskets æstetiske opdragelse i en række breve«, der blev udgivet på Gyldendals forlag i 1970 og 1996.

Schillers tak til Danmark

Som man kunne læse i Schiller Instituttets kampagneavis nr. 8, forår 2009, var der en sammensværgelse mellem Jens Baggesen, Frederik Christian af Augustenborg og Ernst Schimmelmann for at redde Friedrich Schiller på et tidspunkt, hvor han var fanget i en håbløs finansiel og helbredsmæssig situation. I årene 1791-1796 modtog Schiller derfor 1000 thaler årligt fra Danmark, der gjorde det muligt for ham at forsørge sig selv og sin familie.

På Schillers spørgsmål, om han kunne gøre noget som tak for den storslåede hjælp, bad Frederik Christian af Augustenborg ham om, at skrive nogle betragtninger om menneskets æstetiske opdragelse, et spørgsmål der beskæftigede ham, da han var protektor for Københavns Universitet og ledede arbejdet med at reformere det danske uddannelsessystem.

Schiller tog begejstret imod opgaven og skrev tilbage, at disse breve er fra én, som »taler skønhedens sag, til et hjerte som føler og udøver hele dens magt«. Fra 1793 og fremefter skrev han en række breve om emnet, der gik på omgang i den danske elite. Det er disse breve, der i en noget omarbejdet form blev publiceret i skriftet »Menneskets æstetiske opdragelse i en række breve« i 1795. Et skrift der siden har været kilde til inspiration og diskussion blandt alle filosofisk interesserede mennesker.

Frederik Christian af Augustenborg, som Schiller beskrev som »... en ligeså åndfuld tænker som frisindet verdensborger ... et hjerte, som i skøn entusiasme vier sig til menneskehedens vel!«, var helt på bølgelængde med Schiller i ideen om, at uddannelsessystemet ikke blot skal lære eleverne et pensum, men i lige så høj grad har til formål at forme deres karakter.

Friedrich Schiller: Timoleon og Immanuel

Af Tom Gillesberg

Det er en udbredt misforståelse at det britiske parlamentariske system var det store demokratiske forbillede, da borgere i USA og andre nationer skulle gøre op med enevælden. De grundlæggende fædre i USA søgte tilbage til de

demokratiske erfaringer fra den klassiske græske kultur i Athen, som de bl.a. videregives hos Platon, og de statsretslige ideer fra Leibniz, som man fik gennem Emerich de Vattel's berømte værk om Nationalstaters Lovgivning. Da så USA i 1789 havde lavet sin revolutionerende forfatning, blev den målestokken for andre nationer, og man håbede, at Frankrig, som var det europæiske land der var tættest på USA og kommet længst i sit opgør med oligarkisme, kunne blive den første efterfølger i Europa. Da det lykkedes den britiske efterretningstjeneste at forvandle den franske revolutionære ånd til jakobinsk anarki, måtte man atter vende blikket mod USA.

I bogen Timoleon und Immanuel bringer forfatteren Hans Schulz brevvekslingen (der er på tysk) mellem prins Christian Frederik af Augustenborg og Jens Baggesen. Baggesen blev hemmelig spion for Augustenborg, hvor han, under dække af at skulle undersøge uddannelsessystemer rundt om i Europa, havde hemmelige samtaler og undersøgte de politiske forhold. Efterhånden som den politiske situation spidsede til, begyndte de at bruge hemmelige kodenavne, som fortæller meget, om de idealer de havde. København blev omdøbt til Athen, Danmark til Grækenland, og USA fik dæknævnet Nygrækenland. Baggesen kaldte sig Immanuel efter Immanuel Kant, mens Augustenborg gav sig navnet Timoleon, efter den berømte revolutionære leder i den græske koloni Syrakus, der styrkede Dionysos den Yngres tyranniske diktatur. Noget af et dæknavn at vælge, når ens svigerfar er enevældig konge i Danmark.

I brevvekslingen skriver Augustenborg til Baggesen den 7. maj 1793: »At de kan bekræfte det fordelagtige ved Amerika frem for det civiliserede og oplyste Europa, giver mig stor glæde. Måske søger jeg tilflugt der, hvis jeg i mit fædreland må opleve tiden fra den spanske inkquisition eller et maratiansk anarki. For jeg passer ikke ind i hverken det ene eller det andet, jeg vil hverken være tjener for en despot eller undersåt for en pøbel«, og i et brev den 10. maj: »De ved

hvor positivt stemt jeg er for ideen om at rejse til Amerika, hvis despotisme eller anarki gør det ubærligt for tænkende og dannede mennesker at opholde sig i Europa «. Den 8. juli lyder det desperat:»Må vi helt opgive Europa? Skal man allerede nu vende blikket mod Nygrækenland [Amerika] eller kan Europa stadig reddes fra at blive despotismens gidsel uden at blive knust mod anarkiets klipper, og hvordan er det muligt?«

Augustenborg og andre oplyste sjæle forblev i Europa, på trods af det ikke lykkedes at skabe en succesfuld efterfølger til den amerikanske revolution, i håbet om at kunne skabe amerikanske tilstande i Europa på et senere tidspunkt.

Fra bogen Timoleon und Immanuel. Dokumente einer Freundschaft. Af Hans Schulz, Leipzig 1910. Side 157, 161, 177.

Relaterede artikler:

Friedrich Schiller – Alle landes frihedsdigter af Tom Gillesberg

Den danske hjælp til Schiller af Tom Gillesberg

Uddrag af Friedrich Schiller skuespil Don Carlos, 3. akt 10 scene

Friedrich Schiller: Don Carlos

Uddrag fra 3. akt scene 10, kong Phillip II og marquis de Posa

POSA: Min konge! Jeg er vendt hjem fra Flandern og Brabant. – Så mange rige, blomstrende provinser! Et kraftigt folk, et stort folk – og tillige et godt folk – og at være fader for det: guddommeligt! det tænkte jeg. Da stødte jeg på forkullede skeletter.

(Han tier, mens hans blik hviler på kongen, der forsøger at gengælde det, men forlegen og forvirret ser ned)

De har ret. De må. Og at De kan hvad De har indset at De må, det fylder mig med gysende beundring. Det er synd at offeret der ligger i sit blod er dårligt egnet til at synge lovsang for den der ofrer det, – og at det kun er mennesker og ikke større ånder historien bliver skrevet af! – Kong Filips århundrede blir fortrængt af mere blide og mere vise tider; borgerlykke og fyrstehøjhed vandrer da forsonet, og staten sparer sine egne børn: nødvendigheden bliver mennesk'lig.

KONGEN: De tror måske, at disse mennesk'lige århundreder vil komme hvis jeg viger for vort århundredes forbandelse? Se Dem omkring i Spanien: her blomstrer jo borgerlykken i en skyfri fredstid; og dem i Flandern under jeg den ro.

POSA (hurtigt): En ro som på en kirkegård. De håber at ende hvad De har begyndt? De håber at standse kristenhedens modning, standse det forår der forynger verden? De vil – ene mand her i Europa – kaste Dem mod det verdensskæbnehjul der ruller ustandseligt, i fuld fart – gribe ind i egerne med egen hånd? Det kan De ikke! Tusinder er flygtet ud af Deres lande, fattige – og glade. Den borger De har tabt for troen, var den ædleste. Med åbne moderarme ta'r Englands dronning mod de flygtende, og hvad de bringer nyder England godt af. Granada

ligger øde uden de fordrevne nye kristnes flid, Europa ser jublende sin fjende ligge og forbløde af de sår han gav sig selv.

(Kongen er bevæget; Posa bemærker det og går nogle skridt nærmere)

For evigheden vil De plante, og sår død? Et sådant tvangsværk overlever helt sikkert ikke ophavsmandens ånd. De får kun utak for hvad De har bygget, forgæves har De kæmpet med naturen, forgæves ofret et rigt kongeliv for lutter ødelæggende projekter. Et menneske er mere end De tror. Sin lange slummers lænke vil det bryde og atter kræve hvad der er dets ret. Det kaster Deres navn i bunke med en Nero, en Busiris – og det smerter, for De var god.

KONGEN: Er De så vis på det?

POSA (med ild): Ved den almægtige Ja – ja, det er jeg. Men giv os det De tog, igen! Lad med den stærkes storsind lykke vælde ud af Deres overflod – lad frie ånder udvikle sig i Deres verdensbygning! Og giv os det De tog, igen. Bliv konge for millioner konger!

(Han træder kækt nærmere og retter faste og ildfulde blikke mod kongen)

Gid de tusinder som tager del i denne store stund vil lægge deres ild på mine læber og gøre strålen som jeg mærker i mit blik til flammeglød! – Giv afkald på den unaturlige forgudelse der suspenderer os, og bliv et mønster for os på det der er og bliver sandt. Thi aldrig er så meget blevet givet en dødelig der ville kunne bruge det så guddommeligt. Europas konger ser op til Spanien. Gå De i spidsen. Et pennestrøg af denne hånd, og jorden er skabt påny. Giv tankefrihed. –

(Han kaster sig for kongens fødder)

KONGEN (overrasket, med ansigtet bortvendt og så igen vendt

mod Posa): Rejs Dem, De underlige sværmer –

POSA (rejser sig ikke): Se Dem om i Guds natur! På frihed er den bygget – og se hvor rig den er i kraft af frihed! Den store skaber lader livet myldre i duggens mindste dråber og selv dér hvor vi kun ser forrådnelse og død. Hvor snæver og hvor fattig er den verden Deskabere! Kristenhedens herre lader sig skræmme af et blad der rasler – De må frygte for enhver der har lidt mandsmod. Han lader – for at undgå at begrænse den skønne friheds selvudfoldelse – en grufuld hær af onder rase i sit verdensalt. Han, kunstneren, har selv beskedent skjult sig bag naturens love. Dem ser fritænkere og ikke ham.

Hvad skal en gud til? siger han, når verden selv klarer det? Og ingen kristen andagt har prist ham mere end denne blasfemi.

KONGEN: Og dette høje monster vil så De påtage Dem at efterligne i det jordiske, i mine stater?

POSA: De kan gøre det. Hvem ellers? Kongekraften der – ak si længe! – kun har virket for at øge tronens magt, kan skabe lykke for folkene, og De kan genoprette den adel vor tids mennesker har mistet. Hvad borgeren har været: kronens mål – det skal han atter være; ingen pligt skal binde ham undtagen den: at tilstå sin bror de samme rettigheder. Når så mennesket – igen sin egen herre – er vågnet til bevidsthed om sit værd, og frihedens sublime dyder trives – når De har gjort det spanske kongerige til verdens lykkeligste – da har De pligt til at underlægge Dem alverden.

KONGEN (efter stor tavshed): Jeg lod Dem tale ud. Helt anderledes, forstår jeg, tager tingene sig ud i dette hoved end i andre. De skal ikke måles med en fremmed alen. Jeg er den første De har åbnet Dem helt for. Jeg tror det, for jeg ved det. Og fordi De har holdt meninger som disse, skønt fastholdt med en sådan lidenskab, tilbage indtil denne dag – på grund af denne klogskab og beskedenhed, vil jeg helt glemme, unge mand, at jeg har hørt dem og hvordan jeg hørte

dem.

Ja, rejs Dem. Som den ældre mand og ikke som konge vil jeg modbevise en lidt overilet yngling, og det vil jeg, fordi jeg vil det. – Altså endog gift kan, tror jeg, hos godartede naturer forædles til det bedre. – Men se til at undgå min inkquisition. – Det ville bedrøve mig hvis –

POSA: Virkelig?

KONGEN (fortabt i synet af ham): Jeg har jo aldrig set et sådant menneske. Nej, nej, marquis, De tiltror mig for meget. En Nero vil jeg ikke være – jeg vil ikke være det – vil ikke være sådan mod Dem. Enhver lyksalighed skal ikke visne under mig. De selv, De skal, for øjnene af mig, have lov at blive ved at være menneske.

POSA (hurtigt): Men så medborgerne? Det drejer sig jo ikke om mig selv. Jeg taler ikke kun min sag. Undersåtterne, min konge –

KONGEN: Og når De er så sikker på hvordan mit eftermæle bliver, så tag Dem selv som et eksempel på hvordan jeg var mod mennesker, så snart jeg fandt et sådant.

POSA: O, den retfærdigste blandt konger må nu ikke vise sig så uretfærdig. Der er i Deres Flandern sikkert tusind der er langt bedre mænd end jeg. Kun De – det tør jeg måske tilstå, store konge – De ser måske for første gang et billed, omend et mere blidt – af friheden.

Uddrag fra Don Carlos. Kronprins af Spanien oversat af Villy Sørensen, Gyldendals forlag 1999.

Relaterede artikler:

Friedrich Schiller – Alle landes frihedsdigter af Tom Gillesberg

Den danske hjælp til Schiller af Tom Gillesberg

Timoleon og Immanuel af Tom Gillesberg

Friedrich Schiller – Alle landes frihedsdigter

Af Tom Gillesberg

2009:

I år er det 250 år siden Friedrich Schiller blev født i Marbach, Württemberg, den 10. november 1759. Det er en begivenhed, der ikke blot bør fejres i Tyskland men over hele verden. Schiller har nemlig med rette fået tilnavnet »alle landes frihedsdigter«. Hans liv og virke er tæt forbundet med at tage de frihedsideer, der bl.a. kom til udtryk i den amerikanske frihedskamp og dannelsen af USA, og plante dem i den europæiske muld. »Den højeste form for kunst er den at skabe politisk frihed,« udtrykte Schiller det. Det er en af årsagerne til, at Schiller Instituttet er navngivet efter ham. Schiller Instituttet vil derfor bruge dette »Schillerår« til at anskueliggøre Schillers rolle og hans smukke ideer, og specielt den tætte kobling han har haft til udviklingen af den danske nation.

Schiller var sytten år i 1776, da de amerikanske kolonier gjorde oprør imod undertrykkelsen fra Det britiske Imperium og etablerede en ny fri nation, der, i såvel Uafhængighedserklæringen fra 1776 som forfatningen i 1789, blev etableret på de højeste principper. I tiden mellem disse to skelsættende begivenheder, hvor hele Europa var i største bevægelse under indtryk af begivenhederne i Nordamerika, udviklede Schiller sig til en af verdenshistoriens mest bevægende digtere og filosoffer.

Han begyndte for alvor sin digteriske løbebane, da han i 1781 som ung studerende skrev et rebelsk frihedsdrama kaldet Røverne. Det blev opført på teatret i Mannheim – under stor opsigt, men ikke udelt begejstring. Hertug Karl Eugen, der havde bevilget sin fattige undersåt Schiller en uddannelse som militærlæge, gav ham forbud imod at skrive mere. Schiller måtte derfor, for at kunne fortsætte med sin digtning, flygte fra Württemberg til Mannheim i Baden-Württemberg.

Schillers næste to skuespil, Kabale og Kærlighed og Fiesco, er begge turbulente dramaer om uretfærdige overgreb fra en tyrannisk overmagt og så selvfølgelig den ulykkelige kærlighed. I Kabale og Kærlighed smerter det os, når den ægte kærlighed mellem den borgerlige musikantdatter Luise Miller og den adelige præsidentsøn Ferdinand ender i en tragedie pga. samfundets klassesdeling, men også når hertugen forsømmer det almene vel for fest og pragt. Han betaler for diamanter til sin elskede ved at tvangsudskrive og sælge sine undersåtter til briterne, der har brug for soldater til at bekæmpe oprøret i Nordamerika.

Tjeneren, der i Kabale og Kærlighed gør lady Milford opmærksom på denne omstændighed, optræder igen i en senere scene, men denne gang tavs. Han har fået tungen skåret af!

Schiller underholder publikum med sine skuespil, men uden at de noget sted mærker en løftet pegefinger eller en moralprædiken, forlader de teatret som bedre mennesker. Schiller lader dem lide sammen med uskyldige, lader dem se

igennem magtens blændværk og får dem til at se de enkelte handlinger i nuet, ud fra de store fremtidige konsekvenser de har. Publikums moralske vilje og dømmekraft bliver udviklet og døren åbnet for, at de højere politiske idealer, der foldede sig ud i den amerikanske kamp for frihed, også kan vinde frem her i Europa.

Fra 1783-1787 skriver Schiller så skuespillet Don Carlos, der udspiller sig ved det korrupte spanske hof. Kronprins Carlos' far er konge over et mægtigt imperium, der holdes sammen af den katolske inkquisition. Her er frihedsideer ikke velkomne, og kættere brændes på bålet.

Ind træder så Carlos' borgerlige barndomsven marquis de Posa, der forsøger at vække Carlos til dåd. Han vil have, at Carlos overvinder sine egne personlige problemer, i form af den forelskelse, han føler for dronning Elisabeth, der var hans trolovede, inden hun blev bortgiftet til hans far kong Phillip. Posa forsøger at få Carlos til at overføre sin kærlighed til kampen for frihed i Nederlandene, hvor man lider frygteligt under det spanske skrækregime (ligesom unge adelige fra Europa, som f.eks. marquis de LaFayette, der rejste til Amerika og spillede en vigtig rolle i at sikre amerikanerne sejren i deres befrielseskrig).

Schiller rejser spørgsmålet: Er det muligt for et menneske at hæve sig op over sine personlige omstændigheder og problemer, og gribe ind i historien på afgørende vis? Ja, viser Schiller i sit drama, men man skal dog også passe på nogle forfærdelige personlige faldgruber, hvis det ikke skal slå fejl.

I Don Carlos lægger Schiller sine egne idealer i munden på marquis de Posa, i tredje akts slutscene mellem ham og kong Phillip (se uddrag til højre).

Dette er revolutionær tale på et tidspunkt, hvor man i Europa bliver regeret af enevældige konger, kejsere, hertuger og lignende, og hvor skrive-, ytrings- og trosfrihed på ingen måde er en hævdvunden ret, men betragtes som kætterske ideer.

Det er en af grundene til at Don Carlos første gang bliver opført i Danmark i 1831 – 44 år efter at skuespillet var færdigt!

Men Schiller taler ikke for døve øren. Med sin kunst formår han at vække mange hjerter og hoveder til dåd, ikke blot de fattige og upriviligerede, men også mænd der var født til at indtage de højeste pladser i deres samfund, som f.eks. den danske prins Frederik Christian af Augustenborg og finansminister grev Ernst Schimmelmann. De vækkes af Schillers smukke ideer og store idealer til at handle som borgere i den store republik – det verdenssamfund og den menneskehed, hvor vi alle er lige mennesker for vores skaber. Det beskrives i historien om Den danske hjælp til Schiller.

Vi vil i kommende kampagneaviser forsøge at vise, hvorledes Schiller og andre store tænkere på 1700- og 1800-tallet er sammenvævet med den danske historie og udvikling. Og at danskere på mange tidspunkter spillede en kritisk rolle i at fremme og udvikle de store ideer, der gjorde det muligt for stadig flere mennesker at få tilgang til de amerikanske idealer om retten til liv, frihed og til at søge lykken.

Relaterede artikler:

Uddrag af Friedrich Schiller skuespil Don Carlos, 3. akt 10 scene

Den danske hjælp til Schiller af Tom Gillesberg

Timoleon og Immanuel af Tom Gillesberg

Den danske hjælp til Schiller.

Af Tom Gillesberg

af Tom Gillesberg

Efter Den amerikanske Revolution (1776-1783) var blevet kronet med succes i form af USA's forfatning i 1789, og Den franske Revolution (1789-1791) havde udviklet sig til et jakobinsk blodbad fulgt af kaos og krig, arbejdede en gruppe af højtstående danskere energisk på at redde Danmark fra en dobbelt fare: Kaos og anarki, som man havde fået det i Frankrig, på den ene side; et tilbagefald til tyrannisk enevælde på den anden.

Det projekt for at redde frihedspoeten Friedrich Schiller og få ham til Danmark, som vi vil beskrive i denne artikel, ledte til en omfattende brevveksling mellem Schiller og den danske prins Frederik Christian af Augustenborg. Disse breve om menneskets æstetiske opdragelse og den danske elites intensive engagement i Schillers ideer var i høj grad medvirkende til at skabe en reform af det danske uddannelsessystem og en opblomstring i det intellektuelle liv i Danmark – centreret omkring en genoplivning af ideerne i den græske klassik, ideen om det Sande, det Skønne og det Gode, og det heraf følgende positive menneskesyn.

Trods »statsbankerotten« i 1813 og det smertelige tab af Norge oplevede vi i Danmark en renæssance, den såkaldte Guldalder, fra 1800-tallets begyndelse, med en mangfoldighed af store ånder indenfor kunst, filosofi og videnskab, alt imens det

øvrige Europa sank ned i en åndelig stenalder under Wienerkongressens tunge åg.

H.C. Andersens metaforiske eventyr, de indsigtfulde filosofiske skrifter fra Kierkegaards hånd, de græsk-inspirerede statuer af Bertel Thorvaldsen, de fængslende malerier af C.A. Jensen, Constantin Hansen og Kristian Købke, de humoristiske kompositioner af Frederik Kuhlau, de yndefulde balletter af August Bournonville, Brønstedts genopdagelse af det virkelige klassiske Grækenland og H.C. Ørstedts banebrydende videnskabelige opdagelser er blot nogle få eksempler på Guldalderens overflod af menneskelig kreativitet og skaberkraft.

Denne artikel lader det danske Guldaldereventyr begynde med historien om, hvorledes danske verdensborgere frelste Friedrich Schiller fra en ulykkelig skæbne.

Der kommer en tid, hvor ethvert ungt menneske må spørge sig selv: »Skal jeg handle ud fra de normer og værdier, jeg har fået fra traditionen, min familie, min position og samfundet – nutidens aksiomatiske grundsætninger – eller er der nogle højere principper, som nødvendiggør, at jeg ikke blot dvask flyder med tidens strømninger?«

Spørgsmålet kunne også formuleres: »Skal jeg gøre, hvad min tid og mine omgivelser kræver af mig, eller skal jeg handle ud fra de kommende generationers behov?« Svaret afgør, om man vælger at være en tragisk figur eller en ophøjet personlighed på verdenshistoriens skrå brædder.

I det følgende vil vi beskæftige os med en konkret historisk begivenhed, hvor en stor tænker med et stort hjerte, Friedrich Schiller (1759-1805), ved hjælp af sine magtfulde ideer var i stand til at bevæge frugtbare sind og hjerter hos sin tids unge, og formå dem til at droppe smålig, selvcentreret egoisme, og i stedet se sig selv som verdensborgere. Denne ungdomsbevægelse, der var kaldet til handling af tidens

dramatiske omvæltninger og Schillers ideer, inspirerede andre jævnaldrende unge og genvakte ungdommens brændende sandhedssøgen hos mange i den ældre generation.

Vor tids politisk engagerede mennesker og bekymrede medborgere vil i det følgende blive mindet om, at politiske mirakler kun finder sted, hvis man bliver ved med at kæmpe for at uddanne, opløfte og inspirere sig selv og sine medmennesker, uanset rang og status. Man må være villig til, som De forenede Staters grundlæggere så smukt udtrykte det, at dedikere sit liv, sin formue og sin ære til sikringen af de kommende generationers vé og vel. Og de kommende generationer refererer ikke nødvendigvis til ens egen familie, ens eget land eller ens egen tid. Som det bliver præsenteret i Schillers skuespil *Don Carlos*, og genspejlet i denne historie fra det virkelige liv, kan de handlinger i nuet, som har størst betydning for menneskeheden, for vores land og vores nuværende og tilkommende familie, sagtens ligge i et engagement i en international politisk forandring, som påvirker fremtiden for os alle.

På menneskehedens vandring gennem årtusinderne har der været mange mørke tidsaldre. Disse er blevet overvundet af små håndfulde målbevidste mennesker, som satte sig for at skabe lys i mørket, en renæssance. Og en sådan renæssance, den eneste redning for et ellers dekadent og degenereret samfund, har aldrig været begrænset til en simpel genoplivning af gamle skrifter og glemt kundskab. Den glemte kundskab må have nyt liv. Individet må levendegøre den og forfine den.

Det krævede, og kræver, tilstedeværelsen af et geni, der fra et højere standpunkt kan genskabe en forståelse af menneskets sandere, dybere natur. En natur, der sjældent får udtryk i almindelige menneskers normale dagligdags aktiviteter, men som findes i forestillingen om, hvad menneskene kan og bør blive til. Geniet må være i stand til at fastholde og videreudvikle dette positive ophøjede menneskesyn, uanset hvor skuffende og frustrerende samtidens mennesker måtte optræde og handle. Med

udbredelsen af det positive menneskesyn forandres den sørgelige nutid til en bedre, lysere fremtid. Friedrich Schiller var sin samtids enestående geni, som Lyndon LaRouche er det for vor tid.

Det var lignende dybe overvejelser, der satte scenen for de begivenheder i 1791, vi skal beskrive i det følgende. To højtstående personer i det danske politiske liv, den fungerende konges svoger og finansministeren, begge medlemmer af det danske statsråd, brød med traditionen og omgivelsernes pres. De valgte bevidst at spendere en anseelig del af deres formuer og sætte deres politiske positioner på spil for at støtte rebellen Friedrich Schiller.

Den danske digter

I slutningen af 1780'erne kom den unge digter Jens Baggesen (1764-1826) til København, fattig på guld men rig på ånd. Han blev hurtigt en yndet gæst i den tids fineste selskab: De sociale sammenkomster hos finansminister grev Ernst Schimmelmann (1747-1831), medlem af statsrådet og en af de rigeste personer i Det danske Kongerige. Det var grevinde Schimmelmann, der arrangerede selskaberne, og hun kastede sig med stor iver over opgaven med at hjælpe den unge danske poet, som tryllebandt selskabet med sine entusiastiske oplæsninger. Og det er ved disse sammenkomster, at Baggesen møder sin fremtidige velgører, Frederik Christian af Augustenborg, prins af Danmark og arvehertug til Slesvig-Holsten. Efter sit giftermål med kronprins Frederiks søster, Louisa Augusta, i 1786 var Frederik Christian, i en alder af bare 20 år, trådt ind i det danske statsråd. På grund af kong Christian VII's sindssygdom var kronprins Frederik landets faktiske regent, og prinsen af Augustenborg blev den næsthøjeste rangeret i statsrådet.

Trods sin unge alder var Frederik Christian en yderst belæst herre. Han var kun 13 år, da giftermålet med kronprinsens søster blev arrangeret, og gennem hele sin tidlige ungdom kastede han sig med energisk iver over al kundskab, der kunne

blive nyttig i hans fremtidige virke for det danske rige. Udover at tale og skrive flydende tysk, dansk og fransk, læste han engelsk og latin, og mestrede en del italiensk. Han fik en omfattende skoling i statskundskab, historie, jura, økonomi m.m., dels af privatlærere på slottet i Augustenborg, dels under et studieophold i Leipzig. I 1788 blev Frederik Christian så udnævnt til protektor for Københavns Universitet og indledte en livslang kamp for at forbedre de højere uddannelser i Danmark.

For Frederik Christian af Augustenborg er Jens Baggesen en talentfuld ung mand, der kan blive til god nytte for Danmark. Men den unge digter er fysisk og psykisk slidt ned, så prinsen arrangerer et statsbidrag på 800 rigsdaler, så Baggesen kan tage på en større udlandsrejse, slappe af og få helbredet bragt i orden igen.

I 1790 er den 26-årige Baggesen i Schweiz. Her gør han ivrigt kur til Sophie von Haller, barnebarn af den berømte forfatter Haller, og under kurmageriet falder han over Schillers skuespil *Don Carlos*. Baggesen har selvfølgelig læst andre tidligere værker af Schiller, men *Don Carlos* gør et særligt dybt indtryk, og han bliver en begejstret Schiller-fan. »Schiller er uden tvivl den fremste blandt Shakespearesønnerne – Josef blandt sine dramatiske brødre«¹, skriver han i sin dagbog.

I Schillers drama forsøger den unge fritænder markis de Posa at mobilisere sin barndomsven, den spanske kronprins Don Carlos, til at forlade sit fædreland og kæmpe for Flanderns frihed – en tydelig reference til de mange unge europæere, der forlod Europa for at deltage i den amerikanske befrielseskrig og rejse »frihedens tempel« på den anden side af Atlanterhavet. Det er i *Don Carlos*, vi finder markis de Posas berømte, storladne appel til kong Phillip om at tillade tros- og tankefrihed. Netop, hvad alle datidens frihedselskende europæere håbede for deres egne kongeriger: At de ville blive omdannet til moderne, frie stater, hvor man kunne tænke og

tale frit.

Da Den franske Revolution brød ud i 1789, græd Europas unge af glæde. Nu skulle det amerikanske mirakel gentages i Europa – troede og håbede man. Senere græd man af rædsel, da håbet blev gjort frygteligt til skamme under det jakobinske terrorregime.

Ved alle sociale lejligheder læste Baggesen op af *Don Carlos*. Og dramaet var ham en stor hjælp i kurmageriet, for Sophie så markis de Posas »ædle gestalt« i den unge danske digter. Baggesen får sin Sophie – med lidt hjælp fra grev Schimmelmann, der indvilger i at garantere Sophie en enkepension. Det havde Sophies far forlangt for at give sin datter til en fattig digter.

På turen tilbage til Danmark besøger de nygifte først den tyske Shakespeare-oversætter og digter Christoph Martin Wieland (1733-1813), inden de tilbringer et par uger i Jena hos Wielands svigersøn, Kant-professoren Carl Leonhard Reinhold (1777-1851), en god ven til Schiller. Reinhold arrangerer et besøg hos Schiller. Desværre lider den store digter af en gevaldig tandpine, så besøget bliver kort. Ikke desto mindre styrker det Baggesen i sin beslutning om, at Schiller er et enestående geni, der på alle måder må støttes.

Den 31-årige Schiller, der ni måneder forinden var blevet gift med Charlotte von Lengefeld, led af alvorlige kroniske helbredsproblemer. I halvandet år havde han været professor ved universitetet i Jena, og han havde da også fået den fine titel af hofråd. Desværre fulgtes de fine titler ikke af en løn, han kunne leve af. I sin professorstilling, hvor han holdt flere udødelige forelæsninger, som f.eks. *Hvad er, og hvorfor studerer man universalhistorie?*, som stadig studeres den dag i dag, modtog han sølle 200 thalers om året, rundt regnet en sjettedel af det, der behøvedes, for at han kunne forsørge sin familie.

Schiller var derfor tvunget til at arbejde dag og nat. Han

producerede et utal af skrifter, der blev solgt for at brødføde digteren og hans familie. Men trods sin heroiske indsats var han ved at tabe kampen. Hans helbred svækkedes lige så hurtigt, som gælden voksede. *Don Carlos'* stolte fader, som inspirerede unge over hele Europa til at kæmpe for frihed og genskabe den nyligt vundne amerikanske frihed overalt i verden, var ved at lide samme sørgelige skæbne, som håbene om en fri fransk republik led i den efterfølgende tid.

Da Baggesen holder sit indtog i København, er han blevet en »Schiller-aktivist«. Overalt hvor han kommer, snakker han om Schiller, Schiller og Schiller. Uheldigvis er hans velgører, Frederik Christian, ikke just Schiller-fan. Baggesen fortæller selv: »Prinsen af Augustenborg var forudindtaget mod Schiller og mente slet ikke, at han havde geni. Med meget besvær fik jeg i stand, at han tillod mig at læse *Don Carlos* højt for ham. »Jeg tvivler meget på«, sagde han, »at vi vil læse bogen til ende; men – da De har væddet på det« – Jeg læste. Jeg havde på forhånd krævet, at han i det mindste måtte høre første akt til ende. Han blev revet fuldstændigt med – jeg læste ikke blot *Don Carlos* færdig – men dagen efter, da jeg skulle læse igen, havde han i løbet af natten læst resten. Nu kunne han de fremste scener udenad. Så læste vi alt, vi havde af Schiller igen og igen. Hvad er mere naturligt? Hvilke salige stunder har ikke *Don Carlos, Historien om Nederlandenes Frafald* osv. fremtryllet for os!«²

Frederik Christian, der, som andre unge, havde grædt af glæde ved nyheden om Den franske Revolution i sommeren 1789, blev rekrutteret til Schiller-projektet. Baggesen skriver til Reinhold: »Hvis ikke vi kan vinde denne prins for os, så kan alle Posa'er i det nuværende og kommende århundrede godt begive sig til galehuset; for en sjæl som hans gentager naturen sjældent blandt millioner, og måske aldrig blandt hundreder. – Men hvornår var verdensborgeren, der ihærdigt elsker frihed og lighed, oplysning og lykke for alle mennesker, veltilpas ved et hof?«⁴

Gennem denne opdagelsesrejse ind i Schillers skrifter, genspejlet i lyset fra *Don Carlos*, omdannes forholdet mellem Frederik Christian og Baggesen, fra et forhold mellem en fyrste og en fattig digter til et venskab, inspireret af det tilsvarende mellem Don Carlos og markis de Posa. De to har forskellig social rang, men som frihedselskende mennesker, der er fast besluttet for at handle til menneskehedens bedste, er de ligeværdige.

I sommeren 1791 tager Frederik Christian sammen med sin hustru på et kurophold i Karlsbad, blandt andet i håb om at træffe Schiller. Denne havde meddelt, at han også vil tage på kur i Karlsbad, men er endnu ikke ankommet, da Frederik Christian når frem. Men prinsen møder flere af Schillers venner, heriblandt Dora Stock, hvis søster er gift med Schillers gode ven Körner. Der opstår mange intense diskussioner om Schiller, hans ideer, og hans sørgelige helbredsmæssige og økonomiske omstændigheder. På vej hjem til Danmark besøger Frederik Christian så Jena, men uheldigvis er Schiller netop rejst, med kurs mod Karlsbad. I stedet for at møde digteren personligt, bliver prinsen under tre møder med Reinhold grundigt sat ind i alle detaljer angående Schillers situation.

Sørgefesten

I mellemtiden har Baggesen vakt ægteparret Schimmelmans begejstring for Schiller. Det begyndte med en uskyldig sommerudflugt til Schimmelmans sommersted i Hellebæk. Greveparret havde inviteret Baggesen og Sofie samt grevindens svoger Schubart, der var Danmarks gesandt i Haag, og dennes kone. Baggesen blev bedt om at forberede nogle oplæsninger i tilfælde af dårligt vejr. Dagen inden udflugten nåede den sørgelige nyhed imidlertid København, at den store tyske digter Friedrich Schiller var afgået ved døden. Baggesen var totalt knust, men i sin rastløse sorg overtalte han Schimmelman til at gennemføre udflugten alligevel – nu som en sørgefest for Schiller.

I tre dage fejrede de tre ægtepar (selvfølgelig med hjælp fra tjenestefolk) Schiller. Gennem tårer af sorg og glæde oplæste de dele af *Don Carlos* og andre af hans skuespil, reciterede Schillers digte og diskuterede hans opløftende filosofi. Baggesen havde arrangeret en overraskelse som festens højdepunkt. Da de sang Schillers digt *Ode an die Freude, Hymne til Glæden*, lød pludseligt musikinstrumenter, og tjenestefolkenes børn kom dansende, klædt som yndefulde græske gratier. Baggesen havde tilføjet et ekstra vers til Schillers digt:

*Unser todte Freund soll leben!
Alle Freunde stimmten ein!
Und sein Geist soll uns unschweben
hier in Hellas Himmelhain.*

Tutissimi:

*Jede Hand emporgehoben!
Schwört bei diesem freien Wein:
Seinem Geiste treu zu sein
Bis zum Wiedersehn dort oben!*5

På dansk (egen oversættelse):

*Vores døde ven skal leve!
Alle venner stemme i!
Og hans ånd skal os omsvæve
her i Hellas himmerige.*

Alle:

*Hver en hånd som er opløftet!
Sværges ved den frie vin:
Tro at være mod hans ånd
til vi atter ses deroppe!*

Efter de tre dages sørgefest skrev Baggesen et brev til Reinhold, i hvilket han, blandt sorgfulde ord om Schiller, fortalte i detaljer om sørgefesten. Rystet skrev Reinhold tilbage, at Schiller endnu ikke var død, blot syg og bekymret. Ingen medicin havde kunnet forbedre hans tilstand.

Ifølge Reinhold, var beskrivelsen af sørgefesten i Hellebæk faktisk den eneste opmuntring og kilde til glæde og lindring, den store digter havde oplevet i meget lang tid. Schiller var blevet meget bevæget, da han hørte, at så fornemme folk så langt borte, var så begejstrede for hans ideer. Og det havde givet ham ny energi til at fortsætte kampen. Men han var stadig meget syg og i en håbløs situation.

En plan sættes i værk

Ved modtagelsen af brevet i København, skrider Baggesen og Augustenborg til handling med en plan, der har simret et stykke tid. Schiller må reddes. Hvis ingen af hans egne landsmænd er villige til at hjælpe ham, så må verdensborgere udefra træde hjælpende til. Denne ledestjerne for menneskeheden må ikke gå tabt. Frederik Christian tænkte endda videre: Hvis Schillers landsmænd ikke forstår at påskønne hans geni, hvorfor skulle han så blive der? Hvorfor skulle han ikke komme til Danmark? Så skulle han nok se til, at Schiller kunne genvinde sit kostbare helbred.

Når først Schiller er bosat i Danmark, hvad kan man så ikke udrette? Prinsen har i sit eget hjerte og sind følt den enorme kraft i Schillers ideer. Hvad nu hvis Schiller bliver det intellektuelle samlingspunkt i København? Er der en bedre måde, at omdanne et enevældigt Danmark til en moderne nation, som reflekterer de høje principper, der er udtrykt i De forenede Staters forfatning?

Frederik Christian af Augustenborg sender brev til Schiller. Efterfølgende skriver prinsen til sin søster: *»Jeg vil lade Schillers digt [Die Künstler] afskrive til dig... I dag om otte dage venter jeg svar fra ham på invitationen, der er sendt til ham, om at komme til Danmark og her pleje sin sundhed i uforstyrret ro.«*⁶

Selv om Frederik Christian brændende ønsker, at Schiller skal komme til Danmark, er han meget påpasselig med ikke at lade

det stå som en egoistisk betingelse for den hjælp, han tilbyder ham. »Men vi er ikke så småligt egennyttige at gøre denne ændring i Deres opholdssted til en betingelse. Det overlader vi til Deres eget frie valg. Vi ønsker, at menneskeheden skal beholde en af sine lærere, og dette ønske må gå frem for alle andre betragtninger«, står der i brevet til Schiller.

Prinsen har truffet sin beslutning. Schiller skal hjælpes, men spørgsmålet er hvordan. Normalt ville en person, der var værdig til at få understøttelse, blive støttet af den danske stat. Frederik Christian ville så gå til kronprinsen og argumentere for, hvorfor det er vigtigt og nødvendigt. Men det er helt utænkeligt i denne sag. For det første er Schiller ikke dansk, og i kølvandet på den såkaldte »tyskerfejde« i København i 1789 var det let at falde i folkets unåde, hvis man fremstod som alt for »tyskervenlig«. For det andet er Schiller i manges øjne en farlig revolutionær, og efter Den franske Revolution betragtede man sådanne revolutionære personligheder som en dødelig trussel mod et enevældigt monarki som det danske (af samme årsag blev ingen af Schillers skuespil opført i Danmark før 1817. Det første var *Marie Stuart*. *Røverne* blev først opført i 1823 og *Don Carlos* i 1831. Man sagde åbent, at det skyldtes Schillers farlige revolutionære ideer).

Selv om Frederik Christian havde en høj position og var en hårdtarbejdende tjener for den danske stat, havde han ikke nogen privat formue af betydning. Efter giftermålet med prinsesse Louise Augusta, var de nødt til at flytte ind hos kronprins Frederik på Christiansborg. Frederik Christian havde simpelthen ikke midlerne til at opretholde en selvstændig husholdning i København. Kronprinsen måtte endda betale lønningerne for sin søsters tjenestefolk, så hun kunne leve stands-mæssigt.

Prins Frederik Christian kan altså ikke på egen hånd klare at finansiere Schiller. Han og Baggesen må få andre med i

projektet. De bliver hurtigt enige om en indlysende kandidat; en person, der både moralsk og finansielt er velkvalificeret til at deltage i projektet: Deres gode ven greve Ernst Schimmelmann. Nok er Schimmelmann både greve og finansminister, men han er også en veluddannet humanist, filantrop og forkæmper for det almene vel. Han var en af nøglepersonerne i ophævelsen af stavnsbåndet og forbuddet mod slavehandel (vel at mærke som den største slaveejer på de Dansk-vestindiske Øer. En ubehagelig arv fra faderen, han var glad for at slippe af med). Men Schimmelmann er også en loyal undersåt til kronprins Frederik og bange for at fremstå som en revolutionær og en tyskerven, hvilket utvivlsomt vil underminere hans position ved hoffet og hos folket. Så kan Schillers venner få Schimmelmann med i projektet?

Frederik Christian skriver til Baggesen: *»Efter grundige overvejelser mener jeg, at det er bedst, hvis De Baggesen vil være Schillers fortaler i det schimmelmannske hus. Schiller må sikres en sådan indkomst, at han kun behøver at udføre et rimeligt stykke arbejde dagligt for at have sit udkomme. Jeg ser ingen mulighed for, at netop nu at give ham en offentlig stilling, staten kan altså intet bidrage; hvad der sker, må ske gennem privatpersoner. Vil Schimmelmann for en bestemt årrække bidrage med noget årligt? Det er spørgsmålet, som jeg ønsker, De får svar på.«*⁷

Baggesen arbejder hårdt for at få hvervet Schimmelmann, men beklager i et brev til Frederik Christian den 11. november, hvor umulig opgaven virker. Han har allerede mindst 20 gange nævnt Schillers umulige omstændigheder, og alt greveparret gjorde, var at fortælle, hvor dårlige tiderne var, og hvorledes de, af den årsag, var tvunget til at holde igen med udgifterne. *»Jeg venter på en belejlig dag, hvor jeg kan få Schimmelmann med på i det mindste at stå for halvdelen – for at få noget gjort ved sagen. Hos hende [grevinden -red.] er der intet at gøre. Hun finder, at alle nødlidende her i landet må hjælpes først«*.⁸

Grevinden vil ikke støtte Schiller, da han er en udlænding, og Schimmelmann er, udover at beklage sig over det økonomiske, bange for de politiske konsekvenser, hvis han deltager i projektet. På trods af disse vanskeligheder, lykkes det Baggesen, med sin unge entusiastiske ihærdighed, at opløfte greveparret til at medvirke i det vigtige projekt. Schimmelmann går med til at finansiere halvdelen af underholdet til Schiller, på betingelse af at hans identitet ikke bliver røbet.⁹ (Trods deres oprindelige tøven blev greveparret nære personlige venner med Schiller-familien for resten af livet. Schimmelmann blev tilmed gudfader for Schillers anden søn Ernst. Alt, der blev publiceret fra Schillers hånd, blev sendt til greveparret, og grevinden takker hver gang med et personligt brev til Schiller eller hans kone Charlotte. Denne korrespondance fortsatte efter Schillers død i 1805, hvorefter Schimmelmann sendte en årlig støtte til Charlotte på 300 thaler.)

Den 27. november 1791 kan det historiske brev fra Frederik Christian og Schimmelmann sendes til Friedrich Schiller:

To venner, der som verdensborgere er knyttede til hinanden, sender Dem denne skrivelse, ædle mand! De kender dem ikke, men begge ærer og elsker Dem. Begge beundrer Deres genis høje flugt, som har præget forskellige af Deres nyere værker som de mest ophøjede af alle menneskelige. I disse værker fandt de den tænkemåde, det sind, den begejstring, som knyttede deres venskabsbånd, og vænnede sig, da de læste dem, til den ide, at betragte forfatteren af disse som et medlem af deres venskabsforbund. Stor var derfor også deres sorg, da de hørte nyheden om hans død, og de fældede ikke færrest tårer blandt det store antal af gode mennesker, der kendte og elskede ham.

Denne levende interesse, som De, ædle og højtærede mand, vækker i os, forhindrer, at De skulle anse os for at være ubeskedne og påtrængende. Den må fjerne enhver misforståelse af hensigten med dette brev. Vi affatter det med den ærbødige tilbageholdenhed, som Deres finfølelse vækker hos os. Vi ville

i så henseende tilmed være bekymrede, hvis vi ikke vidste, at der også er sat en vis grænse for ædle og fintdannede sjæles dyd, som det ikke går an at overskride, uden at fornuften modsætter sig det.

Deres helbred, som er blevet ødelagt af alt for stor anstrengelse og arbejde, fordrer, har man fortalt os, at få absolut hvile et stykke tid, så det kan genoprettes, og så den fare, der truer deres liv, kan afværges. Alene Deres omstændigheder, Deres nuværende skæbne, forhindrer Dem i at tillade Dem denne hvileperiode. Vil De gøre os den glæde, at gøre dette muligt for Dem? Vi tilbyder Dem de næste tre år en årlig gave på et tusinde thaler.

Tag imod dette tilbud, ædle mand! Lad ikke synet af vore titler forlede Dem til at afslå det. Vi kender disses værd. Vi kender ingen anden stolthed end den at være menneske og borger i den store republik, hvis grænser omfatter mere end enkelte generationers liv og mere end en klodes grænser. De har her kun mennesker, Deres brødre, foran Dem, ikke indbildte stormænd, som ved en sådan anvendelse af deres rigdomme kun nyder en noget ædlere slags hovmod.

Det afhænger af Dem, hvor De vil nyde denne ro. Her hos os ville De ikke savne tilfredsstillelse for Deres sjæls behov i en hovedstad, der både er regeringssæde og en stor handelsplads og har meget kostbare bogsamlinger. Højagtelse og venskab fra mange sider ville konkurrere om at gøre Deres ophold i Danmark så behageligt som muligt, for vi er ikke de eneste her, der kender og elsker Dem. Og hvis De, når De atter er rask, skulle ønske at få en statsansættelse, så ville det ikke falde os svært at opfylde dette ønske.

Men vi er ikke så småligt egennyttige at gøre denne ændring i Deres opholdssted til en betingelse. Det overlader vi til Deres eget frie valg. Vi ønsker, at menneskeheden skal beholde en af sine lærere, og dette ønske må gå frem for alle andre betragtninger.

København den 27. november, 1791

Frederik Christian, prins af Slesvig-Holsten

*Ernst Schimmelmann*¹⁰

Schiller blev tilbudt en årlig understøttelse på 1000 thaler, en understøttelse, som vil sætte ham i stand til mageligt at brødføde sig selv og sin familie. Det blev tilbudt uden nogen form for betingelser i tre år. Alt Schiller skal gøre, er at genvinde sin sundhed. Han kan anvende pengene og sin tid, som han finder bedst. Men han får også tilbuddet om at komme til København med det samme, genvinde sin sundhed i Københavns behagelige omgivelser, og efter de første tre år få en fast statsansættelse med en god løn.

Dette bliver tilbudt Schiller, ikke som velgørenhed fra et par rige danskere, der har ondt af en fattig digter, men som et indskud fra to danske borgere »i den store republik«. De så det selv som deres bidrag til verdens og menneskehedens opblomstring, hvor Schillers geni har sin egen helt unikke rolle. Frederik Christian håber så også, at Schiller kan komme med det afgørende anstød, der vil omdanne Danmark fra et enevældigt monarki til en moderne nation; et hjemsted for frihed og fornuft.

Schillers svar

I et brev til Jens Baggesen, han skriver tre dage efter, at han har modtaget det storslåede tilbud, beskriver Schiller det overvældende brev, han just har modtaget, og den enorme betydning, det har for ham og hans mission:

Jena den 16. december 91.

Hvordan skal jeg begynde, min dyrebare og højt skattede ven, med at beskrive de følelser, der siden modtagelsen af disse breve er blevet levende i mig? Så bedøvet og overrasket, som jeg blev over indholdet og stadig er det, skal De ikke forvente meget sammenhængende fra mig. Kun mit hjerte kan

stadig tale, og selv det finder kun ringe støtte i et hoved, der stadig er så sygt, som mit endnu er det. Et hjerte som Deres kan jeg ikke belønne smukkere, for den kærlige interesse, som det har i min sjæls ve og vel, end ved at jeg ophøjer den stolte fornøjelse, som Deres fortræffelige venners ædle og enestående handlemåde i sig selv må berede Dem – i glad overbevisning om en fuldstændig opnået hensigt – til den lifligste glæde. Ja, min dyrebare ven, jeg tager imod tilbuddet fra prinsen af H. og grev S. med taknemmeligt hjerte – ikke, fordi den smukke måde, hvorpå det blev fremsat, overvinder alle mine betænkeligheder, men fordi en forpligtelse, der er hævet over enhver mulig betænkelighed, byder mig det. At yde og være alt, som jeg med de mig tildelte kræfter kan yde og være, er for mig den højeste og mest uundværlige af alle pligter. Men mine ydre omstændigheder har desværre indtil nu gjort det aldeles umuligt, og kun en fjern og stadig uvis fremtid giver mig større forhåbninger. Den storslåede hjælp fra Deres ophøjede venner sætter mig pludselig i stand til at udfolde alt, hvad der slumrer i mig, at gøre mig til det, som jeg kan blive til – hvilket andet valg har jeg altså? ...

[Schiller forklarer i det følgende udførligt om de store kvaler han pga. sin uafklarede økonomiske situation har måttet gennemlide i de seneste ti år, og den ubeskrivelige glæde og taknemmelighed, han derfor føler over det indtrufne -red.]

Tilgiv mig, dyrebare ven, denne udførlighed om mig selv; jeg vil derved blot sætte Dem i stand til at forestille Dem det indtryk, som prinsens og grevens ædelmodige tilbud har haft på mig. Jeg ser mig derved pludselig sat i stand til at realisere den plan, som min fantasi i sine lykkeligste stunder forudbestemte. Jeg opnår endelig den længe og hedt begærede åndens frihed, det fuldkomment frie valg for mit virke. Jeg får ledige stunder, og gennem dem vil jeg måske generobre min mistede sundhed; og hvis ikke, så vil sindets nedtrykthed for fremtiden ikke længere give næring til min sygdom. Jeg ser

lyst på fremtiden – og selv om det skulle vise sig, at mine forventninger til mig selv blot var skønne illusioner, hvormed min kuede stolthed hævnede sig på skæbnen, så skal det i det mindste ikke skorte på min udholdenhed for at retfærdiggøre de forhåbninger, som to af dette århundredes fortræffelige borgere har næret til mig. Da min skæbne ikke tillader mig at virke velgørende på samme måde som dem, så vil jeg dog forsøge det på den eneste måde, som er mig tilstået – og måtte det frø, som de såede, folde sig ud i mig til en smuk blomst for menneskeheden.¹¹

Schiller slutter brevet med at beklage, at han ikke kan opfylde Baggesens ønske om, at han kommer til København. Hans helbred tillader det ikke, og af samme årsag regner han med at tilbringe sommeren i Karlsbad. Han har også stadig sine forpligtelser ved universitetet. Men han håber snart at kunne komme til København, og møde disse fantastiske mennesker, der har gjort så meget for ham.

Den 19. december 1791 sender Schiller så sit svar til Frederik Christian af Augustenborg og grev Ernst Schimmelmann. Han skriver:

Tillad, I mest tilbedelsesværdige, at jeg sammenfatter to ædle navne i ét, nemlig i dét, som De selv i hensynet til mig har forenet Dem i. Anledningen til, at jeg tager mig denne frihed, er allerede i sig selv en så overraskende undtagelse fra alt almindeligt, at jeg må frygte, at jeg skulle komme til at nedværdige det rent ideale forhold, hvorunder De har henvendt Dem til mig, gennem enhver hensyntagen til tilfældige forskelle.

På et tidspunkt, da en sygdom stadig omtågede min sjæl og truede mig med en dyster og sørgelig fremtid, rækker De mig, som to beskyttende genier, en hånd fra skyerne. Det storsindede tilbud, som De kommer med, opfylder ja overgår mine dristigste ønsker. Den måde, De gør det på, befrier mig

for frygten for at vise mig uværdig til Deres godhed, idet jeg accepterer dette bevis på det. Jeg måtte rødme, hvis jeg ved et sådant tilbud kunne tænke på andet end på den skønne humanitet, som det udspringer fra, og på den moralske hensigt, som det skal tjene. Sådan som De giver – rent og ædelt – mener jeg at kunne modtage. Deres hensigt med dette er at fremme det gode; hvis jeg kunne føle skam over noget, så var det, at De har taget fejl mht. redskabet i den forbindelse. Men den bevæggrund, med hvilken jeg tillader mig at tage imod det, retfærdiggør mig over for mig selv og lader mig – selv i den højeste forpligtelses lænke – fremstå for Dem med følelsens fuldstændige frihed. Ikke over for Dem, men over for menneskeheden skal jeg afdrage min skyld. Dette er det fælles alter, hvorpå De nedlægger Deres gave og jeg min tak. Jeg ved, I meget ærede, at kun overbevisningen om at være forstået af mig, fuldender Deres tilfredshed; derfor og kun derfor tillod jeg mig at sige dette.

Men den nære deltagelse, som en alt for hildet velvilje i Deres storsindede beslutning kommer til udtryk over for mig, det fortrin, som De frem for så mange andre tildeler mig, idet De mener, at jeg skal være et redskab for Deres skønne hensigter, den godhed hvormed De kommer en fremmed verdensborgers små behov i møde, pålægger mig de mest personlige pligter over for Dem og fylder mig – foruden med ærefrygt og beundring – med den inderligste kærligheds følelser. Hvor stolt gør De mig, at De forestiller Dem mig i et forbund, som det ædleste af alle formål helliger, nemlig entusiasmen for det gode, for det store og skønne har forbundet. Men hvor langt er den begejstring, som ytrer sig i handlinger, ophøjet over den, som må begrænse sig til at have vakt handlinger. At udruste sandhed og dyd med den sejrende kraft, hvormed de underkaster sig hjerter, er alt hvad filosofen og den fremstillende kunstner formår – hvor meget anderledes er det at realisere begges idealer i et skønt liv. Jeg må her svare Dem med ordene, hvormed han affærdiger en

kunstners stolthed: »De har gjort, hvad jeg blot kunne male!«

Men selv om jeg skulle kunne glemme, at det er mig, der er genstand for Deres godhed, at det er Dem, jeg kan takke for den skønne udsigt til at kunne fuldende mine skitser, så ville jeg stadigvæk være Dem megen tak skyldig. En åbenbaring, som De har været for mig, genopretter troen på den rene og ædle menneskehed, en tro, som så talrige eksempler på det modsatte nedslår i den virkelige verden. Usigelig vellyst er det for menneskehedens maler i det virkelige liv at møde træk af det billede, som lyser klart i hans indre og må ligge til grund for hans skildringer. Men jeg føler, hvor meget jeg mister ved at tage den store forbindtlighed på mig, som De pålægger mig. Jeg mister via den søde frihed, det er at give min beundring udtryk og at forherlige en så uegennyttig og skøn adfærd med en lige så uegennyttig følelse.

Muligheden for at fremstille den som person for Dem, som De har forpligtet så dybt, vil blive resultatet af Deres storsindede understøttelse. Via denne vil jeg se mig i stand til efterhånden at genvinde mit helbred og at udholde en rejse besværligheder og skiftet i levemåde og klima. For øjeblikket er jeg stadigvæk udsat for tilbagefald til en sygdom, som forringer nydelsen for mig ved de reneste livsglæder, og som kun meget langsomt – ligesom den kom – vil kunne bringes til ophør. Blandt de mange afsavn, som De pådrager mig, er dette ikke et af de ringeste, nemlig at De udskyder det lykkelige tidspunkt, hvor syn og omgang vil knytte mig med tusind ubrydelige bånd til to hjerter, som allerede nu – ligesom guddommen – henrykker fra det usynlige fjerne, og ligesom denne er uopnåelig for min tak. At leve i denne skønne fremtid og ile forud for dette tidspunkt med sine ønsker og drømme vil indtil da være den kæreste beskæftigelse for Deres dybt forpligtede og evigt taknemmelige

Schillers danske eftermæle

Schiller lever op til sit løfte. I løbet af de næste seks år (den oprindelige støtte til Schiller bliver forlænget yderligere tre år, den sidste pengeoverførsel finder sted i november 1796), hvor han er finansieret af Frederik Christian og Schimmelmann, genvinder han ganske vist ikke fuldt sit helbred, men så meget desto mere sit poetiske og filosofiske geni. Han når aldrig til Danmark, men i februar 1793 skriver Schiller det første af en række breve til prins Frederik Christian, der, brev for brev, cirkulerer i hele den danske elite.

Brevene tager udgangspunkt i den fejlslagne franske revolution, hvor de store forhåbninger er endt i et bestialsk blodbad. Schiller skriver, at »et stort øjeblik fandt et fordærvet folk« og at årsagen til den franske katastrofe er at finde i de franske hjerter, ikke i de veluddannede, oplyste hoveder.

Derfor er medicinen, der kan sikre en mere lykkelig udgang på senere revolutioner her i Europa, menneskenes æstetiske opdragelse. Der må vækkes en trang i hjerterne efter det sande, det skønne og det gode. Det er, for digteren Schiller, kunstens formål. Borgerne må også uddannes ved at leve sig ind i den klassisk-græske filosofiske og politiske verden, vænne sig til at leve og virke med udgangspunkt i hele menneskeheden og i hele dens historie. Oplysningstidens kynisme må erstattes af græsk idealisme. Sådan lægges grunden for fremtidig succes.

I en renæssance, som den efterfølgende danske guldalder, søger de ledende personer at genoplive og forbedre det sande, det skønne og det gode fra tidligere tider, i deres kamp for det almene vel – med en ungdommelig, idealistisk tro på det gode i mennesket, og det positive bidrag vi hver for sig kan yde.

Ideerne, der bliver udviklet i Schillers breve til prins Frederik Christian, bliver siden omskrevet og publiceret som Schillers afhandling: *Om Menneskets Æstetiske Opdragelse*. Andre dele af diskussionen i brevene genspejles i andre af Schillers æstetiske skrifter, som f.eks.: *Om Faren ved æstetiske vaner*, *Om skønhedens nødvendige begrænsning, specielt når det gælder filosofiske sandheder*, *Om det ophøjede*, *Tanker over brugen af det gemene og nedrige i kunsten* og *Om det Naive*.¹³

I sidste øjeblik fik en svækket Schiller hjælp fra Jens Baggesen, prins Frederik Christian af Augustenborg og greve Ernst Schimmelmann. Han blev bevaret som en lærer for menneskeheden. I slutningen af 1791 skriver Schiller til sin gode ven Körner: »Nu har jeg endelig mulighed for at lære og for at samle og arbejde for evigheden.«¹⁴

Trods sit dårlige helbred, har Schiller endnu 14 meget produktive år til gode, inden han i 1805 dør alt for tidligt, 45 år gammel. Foruden sine æstetiske skrifter, var han i stand til at skrive dramatiske mesterværker som *Wallenstein*, *Maria Stuart*, *Jomfruen fra Orleans* og *Wilhelm Tell*, digte som *Dykkeren* og *Ibykus' Traner* og mange andre smukke poetiske værker. Værker, der både på tysk og i dansk oversættelse, fandt et stort og trofast publikum i alle dele af det danske rige.

Tænk, hvor meget fattigere vi ville have været, hvis ikke hjælpen fra Danmark var nået frem i tide!

Fodnoter:

1. Schiller und der Herzog von Augustenburg in Briefen. Mit Erläuterungen von Hans Schulz. Jena, 1905, s. 6.
2. Ibid s. 9-10.
3. Ibid s. 10.
4. Ibid s. 10.
5. Ibid s. 18.
6. Briefwechsel des Herzogs Friedrich Christian zu Schleswig-

- Holstein-Sonderburg-Augustenburg mit König Friedrich VI von Dänemark. Herausgegeben von Hans Schulz, Leipzig, 1908, s. 34.
7. Timoleon und Immanuel. Dokumente einer Freundschaft. Briefwechsel zwischen Friedrich Christian zu Schleswig-Holstein und Jens Baggesen. Herausgegeben von Hans Schulz. Leipzig, 1910, s. 69.
8. Ibid s. 70.
9. Schillers gode ven Körner, som ikke var informeret om, at bidragsydernes identitet skulle holdes hemmeligt, fortæller pressen den glade nyhed. Frederik Christian kan derfor, til sin store overraskelse, læse om tilbuddet til Schiller i de tyske aviser samtidigt med, at han får Schillers svar. Da Schiller bliver klar over brøleren, skynder han sig at skrive til Baggesen, og beder ham beklage det skete og undskylde mange gange. Det gør Baggesen med stor succes. Det hjælper nok også, at offentligheden tog godt imod nyheden om prinsens og grevens hjælp til Schiller.
10. Schiller und der Herzog von Augustenburg in Briefen. Mit Erläuterungen von Hans Schulz. Jena, 1905, s. 24-26.
11. Ibid s. 34-38
12. Ibid s. 41-44
13. Ibid s. 138-139.
14. Ibid s. 33.
-

Konkursbehandling nu!

KAMPAGNEAVIS NR. 8, FORÅR 2009

[Download \(PDF, Unknown\)](#)